

ΕΒΔΟΜΑΣ

33

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σάν αποδημητικό πουλί—πού τότε πε-
τά στην μουσική σκηνή και τότε στην
πρόζα—πού τότε ταξιδεύει στο εξωτερικό,
πότε στην έπαρχία και πότε, νοσταλγικά,
ξαναγυρνά στην 'Αθήνα, ή Σωτηρία 'Ια-
τρίδου μ'ας δίνει, στις 15 του μηνός, στο
θέατρον Κεντρικόν, μιά πολύ πρωτότυ-
πη συναυλία, τὸ «Ελευθερο Τραγούδι»—
ὅπως τὸ ὀνομάζει ἡ ἴδια.

Τὸ «Ελευθερο τραγούδι» εἶναι ἓνα
«κόκτεηλ»—ἀς τὸ ὀνομάσουμε ἔτσι—ἀπὸ
κλασικά καὶ ἑλαφρά τραγούδια... Τὸ
πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματος περιλαμ-
βάνει Χέντελ, Μπόμ, Σούμπαν, Σοπέν,
Ντέ Φάγια, Μουσσόρεγκυ... Τὸ δεύτερο
μέρος: Μωραϊτίνη, Βώττη, Καρακάση,
Κυπαρίσση, Βιτάλη, Κόντη, Γλυκοφρύδη,
Λαγουδάκη, Σωτηρία 'Ιατρίδου.

Πρόκειται γιὰ μιά ὥραία ἐπίδειξη, πού
θὰ βρῇ, εἴμεθα βέβαιοι, τὴν καλλίτερη ὑ-
ποδοχή..

Ἡ τέχνη τῆς Σωτηρίας 'Ιατρίδου εἶναι
γνωστή, ὥστε νὰ περιτεύῃ κάθε σύστα-
ση, εἰδικῶς γιὰ τὴν καλλιτέχνηδα. Γιὰ τὸ
νέο εἶδος συναυλίας πού ἔρχεται νὰ λαν-
σάρῃ ἡ 'Ιατρίδου, μπορούμε νὰ πού-
με ὅτι εἶναι κάτι πού πρόκειται νὰ ἱκα-
νοποιήσῃ καὶ τοὺς θιασώτες τῆς κλασι-
κῆς μουσικῆς καὶ τοὺς θιασώτες τοῦ ἑ-
λαφροῦ τραγουδιοῦ, χωρὶς νὰ ὑστερῇ οὐ-
τε στὸ ἓνα εἶδος, οὔτε στὸ ἄλλο.

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

ΣΤΗΝ

“Εβδομάδα”

Νέο ἀριστουργηματικὸ μυθιστο-
ρημα, αἰσθηματικώτατο, θαυραῖα
ἀνθρώπινο.

ΘΑ ΣΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΞΗ

ΘΑ ΣΑΣ

ΓΟΗΤΕΥΣΗ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Τὸ «αἶσθημα» σιγά-σιγά
τὸν κόσμον κυριεύει:
γιὰ τὴν καρδούλα τῆς «καλῆς»
θρόνους ἀρνοῦνται βασιλεῖς—
κι' ὁ ἔρωσ στην ὑδρόγειο
ἀφέντης βασιλεύει!

Τῆς Ἀφροδίτης τὸ παιδί
στέλνει παντοῦ τὰ θέλη του:
τσιμπάει ἐδῶ... τσιμπάει ἐκεῖ...
Καὶ τσιμπᾷ μένοι μερικοὶ
ταξίδι πᾶν γαμήλιο
γιὰ νὰ γευτοῦν τὸ μέλι του!

Ἀρρώστεια εἶν' ὁ ἔρωτας,
μὰ δίχως ἀνοσία:
καὶ ὅποιος γιὰ νὰ γιαντρευτῇ
ἀπ' τὴν ἀγάπῃ παιδεύτῃ
θὰ κἀνῃ μιά πολὺ τραγὴ
στ' ἀλήθεια... ἀνοησία!

ΑΘΗΝΑΙ

Συντόμως θὰ ἡχῇσιν
καμπάνες τοῦ ὕμνου:
θὰ δοῦμε νῆδ πολιτευτῇ
ἡθοποιὸν νὰ παντρευτῇ—
λάτρης τρανὸς ν' ἀποδειχτῇ
τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Ὁραίου!

ΒΙΕΝΝΗ

Τὴν Σίμψον παίρνει σύζυγον
ὁ Οὐνδσορ—ἱππότης θέρος—
ἵνα διαλαλήθῃ παντοῦ
στην γλώσσα τοῦ «Χάου ντοῦ γιοῦ
ντοῦ»:
πῶς ἀπὸ τοὺς θρόνους πῶς ψηλά
μ'ας κυβερνᾷ... ὁ ἔρωσι!

Κάποιος πού κάπου ἐπρόκειτο
νὰ παντρευτῇ μὲ κάποιαν—
κάτι ἔχει τώρα μυρσινή:
πῶς ἔχει ἡ κάποιαν ἐραστή-
γι' αὐτὸ κάποιαν ἄλλην διάλεξε
καὶ κάνει πιά... τὴν πάπια!

ΓΡΑΦΕΙΑ “ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ”

Κι' ἐμένα μοῦ προτείνανε
νέα γλυκειά... σάν μέλι!
Μὰ ἔλα πού εἰς τὰ σπερνά
τὰ μέλια θγήκανε... ἔνῃ!
Καὶ τώρα, ἀναγνώστριες
ποιά ἀπὸ σὰς μὲ θέλει;

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

Η “ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ”

Τὰ μαθήματα συνεχίζονται... ἀμειλί-
κτως. Λύσσαξε ὁ ἀθεόφοβος καθηγητῆς
τῆς στήλης αὐτῆς καὶ μαζί λυσσάζαν κι'
οἱ μαθηταὶ του. Ἀπόδειξις: ἐνῶ ὡς τώρα
παρακολουθοῦσαν ἀμίλητοι τὴν διδασκα-
λία, ἤδη ἀρχισαν νά... γίνωνται αὐτοδίδα-
κτοι. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς, γνωστότατος
σκιτσογράφος, παίρνει φόκο ἀπ' τὴν
ζωηρότητα τῶν μαθημάτων καὶ ρωτᾷ ὁ
ἴδιος:

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται ὁ κόκ-
κορας ὅταν κάνει... ἔτσι;
Ἀπάντησις.— Κοκορέτσι!

Πάραυτα, καταπίνει ἓνα σκίτσο τοῦ καὶ
μένει βουβὸς γιὰ ὅλη τὴν ζωὴ του. Αὐτὸ
δὲν ἐμποδίζει τὰ μαθήματα νὰ συνεχι-
στούν.

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται ὁποιος
τρώει ἥπια;

Ἀπάντησις.— Ὑπίατρος!

Αὐτοστιγμὴ, ὁ διαπράξας τὸ ἀνοσιούρ-
γημα τὶς τρώει ἄγρια... κι' ἡσυχάζει!
Ἄλλος ὅμως, μαθητῆς αὐτοῦ, συνεχίζει:

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται τὸ δαχτυ-
λίδι πού μπορεῖ νὰ φορέσῃ μόνο ὁ Πέ-
τρος;

Ἀπάντησις.— Μονόπετρο!

Πάραυτα ἐνσκήπτει παγετῶν καὶ τὸ
λογοπαίγιον προσφέρεται στοῦ Γιαννά-
κη ὡς παγωτόν!

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται ἡ χήνα
τοῦ Κινέζου τοῦ Λή;

Ἀπάντησις.— Λειχήνα!

Πάραυτα ἀπειλεῖται καινούργια ἐπα-
νάστασις στὴν Κίνα, ἂν δὲν λυνταριστῇ
ὁ δράστης τοῦ φριχτοῦ κατασκευάσμα-
τος.

Συνέχεια:

Ἐρώτησις.— Ὅταν ἓνας φτωχὸς
ἀνεμῶς κάνει τὸν ἀφιλοχρήματο στὴν
πλούσια θεὰ του καὶ τῆς λέει: «Παρά μὴ
θεῖα...» τί εἶναι τὰ λόγια του;

Ἀπάντησις.— Παραμύθια!

Ὁ ἐκστομίσας τὸ αἶσχος αὐτὸ καταδι-
κάζεται νὰ καταπῇ ὀλοκληρὸ σπαρτίτο
μὲ τὰ «Παραμύθια Χόφμαν»! Πλὴν
ὅμως, ἀνεξάντλητος καὶ ἀναιδέστατος,
συνεχίζει τὸ ἔργον του.

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται τὸ ἔργον
ἐνὸς ποιητοῦ πού ἐργάζεται μόνο γιὰ τὸν
παρᾶ;

Ἀπάντησις.— Παραποίησις!

Εὐτυχῶς πού τοῦ ἔρχεται κατακέφαλα
μιά ποιητικὴ συλλογὴ ἀγνώστου ποιητοῦ..
καὶ τὸν ἀφήνει νὰ κ' ἀκούτ' ἄλλο, ὅτι τὸ ἱερὸν,
οὐλαχίον!

"Εξυπνα καὶ κουτὰ

ΓΙΑΤΙ ΠΑΝΤΡΕΥΟΤΑΝΕ

Στὸ γραφεῖο συνοικεσίων, ὁ μεσίτης:
—Σὰς ἔχω θῆ μιὰ πρώτης τάξεως νύφη.
—Ἐκατομμυριοῦχο! Για νὰ σὰς πῶ ὅμως
λεπτομέρειες, πρέπει νὰ μοῦ πληρώσετε
πρῶτα τὸ χαρτόσημο τῆς ἀποδείξεως, καὶ ἔ-
πειτα 500 δραχμὲς γιὰ προκαταβολή, ἐναντί
τῆς μεσιτείας μου.
Καὶ ὁ ἐπίδοξος γαμπρός.
—Μὰ χροστιανέ μου, ἂν εἶχα αὐτὴ τὴ
στιγμὴ 500 δραχμὲς δὲν θὰ παντρεύομουν!

□ □

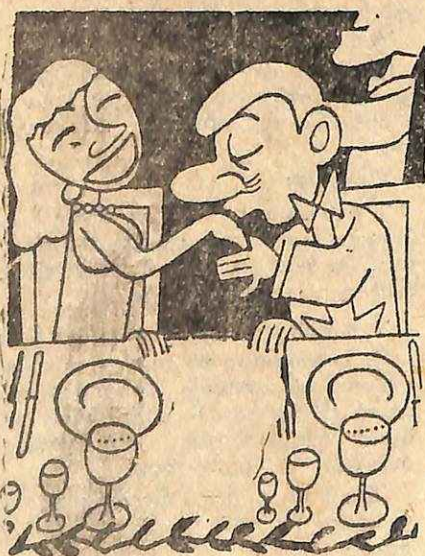
ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Στοῦ παθολόγου.—"Ὁ γιατρός, ἀφοῦ ἐξή-
τασε τὴν νεαρὰ δεσποινίδα Χ. στὴν μητέρα
της:
—Δὲν ἔχει τίποτε ἡ κόρη σας κυρία μου.
—Ἀλλοστε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ὀνείρα τὰ ὠραία
χρώματα τοῦ προσώπου της.
"Ἡ ἀρρώστη" ἐπεριβαίνοντας ὅλη χαρά:
—Ἀλήθεια γιατρέ μου; (Καὶ γυρνώντας
στὴν μητέρα της). Βλέπετε μαμά; Καὶ σεῖς
ποῦ μοῦ λέγατε ὅτι πρέπει ν' ἀλλάξω κατὰ-
στημα γιὰ τὸ δικό μας ψεύτισε τὰ ὕληκά
του!

□ □

ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ

Μιλούν δυὸ ἐρασιτέχναι:
"Ὁ πρῶτος.—Πόσα πηδᾶς ἐσύ;
"Ὁ δεύτερος.—Δυὸ μέτρα καὶ 5.
"Ὁ πρῶτος.—Σπουδαῖο! Ἐγὼ πηδῶ
2,75 εἰς ὕψος καὶ 7,85 εἰς μήκος.
"Ὁ δεύτερος.—Σίγουρα τὰ παραλές!
Καὶ στὰ πόσα τρέχεις τὰ 1500 μέτρα;
"Ὁ πρῶτος.—Δώδεκα δευτερόλεπτα πλεὶ
ἴσο ἀπὸ σένα.

ΣΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΓΕΥΜΑ

—Εἶναι ἡ τετάρτη φορὰ ποὺ μοῦ φιλάτε
τὸ χεῖρ...
—Τί θέλετε νὰ κάμω, κυρία μου; Ἀφοῦ
ἔχασαν νὰ μοῦ βάλουν πετσέτα:..

Ἡ χορεύτρια μὲ ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ σεληνόφωτο τοῦ Ἰσημερινοῦ
ἔκανε τὴν νύχτα τῆς Μπραζα-
δόλ, πρωτεύουσας τοῦ Κουγκό,
μιὰ νύχτα ὀνειρὸν καὶ γοητείας.
Κι' ἡ τελευταία καλύβια ἔμοιαζε μὲ πα-
λάτι ποὺ οἱ τοῖχοι τοῦ ἀκτινοβολοῦσαν,
καὶ τὸ δωμάτιο ὅπου δυὸ ἄνδρες, κα-
θισμένοι κοντὰ στὸ παράθυρο, κουβέν-
τιαζαν, ἔδινε μιὰ ψευδαίσθηση μυθώ-
δους πλοῦτος, γιὰτὶ κάθε ἀντικείμενο
ἀκτινοβολοῦσε σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ κρύ-
σταλλο ἢ χρυσάφι. Κι' ὅμως ἦταν μο-
νάχα ἡ φτωχικὴ τραπεζαρία τοῦ μι-
κροῦ σπιτιοῦ ἐνὸς ἀνωτέρου ἀποικια-
κοῦ ὑπαλλήλου ποὺ φιλοξενοῦσε τὸν
συνάδελφό του Λουὶ Μπάξ, ποὺ ἐπέ-
στρεφε ἀπὸ μιὰν ἀποστολὴ στὸ Οὐμ-
παγκί. Σερί.

"Ὁ Μπάξ ἦταν καμμιὰ τριανταριά
χρονῶν μὲ ἔξυπνο πρόσωπο καὶ μεγά-
λα μαύρα μάτια. Ἀποτελοῦσε χτυπη-
τὴ ἀντίθεση μὲ τὸν συνάδελφό του
Νταλμποῦ, ἕναν σαραντάρη μὲ ἀπο-
γοητευμένο ὄφρος.

"Ὁ Μπάξ ἦταν ἐνθουσιασμένος:
—Εἶνε ὑπέροχος οἱ νύχτες τοῦ Κου-
γκό. Πέρασα πολλές στὸ Οὐμπαγκί, ἔα-
πλωμένοι μέσα σὲ μιὰ θάλαρα, ἐνῶ οἱ
μαῦροι τραγουδοῦσαν τίς μονότονες
μελωδίες τους. Εἶναι μιὰ ἀνάμνηση
ποὺ δὲν θὰ σβῇ ἀπ' τὸ μυαλό μου.

—Εἶσθε περαστικοί, γι' αὐτὸ καὶ
σὰς ἀρέσουν. Ἐγὼ ὅμως ποὺ μένω δέ-
κα χρόνια ἐδῶ, δὲν βρίσκω πιά ἐνδια-
φέρον σὲ τίποτε.

"Ὁ Λουὶ Μπάξ ἔσκυψε ἀπ' τὸ παρὰ-
θυρο.

—Ἀκούω αὐτὸ τὸ μακρινὸ τραγου-
δι, εἶπε, ποὺ ἔχω ἀκούσει τόσες φορὲς
στὶς φυτεῖες τοῦ καουτσούκ ὅπου οἱ
ῥιγάτες τραγουδοῦν στὴ φεγγάρι...

—Εἶσθε ὀνειροπόλος...
—Αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ εἶμαι ἄν-
θρωπος δράσεως.

—Ἐσεῖς ἐρίσκετε ποίηση σ' αὐτὰ τὰ
μακρινὰ τραγούδια. Ἐγὼ εἶσθε πῶς
αὐτὴ ἡ γιορτὴ τῶν νέγων στὸ χω-
ριό Ποτοποτό θὰ καταλήξῃ σίγουρα
σὲ συμπλοκὲς κι' αὐριο θάχομε μπερ-
δεφοδουλίες...

"Ὁ Λουὶ Μπάξ γέλασε!
—Πάμε νὰ δοῦμε ἀμέσως τί γίνεται.
"Ἐτσι αὐριο δὲν θάχετε ἐκπλήξεις.

—Δὲν λέτε καλλίτερα πῶς θέλετε νὰ
δῆτε μιὰ γιορτὴ νέγων; Ἀς εἶναι.
Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀρνηθῶ τίποτε. Μό-
νο ποὺ θὰ ἀπογοητευθῇτε ἐκ τῶν ὑστέ-
ρων.

□ □

"Υπέροχη νύχτα. Μεγάλα γλέντια
στὸ Ποτοποτό. Ἐκατοντάδες νέγων,
ποὺ εἶναι ντυμένοι μ' ἕνα παλαιοῦρέ-
λι ὄλο-ὄλο, χοροπηδοῦν. Ἐμφανίζον.
"Ὁ θόρυβος τοῦ τὰμ-τὰμ χαλὰ κόσμο.
Δυὸ ἰθαγενεῖς ἀστυνομικοὶ, ἀναγνω-
ρίζοντας τὸν Νταλμποῦ, τὸν γαϊρετί-
σαν καὶ ὠδήγησαν τοὺς δύο ἄνδρες σὲ
μιὰ χαμηλὴ πόρτα ἀπὸ ὅπου ἐρχόταν
ἕνας διαβολέμενος θόρυβος.

Μέσα στὸ χαμηλοτάβανο δωμάτιο,
πνιγμένο στὸν καπνὸ, ἦσαν ξύλινα κα-
θίσματα γιὰ τὸ κοινὸν καὶ στὴ μέση
μιὰ μεγάλῃ ψάθα τρυπημένη γιὰ τίς

χορεύτριες. Νὰ ἦταν ὅμως χορεύτρια
αὐτὴ ἡ γρηῃ μαῦρη ποὺ χόρευε θα-
ρεῖα ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ τὰμ-τὰμ;

"Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἔγινε κάποια
φασαρία ἔξω. Οἱ δύο ἄνδρες ὄγῃκαν
στὸ δρόμο κι' εἶδαν, ἐκεῖ κοντὰ μιὰ
φοβερὴ συμπλοκὴ μὲ μαχαίρια.

Μόλις φάνηκε ἡ ἰθαγενὴς ἀστυνο-
μία, ὅλοι οἱ συμπλεκόμενοι ἔσπευσαν
νὰ ἐξαφανιστοῦν, ἀφίνοντας ἐπὶ τόπου
τοὺς νεκροὺς τῶν. Ὁ ἐπικεφαλὴς τῶν
ἀστυνομικῶν χαιρέτησε τοὺς λευκοὺς
κι' εἶπε:

—"Ὁ κύριος Κυβερνήσις βλέπει. Βρω-
μιάρηδες Παχουὲν ἄγριοι, κανένα
σεβασμὸ στὰς ἀρχάς. Σκοτώνονται,
ἂν καὶ εἶναι ἀπαγορευμένο. Σκοτώ-
νονται γιὰτὶ θέλουν ν' ἀγοράσουν οἱ
δυὸ τὴν ἴδια χορεύτρια...

—Ἐδῶ εἶναι τὸ παζάρι τῶν χορευ-
τριῶν; ρώτησε ὁ Μπάξ.

—Ἐδῶ, εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Ἐχει ὁ-
μορφες, ἀκριβὲς ὅμως, ἀλλὰ καὶ ἐπι-
κίνδυνες.

Οἱ δυὸ φίλοι μῆκαν μέσα στὸ «πα-
ζάρι». Ὁ καταστηματοῦχος τοὺς χαι-
ρέτησε μὲ εὐγένεια καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ
καθίσουν σὰν τοὺς νέγρους, μὲ σταυ-
ρωμένα τὰ πόδια.

Καμμιὰ εἰκοσαριά πελάτες ἦσαν μα-
ζεμένοι ἐκεῖ καὶ παρουσιαζαν μᾶλλον
κωμικὸ θέαμα, παρὰ ἐπικίνδυνο. Ἀλ-
λοὶ φοροῦσαν μαζί μὲ τὸ παλαιοῦρέ-
λι τοὺς καὶ μιὰ ρεδιγκότα. Ὅλων τὰ
μάτια γυάλιζαν. Ἡ προσοχὴ τοὺς ἦ-
ταν συγκεντρωμένη στὶς χορεύτριες

ποὺ ἦσαν τοποθετημένες ἀντίκρου στὸς
θεατὰς, κατὰ μήκος τοῦ τοίχου. Ἀλ-
λες φοροῦσαν μιὰ κοντὴ φουστίτσα,
ἄλλες ἕνα τοῦλι ποὺ σκέπαζε τὸ στή-
θος τους. Οἱ περισσότερες ἦσαν ψηλές
κι' ὁμορφες μὲ πελώρια χεῖλια. Ἡ μιὰ
πίσω ἀπ' τὴν ἄλλῃ προχωροῦσαν καὶ
χόρευαν τοὺς ἤχους τοῦ ταμπούρινου

καὶ ὕστερα περιμέναν, ἐνῶ ὁ καταστη-
ματοῦχος ἐπαινοῦσε τίς χάρες τους.
Οἱ νέγροι ὅμως δὲν διαζόνταν.
—Περιμένουν ν' ἀρχίσῃ ἕνας τους.

Εἶπε ὁ Νταλμποῦ. Ὅλοι εἶναι ἀρχη-
γοὶ φυλῶν. Μόλις ὁ ἕνας πῇ μιὰ τιμὴ,
ὁ ἀρχηγὸς μιὰς ἐχθρικής φυλῆς θὰ
προσφέρῃ παραπάνω γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ
τὴν χορεύτρια ποὺ διάλεξε. Ἐτσι σκο-
τώνονται στὸ τέλος.

—Ναντόνα Μπόμα! Ἡ πιὸ ὁμορφὴ!
Ἡ πιὸ γλυκειά! Ἡ πιὸ ἐλαφρά! Ἡ
πιὸ ἀκριβὴ! φώναξε ὁ καταστηματοῦ-
χος.

Τότε ὄγῃκε ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά
μιὰ σωστὴ μαῦρη κουκλίτσα. Προχώ-
ρησε κι' ὁ Μπάξ τὴν κύτταξε. Προχώ-
μένος. Θὰ ἦταν ὡς δώδεκα χρονῶν
πολύ. Τὸ κορμάκι της ἦταν λεπτό. Φο-
ροῦσε μιὰ κυλοτίτσα ἀπὸ πράσινο σα-
τέν κι' ἕνα μικρὸ μπολερὸ σφιγμένο

τὰ χρυσὰ μάτια ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΒΑΛΛΥ

στὴν μέση της. Ἐκεῖνο ποὺ ξεχώριζε
ἦσαν τὰ ὑπέροχα χρυσὰ μάτια της.
Ἐμοιάζε παραπάνω μὲ αἰγυπτιακὴ
θεοτῆτα, παρὰ μιὰ ζωντανὴ ὑπαρξή.

"Ἀρχισε νὰ χορεύῃ ἐλαφρά-ἐλαφρά,
χιτυώντας τὰ χέρια της τὸνα-σταλ-
λο. Ὑστερα, ὁ καταστηματοῦχος τὴν
σκέπασε μένα μαῦρο πέπλο καὶ τὴν ἔ-
σπρωξε σὲ μιὰ πόρτα, μπροστὰ στὴν
ὁποία στάθηκε κατόπιν.

"Ὁ καταστηματοῦχος μίλησε. Εἶπε
πῶς ἡ μητέρα της χορεύτριας περιέμενε
τὸν σύζυγό ποὺ θὰ πρόσφερε τὸ πιὸ
λογικὸ ποσό, πῶς θὰ τὴν ἔδινε ὅμως
μόνο σ' ἕναν ἀρχηγὸ ποὺ θὰ τὴν ἔκανε
εὐνοουμένη χορεύτρια τοῦ, βασιλίσσας
τῆς φυλῆς. Ὁ καταστηματοῦχος πρό-
σθεσε πῶς ὁ πιὸ γενναῖος θάμπαι-
νε στὸ δωμάτιο.

"Ὁ Νταλμποῦ δὲν πρόλαβε νὰ συγ-
κρατήσῃ τὸν Μπάξ ποὺ, πρὸς μεγάλη
κατάπληξη τῶν νέγων, ὥρμησε, ἔδω-
κε εἰκοσι φράγκα στὸν καταστημα-
τάρχη καὶ μῆκε μέσα στὸ δωμάτιο
ὅπου θρικόταν ἡ χορεύτρια μὲ τὴν
μητέρα της.

—Ἡ Ναντόνα Μπόμα, τοῦ εἶπε ἡ
γρηῃ στὴν γλώσσα τῶν ἰθαγενῶν, εἶ-
ναι κόρη ἐνὸς μεγάλου μάγου τῆς φυ-
λῆς τῶν Ναμπεμπί. Μὲ πῆρε γυναῖκα
γιὰτὶ ἤξερα τὰ δότανα ποὺ κάνουνε
γιατρικά. Ἡ Ναντόνα εἶναι κόρη μά-
γου. Θὰ εἶναι φυλαχτὸ γιὰ ἕναν ἀρ-
χηγὸ φυλῆς.

—Μπορῶ νὰ τῆς μιλήσω;
Ἡ γρηῃ κούνησε τὸ κεφάλι της κα-
ταφακτικά.

—Ναντόνα, σὲ εἶδα νὰ χορεύς. Μοιά-
ζει σὰν ἕνα φυλαχτὸ ποὺ θὰ κάνῃ εὐ-
τυχισμένο ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὴν γυ-
ναίκα σου. Ναντόνα, ἂν πληρώσω στὴν
μητέρα σου ὅσα ζητᾶ, θάθελες νάρθῃς
μαζί μου γιὰ νὰ γίνῃς φυλαχτὸ μου;
Ἐκείνη κούνησε ἀργὰ τὸ κεφάλι
της:

—Ἡ Ναντόνα θὰ πέθαινε κι' ἐσύ τὸ
ἴδιο. Καὶ δὲν θέλει νὰ πεθάνῃς.

—Μὴν τὸ φοβάσαι αὐτό. Ἐγὼ νὰ σὲ
ὀπερασπισθῶ καθὼς καὶ τὸν ἑαυτό
μου. Ἐγὼ κι' ἐγὼ λευκὰ φυλαχτά. Θὰ
σὲ πᾶω σὲ πλούσιες πολιτείες. Θὰ σὲ
θαυμάσουν ὅλοι σὰν ἕνα εἶδωλο. Μὴν
ἀρνηθῇς, Ναντόνα, νὰ γίνῃς φυλαχτὸ
μου...

—Εἶμαι μαῦρο φυλαχτὸ. Θὰ μὲ τι-
μωροῦσε ὁ Μεγάλος Θεός.

—Ἀκούμησε τὸ χεῖρ της στὸ μέτωπό
της κι' ὕστερα τὸ μέτωπο ἐκείνου.

—Ἡ Ναντόνα θὰ σὲ σκέπτεται πάν-
τα κι' ὅταν τὴν σκέπτεσαι θὰ εἶναι φυ-
λαχτὸ καὶ θὰ σοῦ φέρῃ τὴν εὐτυχία.
Ἀπόψε ὅμως θὰ σοῦ φέρῃ δυστυχία.
Φύγε μὲ θάρρα. Ἐδῶ εἶναι κακὸ φυλα-
χτὸ γιὰ σένα.

"Ὁ Μπάξ εἶπε στὴν μητέρα της:
—Τὴν ἀγοράζω.

Καὶ χωρὶς ἄλλη συζήτηση, ὄγῃκε
ἀπ' τὸ δωμάτιο. Βρέθηκε ἀντιμέτω-
πος μ' ἕναν ψηλὸ μαῦρο, ποὺ κάγγα-
σε:

—Ἐγὼ, ὁ Μ'μπά, ἀρχηγὸς τῆς φυ-
λῆς Μακαλί. Διάλεξε Ναντόνα φυλα-
χτό.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Μ'μπά. Ἀγόρασα
τὴν Ναντόνα ἀπ' τὴν μητέρα της. Εἶναι
δική μου.

"Ὁ Νταλμποῦ εἶχε ὁρμήσει.

—Τρελλαθήκατε, Μπάξ; Πάμε νὰ
φύγουμε!

—Μπορεῖ νὰ τρελλαθῇκα! Στὶς
τρέλλες μου ὅμως δὲν ὑποχωρῶ.

—Εἶναι σκανδαλό τοῦ ὁποίου θὰ πέ-
σετε θύμα!

—Εἴμαστε ἀντιμέτωποι δυὸ ἄνδρες.
Ἐγὼ ζήτησα τὴν Ναντόνα πρῶτα, ἄ-
ρα ἀνήκει σὲ μένα, μοῦ τὴν παρεχώ-
ρησε ἡ μητέρα της.

Ἐαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ
φρίκης.

"Ὁ Μ'μπά εἶχε θγάλει τὸ μαχαίρι
του. Οἱ μαῦροι ποὺ τὸν συνόδευαν ὤρ-
μησαν ἐνῶ ὁ Νταλμποῦ τραβοῦσε τὸν
Μπάξ, βοηθούμενος ἀπ' τὸν καταστημα-
τάρχη.

Ἡ τραγωδία ἐξετυλίχθη γρήγορα.
Ὁ Μ'μπά ὤρμησε καὶ μαχαίρωσε τὴν
γρηῃ ποὺ σωριάστηκε, βουτηγμένη στὸ
αἷμα.

"Ὁ νέγρος ἔβγαλε ἀπ' τὴν πληγὴ τὸ
μαχαίρι κι' ὕστερα ἀρπάξε ἀπ' τὸ χέ-
ρι τὴν Ναντόνα ποὺ δὲν εἶχε κουνηθῇ
ἀπ' τὴν θέση της...

"Ὁ Μπάξ κατώρθωσε νὰ ἀπαλλαγῇ
καὶ προχώρησε. Τότε μόνο τὸ μικρὸ
εἶδωλο φάνηκε νὰ θγαίνῃ ἀπ' τὸν λή-
θαργο καὶ ἰκέτευσε:

—Κακὸ φυλαχτὸ... Λυπήσου τὴν Ναν-
τόνα!

"Ὁ Μπάξ ὤρμησε ἀπάνω στὸν Μ'μπά
ποὺ σήκωνε τὸ μαχαίρι του. Δέχτηκε
ὅμως μιὰ γροθιά στὸν σθῆρα ἀπὸ ἕ-
ναν νέγρο καὶ σωριάστηκε λιπόθυμος.

□ □

"Ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια, εἶδε τὸν
Νταλμποῦ σκυμμένο ἀπάνω του. Ἡ
αἵθουσα ἦταν ἀδειανή καὶ ημερῶνε.

"Ὁ Μπάξ ἦταν κατάπληκτος.
Στὴν ἀρχὴ, κύτταξε μὲ κάποιο φόβο
ὀλόγυρά του, σὰν νὰρχόταν στὴν μνή-
μη του ὅλη ἡ φρίκη τῆς σκηνῆς ποὺ εἶ-
χε ζήσει ἐκεῖνο τὸ ἔραδ.

Σὰν κινηματογραφικὸ φιλμ, οἱ μαῦ-
ροι μὲ τὰ ἰδιόρρυθμα κοστούμια τους,
ἡ παράξενη δημοπρασίαν τῶν χορευ-
τριῶν, ὅλα πέρασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ
μπροστὰ στὰ μάτια του.

"Ὁ Νταλμποῦ τοῦ εἶπε:

—Μὲ τρομάξατε! Ἐστειλε νὰ φέρουν
ἕνα αὐτοκίνητο... Ἀπαντήστε μου... Μ'
ἀκούτε;

"Ὁ Μπάξ κούνησε τὸ κεφάλι καὶ ἐκ-
νέκλεισε τὰ μάτια, θέλοντας νὰ συ-
νεχίσῃ τὸ ὄνειρό του. Τὰ χεῖλιά του ὁ-
μως κινούνταν κι' ὁ Νταλμποῦ τὸν ἄ-
κουσε νὰ ψιθυρίσῃ:

—Ἡ χορεύτρια μὲ τὰ χρυσὰ μάτια!

ΤΖΩΡΤΖ ΒΑΛΛΥ

"Εξυπνα καὶ κουτὰ

ΤΙ ΘΑΠΑΙΡΝΕ

Στὸ ἐστιατόριο πολυτελείας: Ἐνας πε-
λάτης στὸ γκαρσόνι ποὺ τρέχει νὰ τὸν περι-
ποιηθῇ:

—Ἄκου παιδί μου διαθέτω δέκα δραχμὲς
τί μὲ συμβουλευεῖς νὰ πάρω;
—...δρόμο!

□ □

ΠΟΤΕ ΘΑ ΤΩΒΑΛΕΠΕ

Στὸ ἴδιο ἐστιατόριο, ἕνας δύσκολος πε-
λάτης.

—Γκαρσόν! Ἡ σαμπάνια ποὺ μοῦ ἔφερες
φαίνεται νάναι ἀπὸ τίς φτηνές.

—Θὰ τὸ δῆτε αὐτὸ κύριε στὸν λογαρια-
σμό!

□ □

ΚΑΝΕΙΣ ΦΟΒΟΣ

"Ὁ πόλισην σὲ ἕναν κύριο ποὺ σέρνει
πίσω του ἕναν σκύλο χωρὶς μυζελιέρα:

—Κύριε πρέπει νὰ τοῦ βάλετε τὸ φμώτρο.

—Φοβάσθε γιὰ λύσσα κ. πόλισην; Πρὸ
δλίγου δάγκασε μιὰ κυρία καὶ δὲν ἔπαθε τί-
ποτε!...

□ □

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Στὸ νηπιαγωγεῖο, ἡ δασκάλα:

—Πές μου ἐσύ, Γιαννάκη, τρεῖς καὶ τρεῖς
πόσα κάνουν.

"Ὁ Γιαννάκης, ποὺ ὁ πατέρας του ἔχει
συννοικιακὸ μπακαλιάνι:

—Ὅκτὼ κυρία!

—Ποιὸς σοῦ ἔμαθε τὴν περίφημη αὐτὴ
πρόσθεση;

—Ὁ πατέρας μου!

ΑΠΟΡΙΑ

"Ἡ συμβίβια.—Μοῦ λέει πῶς εἶναι νου-
τοδότης, μὰ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ...

ΚΑΡΜΕΛΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Π. Ν. ΦΡΟΝΙΜΟΥ

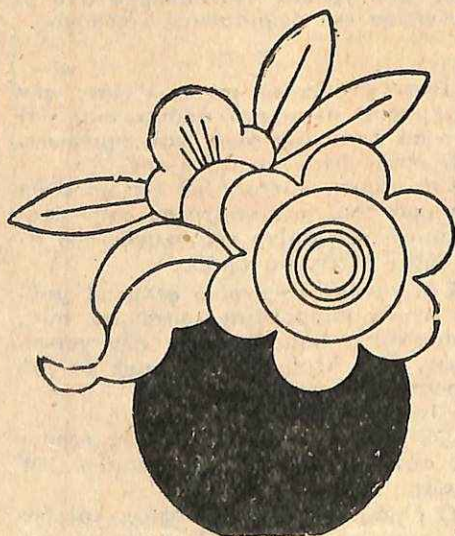
κι' εμείνα μόνος νά παρακολουθώ την άγνωστη.

■ ■

Είπε ώραίο πράγμα νά παρακολουθής την νύχτα μιά γυναίκα, έτοιμος ίσως και νά την υπερασπίσης από κάθε άπρόοπτο, έστω κι' αν δεν ξέρης αν είναι όμορφη ή άσχημη! κι' αν τύχη νάσαι μονάχα δεκαοχτώ χρονών, τότε τó μυαλό σου φτερουγίζει σέ όσα διάβασες σέ παλιά ρωμαντικά μυθιστορήματα. Φαντάζεσαι τόν έαυτό σου ιππότη με πλατύγυρο καπέλλο με σπαθί στο πλευρό, έτοιμος νά θυσιασθής για τά ώραία μάτια της άγνωστης πριγκιποπούλας.

Σέ λίγο στοθήκαμε μπρός στην πόρτα μιάς μεγάλης «οκέλλας». Αποφασισμένος για όλα, ζύγωσα την νέα, προσπαθώντας νά ξεδιαλύνω-πρώτα, πρώτα-τά χαρακτηριστικά της. Κείνο πού κατόρθωσα νά ιδώ στο λιγοστό φώς, πού τά χαμηλωμένα γκάζ έριχναν ανάμεσα από τις θίτρες της κλεισμένης έξώπορτας, μ' άφισε κατάπληκτό. Ήταν κάτι ασύλληπτο, σέ όμορφη, τó πρόσωπό της, κι' είχε ένα στοματάκι—αυτό μου τραβούσε πειότερο την προσοχή, ίσως γιατί ήταν κόκκινο—σαν μιά κόκκινη περισπωμένη πού κείνη τη στιγμή έκανε μιά χαριτωμένη γκριμάτσα, από τó πείσμα πού δεν της άνοιγαν. Χτύπησε για τρίτη ή τετάρτη φορά την πόρτα ενώ συγχρόνως τó ποδαράκι της νευριασμένο χτυπούσε στα πλακάκια του πεζοδρομίου και μιά χαριτωμένη φωνούλα καλούσε τόν «μπαουάπ».

Αλλά ό Σάιτ, ποιός θέρει σέ ποιόν ούρανό νειρευόταν ότι θρίσκειται, και σέ ποιόν ούρι την άγκαλιά, ώστε νά προτιμάη αντί νά ξυπνήση, νά έξακολουθή τόν ύπνο του.

Τό νά γυρίξη μιά γυναίκα, δυό ώρες ύστερα από τά μεσάνυχτα μόνη της στους έρημους δρόμους, δεν μπορούσε ν' άφιση άμφιβολία για τó τι μπορούσε νά είναι ή γυναίκα αυτή. Όστόσο σπρωχμένοι από κάτι τó άνεξήγητο, άποφασίσαμε νά προφτάσουμε την άγνωστη.

Ανοίξαμε λοιπόν τó θήμα μας και είδαμε τότες ένα μικροσκοπικό σβέλτο πλασματάκι νά προχωρή γοργά σαν νά τó κυνηγούσαν.

Τό όλο της την έδειχνε νέα, μά τó πρόσωπό της, μεσ' στο σκοτάδι, ήταν άδύνατο νά τó ξεδιαλύνουμε. Καί όμως έπρεπε νά μάθωμε.

Σάν ακροβολισμός της ρίξαμε δυό λέξεις γαλλικές, και σαν δεν άπάντησε, σέ λίγο της μιλήσαμε άράπικα. Μά ούτε και τούτη τη φορά πήραμε άπάντησι.

Σέ λίγο ό Νίκος βαρέθηκε κι' έφυγε

*) Γνωστοί: Στην Αιγυπτιακή γλώσσα= νυκτοφύλαξ.

Αφού άπελπίσθηκε νά χτυπή, προχώρησε και σταματώντας στη γωνιά άρχισε νά φωνάζη:

—Ερνέστο! Ερνέστο!

Αλλά και ό Ερνέστος δεν φαινόταν πιό πρόθυμος από τόν Σάιτ. Κανείς δεν άκούγε.

Απελπίσθηκε τελειώς κι' από αυτή τη μεριά, και έπέστρεψε πάλι κατ' την πόρτα, σιγομουρμουρίζοντας. Τότες έκρινα κατάλληλη τη στιγμή νά προσφέρω τις ύπηρεσίες μου! Με ένα γλυκανάλατο μειδίαμα—μ' όλο πού δέ θα τώλεπε—και με τó καπέλλο στο χέρι, την πλησίασα και της είπα γαλλικά:

—Συγγνώμη, κυρία. Θά μπορούσα αν δεν σάς ένοχλώ, νά σάς φανώ χρήσιμος σέ τίποτε;

Δεν μουδωκε άπάντηση άμέσως. Μά σέ λίγο, αφού ξαναχτύπησε και δεν της δόθηκε καμιά άπάντηση, γύρισε και μούπε με γελαστό τόνο.

—Είπε πολύ περιεργός ό τρόπος σας, κύριε, μά βλέπω ότι είμαι ύποχρεωμένη νά δεχτώ την προσφορά σας. Όπως άντελήφθηκε, ούτε ό μπαουάπ, ούτε ό άδελφός μου έννοούν νά με άκούσουν και νά μου άνοίξουν.

Αφού με χτυποκάρδι—μήπως και άνοίξουν και τελειώση τó έπεισόδιο, πριν άρχιση καλά καλά—χτύπησα κι' έγώ με τη σειρά μου και φώναξα τόν κύριο Ερνέστο, άνώφελα, της πρότεινα—βολιδσκοπώντας έτσι και τά πράγματα—νά πάμε κάπου και νά γυρίσουμε άργότερα, μήπως έν τώ μεταξύ ξυπνήση ό Σάιτ.

Δέχτηκε, και σέ λίγο ένα ταξί μ' άφ'ερνε στο κέντρο πού κείνον τόν καιρό ήταν στην άκρη της γέφυρας πού συνδέει τη Γκεζίρα με τη Γκίζα. Τό μόνο διανυκτερεύον κέντρο του Καίρου, τότε.

Καθήσαμε στη βεράντα, σ' ένα άπόμερο τραπεζάκι, μακριά από τούς μετρημένους θαμώνες, πήραμε ένα παγωτό κι' άρχισαμε νά φλυαρούμε σαν δυό παλιοί καλοί φίλοι. Έμαθα πώς ήταν Ισπανιόλα, ότι τη λέγαν Καρμέλα, πώς ό άδελφός της (;) Ερνέστο ήταν χορευτής του Καζινό-ντέ Παρί, πώς κι' αυτή ήταν χορεύτρια, αλλά άκόμα δεν είχε κλείσει κοντρό-τό στο Καίρο. Έκείνο τó θράδυ είχε πάει με μιά παρέα σ' ένα κέντρο της μόδας, και έπειδή πέρασε ή ώρα και οι άλλοι της παρέας μεθυσμένοι δεν έννοοσαν ν' άκούσουν για φευγιό, άναγκάσθηκε νά φύγη μόνη της. Μοι έπε κι' άλλα άκόμα, πιθανά κι' άπίθανά...

Με τη φλυαρία πέρασε ή ώρα και έτσι, όταν γυρίσαμε σπίτι της, έχάραζε. Εύτυχώς ό Σάιτ είχε ξυπνήσει και έμνηνε τόν καφέ του.

Χωριστήκαμε στην πόρτα με χαμόγελο, και με μιά πρόσκλησή της νά πε-

*) Μπαουάπ: θυρωρός.

ράσω τó άπόγευμα νά πάρουμε τó τσάι.

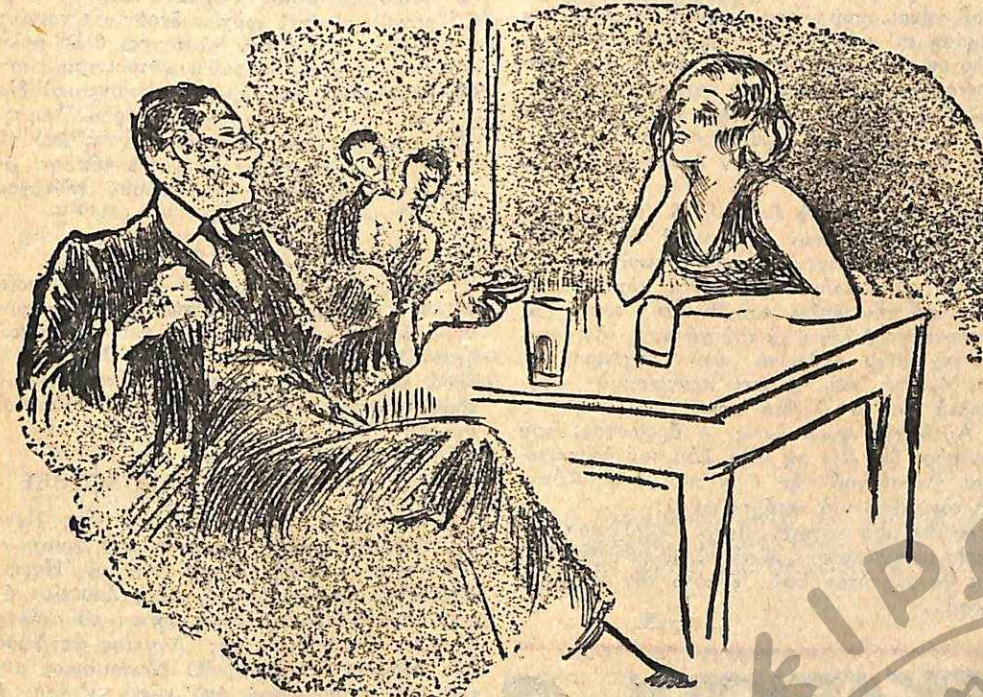
■ ■

Την άλλη μέρα στις πέντε, θρισκόμουν σπίτι της. Στο κουδούνισμά μου ένα άραπόπουλο, μού άνοιξε και με ώδήγησε σ' ένα σκερτωζόζικα επιπλωμένο σαλονάκι. Είχα άφαιρεθώ, όταν ή γνώριμή μου πιά φωνούλα της Καρμέλας με άπόσπασε άπότομα από τις σκέψεις μου.

Ό άραπάκος μ' άσεβήρισε τó τσάι, και καθισμένοι πλάι-πλάι στο χαμηλό καναπέ τού σαλονιού, καπνίζοντας τά τσιγαρέττα μας, συνεχίσαμε την κουβεντούλα πού είχαμε άρχίσει την προηγούμενη βραδυά.

Από τη στιγμή εκείνη τά πράγματα έξελίχθηκαν με κινηματογραφική ταχύτητα.

Πότε και πώς θρεθήκαμε άγκαλιασμένοι με τά στόματα κολλημένα σ' ένα γλυκό και μακρόσυρτο φιλί, πότε χάνοντας την Ισορροπία μας θρεθήκα-

Καθήσαμε στην βεράντα, σ' ένα άπόμερο τραπεζάκι.

με κυλισμένοι στην παχειά δορά του λεονταριού ποτταν ριχμένη μπρός στον καναπέ, τότε και ποιός έκλεισε την πόρτα τού σαλονιού, τίποτε δεν μπορώ νά ξεχωρίσω, τώρα, και τó μόνο πού ξέρω είναι ότι σαν ύστερα χωρίσαμε, μοιάζαμε σαν δυό μαθητούδια μωδιαζμένα, γιατί τά έπιασαν νά κάνουν άταξίες.

Μά όπως όλα σ' αυτόν τόν κόσμο έξουν και ένα τέλος, έτσι και τó ρωμάντζο αυτό έτέλειωσε.

Κάποιος πλούσιος μπέης, πού είχε ξετρελλαθώ με την Καρμέλα, έβαλε κάθε μέσον, και έχοντας βοηθό και τόν Ερνέστο, κατόρθωσε νά την πείση νά πάη μαζί του...

Κι' έτσι ένα άπόγευμα πού πήγα, όπως συνήθως, σπίτι της, ό άραπάκος μού έπε «πώς ή κυρία άλλαξε σπίτι και ό κύριος Ερνέστο με παρακαλεί νά μ'ην τόν ένοχλήσω άλλοτε».

Τό άπρόοπτο αυτό, μ' όλο πού πάντα τó περίμενα, με άφισε έκπληκτο. Προσπάθησα, εάζοντας στο χέρι τού άρα-

πάκου ένα μπαξίσι, νά μάθω πού είχε πάει ή Καρμέλα, μά στάθηκε άδύνατο νά τó άποσπάσω λέξη. Ίσως και νά μ'ην ήξερε ό φουκαράς.

Όστερα όμως από λίγες μέρες τó πράγμα μαθεύτηκε. Κι' έγώ, πού στην άρχή νόμιζα πώς θα πέθαινα, τώρα άρχισα νά συνηθίζω τόσο, πού όταν ύστερα από κανά μήνα την άντάμωσα στο «Καζινό Κουρσάαλ», νά μ'ην αισθανθώ καμιά ξεχωριστή συγκίνηση, και νά την χαιρετήσω τυπικά, όπως θα χαιρετούσα κάθε άλλη μου γνωστή κυρία.

■ ■

Πέρασε χρόνος.

Με την Καρμέλα δεν είχαμε πιά ιδωθώ από τότες, έξόν από μερικές τυχαίες συναντήσεις σέ διάφορα κέντρα τού Καίρου ή της Άλεξανδρείας, και θάχα ξεχάσει τó έπεισόδιο αυτό, όπως και τόσα άλλα της ζωής μου, αν δεν είχε τούτο τó ξεχωριστό: πώς τη μέρα πούφευγα από τó Καίρο, έλαθα μέ-

Μαρσεγιέζικες ιστορίες

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΔΕΝ ΣΥΓΚΙΝΕΙΤΑΙ

Μεγάλο κακό γίνεται στην προκυμαία τού Βιέ-Πόρ, στην Μασσαλία. Ένας άνθρωπος έπεσε στην θάλασσα και δεν ξέρουν ποιόν νά ρίξουν πίσω του για νά τόν σώση. Σαφνικά, κάνει την εμφάνισή του ό Μάριος... Ήταν φημισμένος ναυαγοσώστης στον καιρό του και έχει πάρει τού κόσμου τά μετάλλια.

Όλοι, λοιπόν, τρέχουν σ' αυτόν και πρώτος και καλλίτερος, ό φίλος του Όλιβ.

Ό Όλιβ. Τρέξε, Μάριε!, έσύ μονάχα μπορείς νά τόν γλυτώσεις!

Και ό Μάριος (άτάραχος).—Για νά πάρω και άλλο μετάλλιο; Εύχαριστώ. Παραχωρώ την θέση μου σέ άλλον!

■ ■

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ

Ό Μάριος έπιστρέφει από ένα κυνήγι λεονταριών. Τόν συναντά ό φίλος του Όλιβ και άπορεί πού τόν βλέπει τόσο και άκέραιο.

Ό Όλιβ.—Μπράβο Μάριε, έπιστρέφεις από την ζούγκλα, και δεν έχεις ούτε μιά γρατσουνιά! Πώς τα κατάφερες;

Ό Μάριος (με μετριοφροσύνη).—Ξέρεις, Όλιβ, ότι έχω από παιδί γερά πόδια.

■ ■

ΗΤΑΝ Η ΤΑΥΤΟΤΗΣ ΤΟΥ

Άλλοτε πάλι ό Μάριος έπιστρέφει από ένα κυνήγι λαγών. Στην Καννπιέρ άντα μόνει τόν φίλο του Όλιβ και τού λέγει θγάζοντας από τόν σάκκο του έναν υπέροχο λαγό.

Ό Μάριος.—Βλέπεις Όλιβ, μονάχα πού λές ότι δεν τα καταφέρνω τόσο καλά με τούς λαγούς όσο με τά λιοντάρια!

Έκείνη την ώρα όμως πέφτει από τόν λαγό μιά έτικεττα.

Ό Όλιβ.—Άστα, Μάριε, και δεν μού την φέανεις. Πές μου τώρα, πόσα σου τόν άφησαν τόν λαγό στο κατάστημα τών πουλερικών;

Και ό Μάριος.—Είδες τó χαρτάκι πού έπεσε; Μά ήταν ή ταυτότης τού λαγού μου!

■ ■

ΗΘΑΝ ΠΑΤΣΙ!

Ό Όλιβ είχε δη την Κυρία Μαρλου συντροφιά με κάποιον φίλο του σ' ένα έξοχό κέντρο. Τρέχει λοιπόν και τó λέγει τρομαγμένος τού Μάριου.

Και ό Μάριος.—Μή σέ μέλει Όλιβ, και φρόντισα νάρθω πάτσι με τόν φίλο μου. Πρό όλίγου άκριβώς ήμουν και έγώ με την γυναίκα του!

■ ■

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΔΕΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙ

Ό μικρός Τιτίνοσ τρέχει άλαφιασμένος στον Μάριο, πού έπαινε τó όρεκτικό του σ' ό Βιέ-Πόρ.

Ό Τιτίνοσ.—Μπαμπά τρέξε! Τό σπίτι έπιασε φωτιά!...

Ό Μάριος.—Πήγαυε νά είδοποιήσης την ασφάλεια μας.

Ό Τιτίνοσ.—Ναι, αλλά έμεινε μέσα και ή μαμά!

Ό Μάριος.—Τότε πήγαυε νά είδοποιήσης τó Γραφείο Κηδεύων!

(Σουηδική Παροιμία)

Βρισκόμαστε σ'όταν 'Η Ιστορία έχει ν' αναφέρει πολλούς τυχοδιώκτες, παθολογικούς μάλλον τύπους μεγαλομανών, που ξεκίνησαν από το χωριουδάκι τους με τα πιό τρελά όνειρα, για να γίνουν δηλ. κατακτητές και αυτοκράτορες. Ένας από αυτούς είναι ο Γάλλος Αιμίλιος - Αντώνιος ντε Τουνέν, που κατώθησε να γίνη αυτοκράτωρ των Αρωκανών στη Ν. Αμερική. Την σπαρταριστή Ιστορία του περιήμου αυτού τύπου θα σας διηγηθούμε σήμερα.

Η Ιστορία έχει ν' αναφέρει πολλούς τυχοδιώκτες, παθολογικούς μάλλον τύπους μεγαλομανών, που ξεκίνησαν από το χωριουδάκι τους με τα πιό τρελά όνειρα, για να γίνουν δηλ. κατακτητές και αυτοκράτορες. Ένας από αυτούς είναι ο Γάλλος Αιμίλιος - Αντώνιος ντε Τουνέν, που κατώθησε να γίνη αυτοκράτωρ των Αρωκανών στη Ν. Αμερική. Την σπαρταριστή Ιστορία του περιήμου αυτού τύπου θα σας διηγηθούμε σήμερα.

Αλλά ποιά είναι αυτή η Αρωκανία και ποιά ο μεγαλειότητάς της;

Κάπου στην δυτική άκρη της Παταγωνίας, στο νοτιώτατο άκρο της Ν. Αμερικής, υπάρχει μια απέραντη λουρίδα γης που την έκαικοιούσαν 2.600.000 άνθρωποι και που την διεκδικούσαν τέσσερα κράτη: η Ισπανία, η Γαλλία, η Αργεντινή, και η Χιλή.

Ο κ. ντε Τουνέν πάλι, ήταν όπως είπαμε συμβολαιογράφος στην Ντορντόν. Γεννημένος στην Σουρνιάκ, γρήγορα βρήκε γι' τις μεγάλες ιδέες του, στενά τα όρια της επαρχίας του και μια όραία προία, κλείνει το συμβολαιογραφείο του και μπαίνει στο πρώτο πλοίο που ξεκινούσε για την Αμερική. Πού πήγαινε; Κι' αυτός καλά-καλά δεν ήξερε. Είς αναζήτησιν του πεπρωμένου του δηλ. της μυθικής χώρας, που θα τον έκανε βασιλέα της όπως του άξιζε. Και πραγματικά την βρήκε. Όχι βέβαια ψάχνοντας, αλλά στην τύχη.

Κάποτε το πλοίο του καταλαμβάνεται από μια άγρια τρικυμία ενώ παρέπλεε τις ακτές της Παταγωνίας και ναυαγεί. Καραδοκασκισμένος, αλλά αξιοπερίεχτος από το ύψος της ξαυθής και γαλακτώδους γενειάδας του, ο κ. ντε Τουνέν αποβιβάζεται στην Αρωκανία, σε στιγμές πολύ άγχιμες γι'όταν την ώραία κατά τα άλλα, αυτή χώρα.

Οι διάφορες φυλές της αλληλοσκοτώνονταν την εποχή εκείνη και κάθε άλλος θα τώθαζε στα πόδια, πέφτοντας εν ανάγκη και στην θάλασσα, εκτός όμως από τον ήρωά μας, που συνέλαβε άμέσως το μεγαλοφυές του σχέδιο: να εισηγήσει τους πεποκοκομένους Αρωκανούς και να γίνη βασιλεύς τους.

Η περιπέτεια του Μάρκου-Αντωνίου, απέδειξε πόση σημασία έχουν κάποτε για την τύχη του κόσμου τα διάφορα σωματικά ελαττώματα, όπως π.χ. η μύτη της Κλεοπάτρας στην περίπτωση εκείνη.

Έτσι και τώρα η γενειάδα του κ. ντε Τουνέν, έπαιξε τον ρόλο της μαγικής ράβδου για την αιματοκυλισμένη Αρωκανία.

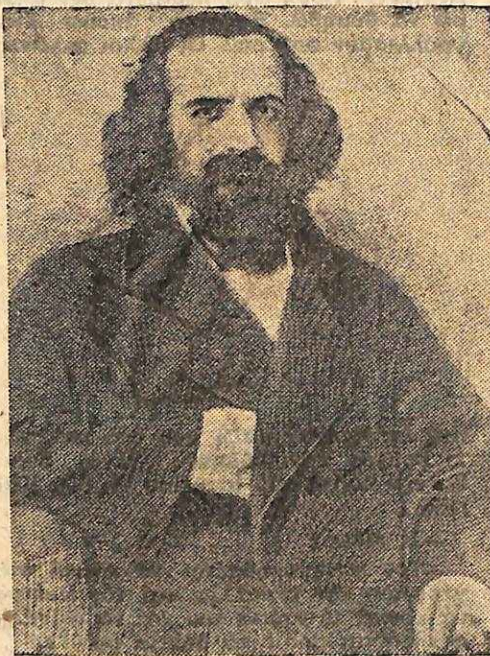
Ένας θρύλος του τόπου έλεγε ότι η χώρα θα έσώζετο όταν παρουσιαζόταν ένας άγνωστος που θα είχε μακριά γενειά. Έτσι, μόλις οι άγαθοί κατά τα άλλα και φιλήσυχτοι Αρωκανοί είδαν τον σιρό-Αυρήλιο έπεσαν άμέσως και τον προσκύνησαν! Έξυπνότερος άνθρωπος αυτός, μ' όλη του τη λίσσα, κατάλαβε άμέσως τί συνέβαινε. Έκανε με μεγαλοπρεπή χειρονομία είτε δυό τρία πράγματα. Ακτινίστηκε για τους ιθαγενείς και το θεώμα είχε γίνει: οι άρχηγοί των άνεκτιστων σε λίγο βασιλέα τους! Αυτοτίτλοφρήθηκε Αυρήλιος Ιος και βάλλθηκε άμέσως να μονιάσει τους ιθαγενείς. Δεν άργησε να το κατορθώσει. Έστερ' από λίγο καιρό ποροχωρούσαν στην νεοσύστατη συνομοσπονδία και οι Παταγόνες και έτσι ο Αυ-

ρήλιος μπόρεσε να προσθέσει σ'όταν τίτλο του ένα: βασιλεύς της Αρωκανίας και πάσης Παταγωνίας!

Είχε στίς διαταγές του ένα πλήθος άρχηγών και μεγιστάνων: τους Τοκί, η μεγάλους στρατηγούς τους Απω-Ουμέν, τους Ουλμέν, τους Κασίκους, τους Μοσετόνους κ.λ.π.

□ □

Αν όμως είχε εξασφαλισθή η έσωτερική γαλήνη, δεν είχε για το νεογέννητο βασίλειο εξουδετερωθή και κάθε κίνδυνος από το εξωτερικό. Είπαμε στην αρχή ότι πολλοί έποφθαλμιούσαν την εύφορη χώρα, και η

Ο «Βασιλεύς» Αυρήλιος Ιος

Χιλή από τους πολλούς αυτούς ήταν η πιό κοντινή διεκδικήτρια. Έτσι, οι άνησυχίες δεν έλειπαν στα σύνορα. Μια μέρα που ο βασιλεύς Αυρήλιος πήγε να επιθεωρήσει τα σύνορα αυτά, πιάσθηκε από τους Χιλιανούς και ώδηγήθηκε στο φρούριο του Ναθιέντο και έπειτα στο φρούριο του Αντζελες. Η θέση που ήταν πολύ δύσκολη, και ο θάνατος θα τον εύρισκε άσφαλώς, αν δεν παρουσιαζόταν από μηχανής θεός, ένας συμπατριώτης του, ο κ. Μάνι τότε ύπερυψος των οικονομικών κατά μυστηριώδη και άνεξιχνία-τη ακόμη συνέργεια της τύχης, της Χιλής.

Ελευθέρος πιά ο Αυρήλιος, δεν ξαναγύρισε στην χώρα του, αλλά προτίμησε νοσταλγός λιγάνι και των πατριών χωμάτων, να ξαναγυρίσει στην Γαλλία, με την απόφαση να ενεργήσει για την αναγνώριση του βασιλείου του από τα άλλα κράτη! Τόσο όμως στην Γαλλία όσο και παντού όπου αν άποτάθηκε, δεν βρήκε παρά το μειδίσμα της ειρωνείας και της δυσπιστίας, για άπάντησή στα διαδήματά του.

Τέλος, φοβούμενος μήν χάσει το βασίλειό του, που με τόσους κόπους δημιούργησε, πηλπηρ έσορφαση λι πίσω, στην Αρωκανία.

Αυτήν την φορά τον συνόδευε και κάποιος, φίλος, ο δικηγόρος Πλανού, τον οποίο είχε χρίσει ιδιαίτερό του γραμματέα.

Οι Κασίκι του, ξανάειδαν με απερίγραπτο ένθουσιασμό τον «βασιλέα» τους ύστερα από έννεα χρόνια. Έσφάγη ο μύσχος ο σκευτός και ο Αυρήλιος ανέλαβε και πάλι τας «ήνιες» του κράτους, έβγαλε νόμους, ύπόγραψε διατάγματα, και γενικά, άρχισε να κυβερνά σ'έν τέλειος και πατριώδης βασιλιάς. Έπ'ι πλέον, είχε πετύχει και ένα είδος... μακρυπορόθεσμου άνακαλής με τους Χιλιανούς, πράγμα που τον έξυψωσε άκόμη περισσότερο στα μάτια των ύπηκόων του.

Η ώραία αυτή κατάσταση κράτησε ως τα 1870, όποτε των Χιλιανών τους κατεβαίνει η πολύ δυσάρεστη ιδέα να καταγγείλουν, όπως λένε σήμερα, την έκχειρία για να ξαναρχίσουν τις Ιστορίες των στα σύνορα. Τού κάκου ο Αυρήλιος Ιος άπευθύνει σπαραξικάρδιες έκκλησεις στην Εύρώπη και στον κόσμο όλον να συνδράμουν το μικρό του βασίλειο.

Δυστυχώς, δεν ύπήρχε ακόμη τότε η Κοινωνία των Έθνών και έτσι, ο σιρό Αυρήλιος άναγκάσθηκε να έκταρτεύση ο ίδιος κατά των μανδρινών της εύρωπαϊκής διπλωματίας για να μεσιτεύση ύπερ της χώρας του. Έτσι φθάνει για δεύτερη φορά στο Παρίσι. Αλλά τη δεύτερη φορά τον ύποδέχθησαν πάλι τα χαμόγελα της ειρωνείας.

Με κάτι χρήματα που μάζεψε άπ' έδώ και από κεί, κατορθώνει να ναυλώση ένα πλοίο αλλά σ'όταν δρόμο τον παίρνουν οι Αργεντινοί αυτή την φορά και τον πάνε στο Μπονένος Αύρες! Φοβερή περιπέτεια. Έπεμβαίνει και αυτή την φορά από τα βάθη της Χιλής του ο συμπατριώτης του κ. Μάνι, και τον σώζει. Άπογοητευμένος ο άτυχος Αυρήλιος, έπιστρέφει πίσω στην Αγγλία και από εκεί στη Γαλλία.

Μετά ένα χρόνο άκόρετους προσπάθειες για να επιτύχη δάνειο και βοήθεια διπλωματική για την άπειλουμένη χώρα του, ο Αυρήλιος ξεκινά και πάλι για την Αρωκανία.

Μετά πολλές περιπέτειες φθάνει, κάποτε εκεί, άναλαμβάνει άμέσως την άρχη και τακτοποιεί μέσα σε λίγο διάστημα τα πράγματα, κατορθώνοντας μάλιστα να έλθη σε συνεννόηση και με την Αργεντινή. Αλλά σ' αυτό επάνω πέφτει ξαφνικά άρρωστος. Χρειάζεται μια σπουδαία χειρουργική επέμβαση και για τρίτη φορά άναγκάζεται να έκταρτισθή ο πολυπαθής Αυρήλιος. Πηγαίνει στην Γαλλία για να κάνει την έγγειση. Η έγγειση όμως έπιτυχαίνει άλλ' ο άσθενής... δεν άποθνήσκει άμέσως μα δεν κατορθώνει και να γίνη καλά και το φοβερότερο δεν ξαναγυρνά στην Αρωκανία του.

Και ύστερ' από μια μακρά άγωνία, στις 17 Σεπτεμβρίου 1878 ο Αυρήλιος Ιος, βασιλεύς της Αρωκανίας και πάσης Παταγωνίας παρέδιδε το πνεύμα, άνάμεσα στους δικούς του, στην έπαρχιούλα του τοΰ Πεοιγκόρ...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Το πατρογονικό κτήμα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΦΡΕΝΤ ΝΙΑ

«Έλα, Συλβέστρ, σκύλε μου, πες «άντις» στο κυνήγι...»

Και το βλέμμα του κ. Ντομπάλ έκανε τον γύρο του άπέραντου κτήματος του όποίου τα δέντρα είχαν άρχισει να τ'α γδύνουν οι άνεμοι του φθινοπώρου. «Ήθελε για τελευταία φορά, προτού έπιστρέψη σ'όταν πύργο το Μπα-Σωτεράι όπου τον περίμενε η γυναίκα του, να άπολαύση το όμορφο θέαμα. Έστερα θα πήγαιναν με άμάξι ως τη Λουνεβίλ κι' από κεί με το τραίνο ως το Παρίσι.

Ο Φρεντερικ Ντομπάλ θάταν ως έξηνητά χρονών. Οι πλάτες του ήσαν κυρτωμένες και το πρόσωπό του, άσκαρκο, αλλ'ακωνόταν από δυο βαθείες ρυτίδες στα μάγουλα. Φορούσε ένα κυνηγετικό κοστούμι από μαύρο βελούδο.

Ακίνητος τώρα, έστρεφε το κεφάλι δ λόγυρα με άγωνία, έπαναλαμβάνοντας: τας:

—Νά τα άφήσω όλα αυτά... να τα άφήσω όλα αυτά... Έστω και για τρεις μήνες μόνο... Ποτιμότερο να πεθάνω...

Και ξεπρόβαλλε πάλι μπροστά στα μάτια του το μαγικό όραμα των περασμένων χρόνων, και ξανάγινε ο γέρος παιδί, και άκουσε πάλι γέλοια όροσερά και φωνές χαρούμενες...

Ένας βαθύς στεναγμός έξφυγε από το στήθος του κ. Ντομπάλ.

Ο σκύλος του τον κύτταξε στα μάτια σ'έν νάνωιθε την στενωχώρα του.

—Φίλε μου, Συλβέστρ, συνέχισε ο κ. Ντομπάλ, δεν θα κυνηγάμε πιά λαγούς κι' έλαφίνες... Ή κυρία σου όμως θα είναι εύχαριστημένη και θα πάψη να κλαίη. Και θα ξαναδούμε τον Ζάκ, Συλβέστρ, θα τον βλέπουμε κάθε μέρα.

Σταμάτησε, άναστενάξε και πάλι και είπτε:

—Πάμε να γυρίσουμε, Συλβέστρ.

□ □

Η κ. Ντομπάλ, μια πενηντάρα με κατάρμαυρα μαλλιά, είπτε μονορούφι μόλις είδε τον κυνήγο:

—Έπ'ι τέλους, γύρισες! Και καταλυτήμένος! Κι' όμως θα ξαναγυρίσης σ'όταν πύργο σου, κανείς δεν σου είπτε να τον πουλήσης. Σ'το κτήμα, θα μπόρής να κυνηγήσης μια χαρά, έστω κι' αν άνήκη στους άγρότας σου! Αλήθεια, Φρεντερικ, δεν νομίζεις ότι θα ήταν καλό να άφήσης για λίγο αυτούς τους τοίχους, να ζήσης για κάποιο διάστημα την ζωή της πόλεως, τη ζωή που δικαιούμεθα να ζήσουμε όπως όλος ο κόσμος;

—Γιατί έκνευρ'εσαι, Λάουρα, άφου σου είπα πως θα περάσουμε τρεις μήνες μαζί με τον Ζάκ;

Η φωνή του Φρεντερικ ήταν γλυκειά και κουρασμένη. Η γυναίκα του το έσφιξε τα χέρια.

—Φρεντερικ, το είπτε, θα ξαναγυρίσουμε έδω. Αλλωστε τα παιδιά μας άξίζουν όλο αυτόν τον καύμό που νοιώθεις.

—Όσο γι' αυτό, ναι, της είπτε με ειλικρίνεια.

Μόνο που άναλογιζόταν με φρίκη πως θα ξαναγυρούσε για να πουλήση το κτή-

μα. Τι θάκανε, ύστερα, σ'ήν πόλη, πως θα περνούσαν οι άτέλειωτες μέρες;

—Έκείνο που με στενωχωρεί, συνέχισε η κ. Ντομπάλ, είναι η έπιμονή σου να μην πουλήσης μια και καλή όλο το κτήμα. Θα μάς έφερνε 400.000 φράγκα κι' ο Ζάκ έχει άπόλυτη άνάγκη άπ' τα μισά για να μεγαλώση την έπιχείρησή του.

—Μήπως δεν είπα σ'όταν συμβολαιογράφος να το πουλήση μόλις βρεθή άγοραστής;... Είσαι άκυκη, Λάουρα.

—Κι' όμως κάνεις ό,τι μπόρεις για να δώξης τους άγοραστάς με το ύπερβολικό ποσόν που ζητάς. Γιατί είναι πάρα πολλά οι 600.000 φράγκα που έβαλες για τιμή.

—Το κτήμα άξίζει και περισσότερα. Για μένα τουλάχιστον, της άποκρίθηκε

—Απόψε Ζάκ, θάρητε για να μ' εύχαρισήσετε σ'όταν πύργο.

με μελαγχολία εκείνος.

—Για τους άλλους όμως,

□ □

Στο καφεείο, ο κ. Ντομπάλ τελειώνει ένα γράμμα για τους ανθρώπους του κτήματός του. Ο γιός του θάρηόταν να τον πάρη με αυτοκίνητο. Είχε περάσει ένας μήνας άφότου βρισκόταν στο Παρίσι. Σ'ήν άρχη, το είχε κάνει εντύπωση το άπαρτιάν του Ζάκ! Τι διαφορά με την άύστηρη πολυτέλεια του πύργου! Τα δαμάτια ήσαν μικρά, χωρίς μεγάλα στολίδια, η έπίπλωση μέτρια. Ασφαλώς, οι δουλειές του Ζάκ δεν θα πήγαιναν καλά:

«Έκανε φαλιμένο ο Μπλόχ, μπαμπά... Βρήκα χρηματοδότη, μάς λείπουν όμως μεγαλύτερα κεφάλαια για να αύξήσουμε τον κύκλο των έργωνών μας» το είχε πη.

Θα πουλούσε βέβαια το κτήμα για χατήρι του παιδιού του, η έπιμονή όμως

του Ζάκ και της Λάουρας τον έθ.γε, τον λούσε για τον Ζάκ του, όχι όμως γι' αυτό έκανε να έπαναστατή. Όλα θα τα που- τον τον κομψότατο και ψυχρό νέο που όλο μιλούσε για αυτοκίνητα, για άριθμούς, για προϋπολογισμούς.

Ο ήχος του κλάξον τον έβγαλε άπ' το όνειροπόλημά του και σε λίγο η φωνή του Ζάκ το έλεγε:

—Μπαμπά, γινήκατε καφενόβιος;

Ο Ζάκ όδηγεί πολύ καλά, μα αύξάνει όλοένα την ταχύτητα. Τι όμορφο που θα είναι το κτήμα με τα φύλλα στρωμένα χάρω, σ'έν ένα χρυσό χαλί...

—Τι έχεις, μπαμπά; Φοβάσαι; Κι' όμως, δεν τρέχω πολύ...

Ο γέρος δεν άπαντά. Αυτός θα προτιμούσε το άλογο που έσπρνε το άμάξι ως την Λουνεβίλ.

Σε λίγο είπτε: —Ζάκ, φέτος, δεν θάρητε να περάσετε μια-δυό βδομάδες σ'όταν πύργο;

—Η Όρτάνς έπιμένει να πάμε σ'ό Ντινάρ. Αλλωστε ο πύργος είναι κάπως μελαγχολικός, χωρίς συγκοινωνιακές εύκολίες... Γιατί δεν έρονόσαστε σ'ό Ντινάρ, έσύ και η μάμα;

Ο κ. Ντομπάλ πάγωσε άκούοντας τον Ζάκ να λέη πως «ο πύργος είναι κάπως μελαγχολικός». Αραγε ο Ζάκ δεν θα ξαναπαή ποτέ εκεί; Κι' όμως, αυτός πρέπει κά- θε χρόνο να πηγαίνη να έπισκεφθή τον γιό του χωρίς την έλπίδα να του άνταποδώσουν την έπίσκεψη. Όταν ο Ζάκ ήταν άνύπαντρος, σπάνια πήγαινε σ'όταν πύργο, πήγαινε όμως για να ζήτηση χρήματα.

Ο κ. Ντομπάλ νοιώθει ξαφνικά πως έχει πολύ λίγη ψυχική συγγένεια με τον γιό του που το άρέσει η ταχύτης... Ίσως για να διασκεδάση με τον φόβο του γέρου που τινάζεται σ'ό κάθε φρενάρισμα.

—Δεν ξέρεις πόσο με δυσκολεύει, μπαμπά, που δεν μπορώ να κάνω μεγάλη διασφήμιση...

Ο Φρεντερικ ζαρώνει. Αυτά που θα του πη ο γιός του, το τα έπαναλαμβάνει η γυναίκα του κάθε μέρα, τον δηλητηριάζει μ' αυτή την διαφήμιση για να τον πιέση να πουλήση το κτήμα.

—Νάμαστε στην όδο Γκρενέλ. Νά το ύπουργείο του Εμπορίου, δεξιά... Αλήθεια, πού τ'α σταναστήσει; Α... σ'ήν διαφήμιση. Είναι ποβερό να μην έχης κεφάλαια όταν η δουλειά είναι καλή, όταν χρειάζονται 100.000 φράγκα για να γίνη μια μεγάλη πολύ μεγάλη έπιχείρηση. Έξ

άλλοι, ακόμα τὰ 100.000 φράγκα θα άπω-
φέρουν μεγάλο τόκο, 8 ως 12%.

Ο κ. Ντομπάλ κουνά το κεφάλι του. Τό κτήμα θά τό πουλούσε γιά τόν Ζάκ του, όχι όμως γι' αυτόν που σωφάρει στο πλεύρο του; που μιλά ξερά γιά ύπο-
θέσεις, που τόν καλοπιάνει γιά τά λεφτά του, μόνο και μόνο γιά νά πουλήσει... Καί
ξαφνικά, ό γέρος παίρνει φωτιά:

—Βαρέθηκα πιά, Ζάκ. Όλοι τά βάζετε
μαζί μου, όλοι θέλετε νά πουλήσω τό
κτήμα μου, τό κτήμα που έχωμε τρακόμια
χρόνια... Έ λοιπόν, θά τό πουλήσω και
θά σάς δώσω τά χρήματά, όλα τά χρή-
ματά. Απόψε θά γράψω.

Ο Ζάκ άναγκάζεται νά φρενάρι άπό-
τομα μπροστά σ' ένα λεωφορείο κι ό πα-
τέρας του σωπαίνει. Τά χέρια του τρέ-
μουν και τά μάγουλά του είναι κατακόκι-
κινα.

—Όταν φθάσανε στο σπίτι ό κ. Ντομ-
πάλ είπε:

—Απόψε, τ' άκούς, Ζάκ, απόψε... Γιά
νά μ' εύχαριστήσετε όμως, θάρητε νά
«άποκτηνώητε», όπως λέτε, μιά-δυο
βδομάδες στον πύργο, άπολαμβάνοντας
ένα τοπίο που δέν θά άνήκη πιά σέ σάς...

—Μά, μπαμπά...
—Τά λόγια περιττά, Ζάκ. Μην πής ό-
μως άκόμα τίποτα στην μητέρα σου... Έ-
χω παρακουραστή. Καί δέν θέλω εύχαρι-
στίες, Ζάκ.

■ ■

Τήν επομένη, ό Ζάκ κι ή γυναίκα του
πήγαν στο Φοντανεμπλά με αυτοκίνητο.
Τό βράδυ, μάτια τους περίμεναν ό Ντομ-
πάλ κι ή γυναίκα του.

—Θά τούς κράτησαν νά περάσουν εκεί
τήν νύχτα τους, είπε ό Φρεντερίκ.

—Η κ. Ντομπάλ άναστέναζε.
—Τι λές; Πάμε νά κοιμηθούμε;
—Ναί, Φρεντερίκ, είναι άργά.

Μέσα στο δωμάτιό τους, τόν ρώτησε:
—Τι λέει τό γράμμα τού συμβολαιο-
γράφου που έλαβες τό μεσημέρι; Μπας
και φάνηκε κανένας άγοραστής;

—Ναί, Λάουρα, ψιθύρισε εκείνος. Δέν
άπάντησα άκόμα. Θά ίκανοποιηθής ό-
μως. Κι ό Ζάκ τό ίδιο, γιατί δέν θά άρ-
νηθώ. Άγοράζουν όλόκληρο τό κτήμα,
διάβασε...

«... με 200.000 φράγκα τοίς μετρητοίς
και 175.000 πληρωτέα μέσα σέ δυο χρό-
νια...»

—Τά πουλώ, Λάουρα, γιατί βαρέθηκα
νά με κατατρέχετε όλοι σάς. Ούτε ό Ζάκ
ούτε εσύ δέν θέλετε τό κτήμα. Άν δέν τό
πουλήσω σήμερα, θά τό πουλήσετε τρείς
μέρες ύστερα άπ' τόν θάνατό μου...

Τήν επομένη, διαβάζοντας την έφημερί-
δα που είχε φέρε ή καμαριέρα μαζί με
τό πρόγευμα, ή κ. Ντομπάλ έμπεξε μιά
κραυγή κι άρχισε νά τρέμη σύγκομα:
ό Ζάκ είχε σκοτωθί! Τό αυτοκίνητό του
άνετράπη άπό ένα καμión στην πόλη
Ψιωφίλ! Η Ήρτάνς χαροπάλαψε σέ μιά
κλινική!...

Ο κ. Ντομπάλ άγκάλιασε την γυν... α
του χωρίς νά πη λέξη.

■ ■

Ο κ. Ντομπάλ, με τόν Σουλβέστρ, εί-
χαν βγή περίπατο στο κτήμα. Η μυρω-
διά της γής μεθούσε τόν γέρο. Τό κτή-
μα του! Ποτέ δέν θά τό έγκατέλειπε!
Πόσο ήταν γέρος! Πόσο ήταν έρμος!
Έλεπε ό Ζάκ!

Ο κ. Ντομπάλ έπέστρεφε πολύ άργά
άπ' τό δάσος. Μόλις μπήκε στο σαλόνι, ή
Λάουρα βγήκε χτυπώντας την πόρτα ά-

πό πίσω της, χωρίς νά του πη λέξη.

Έτσι ζούσαν ένα μήνα, άπ' την μέρα
που είχαν γυρίσει στον πύργο, ύστερα
άπ' τόν σκοταμό του γυιού τους.

Στό τραπέζι, ό κ. Ντομπάλ, έτρωγε
άργα, άποφεύγοντας νά σηκώσει τά μά-
τια, έξαντλημένος άπ' την κούραση και
κυριευμένος άπό φόβο μήν άντικρύση τό
χλωμό πρόσωπο τής γυναίκας του. Κι
μώς εκείνη τού είπε, με μάτια πλημμυρι-
σμένα άπό δάκρυα:

—Φρεντερίκ, άντιλαμβάνεσαι πώς είσαι
άνθρωπος χωρίς...

που θάλεγε, άλλα πρόσθεσε σχεδόν άμέ-
σως με όρμη:

—Ναί, ένας άνθρωπος, χωρίς καρδιά!..
—Δέν τό καταλαβαίνω, τής είπε.

—Ποτέ σου δέν κατάλαβες τίποτα!

Και ξεσπώντας όλοτελα είπε με μίσος:

—Ποτέ σου δέν κατάλαβες τίποτα, έ-
σύ! Όταν παντρευθήκαμε, σού ζήτησα νά
πάμε ταξίδι, δέν δέχτηκες, μόνο και μό-
νο γιά νά μείνης στο κτήμα σου. Θυσία-
σες μέμένα, την γυναίκα σου, γιά τό βρω-
μόκτημά σου! Καί τόν γυιό σου, Φρεντε-
ρίκ, τόν είχαμε μακριά μας, σπούδασε
τόν σκολείο, στερηθήκαμε την συντροφιά

στών παιδικών του χρόνων, μόνο και μό-
νο γιά νά μην έγκαταλείψης τό βρωμό-
κτημά σου! Η μόνη μου ίκανοποίηση ή-
ταν ότι ό Ζάκ έπληττε έδω. Άγαπούσε έ-
κείνος την πόλη και τις διασκεδάσεις
και κάθε άλλο θά ήθελε παρά τό βρωμό-
κτημά σου! Ίσως νά έλπιζες άκόμα
νά κρατήσης τό βρωμόκτημά σου;!

Ο κ. Ντομπάλ έκανε νά διαμαρτυρηθί
στά τελευταία αυτά λόγια.

—Τό έλπιζα, ναί, τό έλπιζα, είπε κου-
ρασμένα.

Η γυναίκα του γέλασε:
—Έγώ όμως τόν αγαπούσα τόν μικρό
μας και θά προτιμούσα νά τόν στερηθώ
παρά νά τόν δω νά ψευτοζή με τό προϊόν
τριών άγοκτημάτων. Τι δέν θάδινα, Φρεν-
τερίκ, γιά νά σ' έβλεπα νά κλάψης! Όσο
συλλογίζομαι πως στην κηδεία τού παι-
διού σου θά σκεφτόσουν τό κτήμα σου,
όπου δέν γυρίζεις μαζί μου! Ό! Φρεντε-
ρίκ, άς σ' έβλεπα νά κλάψης.

—Έχω κλάψει, Λάουρα.

—Γιατί δέν πέτυχες ένα άγριογούρουνο
στό κυνήγι!

—Σού άπαγορεύω, Λάουρα, νά μιλάς
έτσι. Δέν έχεις τό δικαίωμα νά κρίνης,
εσύ, δέν είσαι τής γενιάς μου, τής γε-
νιάς εκείνων που νοιάθουν την χάρα της
ιδιοκτησίας... Με βασανίζεις, Λάουρα, ύ-
πέφερα με τόν θάνατο τού Ζάκ, όσο κι
εσύ, πίστεψέ με... Είχα πάντα την έλπίδα
πως θά βαρυνόταν την πόλη και θάρχο-
ταν νά μάς βρής.

—Τέρας! Είσαι ένα τέρας!

Καί ή κ. Ντομπάλ έτρεξε και κλειδώ-
θηκε στο δωμάτιό της.

Ο Φρεντερίκ πήρε τό καπέλλο του και
πήγε στον λαχανόκηπο. Ο κηπουρός πε-
ριποιούνταν εκείνη την ώρα τά λάχανα.

Ο Φρεντερίκ συλλογίστηκε τόνό γυιό
του. Όταν ό Ζάκ ήταν δέκα χρόνων, τού
είχε φτιάξει ένα τόξο κι ό γυιός του ση-
μάδευε τ' άγλάδια και τά κυδόνια. Πόσα
φρούτα σάπιζαν με τά μικρά βέλη, ποτέ
όμως δέν είχε μαλώσει τό παιδί του, ούτε
και τού είχε κάνει παρατήρηση. Ο Ζάκ
δέν αγαπούσε την γή. Μά πως μπορού-
σε νά μην την αγαπά;

—Φιλνουά, φώναζε τόν κηπουρό.

—Στίς διαταγές σου, άφέντη!

—Φιλνουά, τί σκέπτεσαι γιά μένα; Π

σκέπτονται οι άλλοι γιά μένα;

—Ξέρω γώ άφεντικό, ξέρω γώ;

—Νά με συμπαθάς, σέ ρωτώ πράγματα
που δέν τά καταλαβαίνεις. Είμαι όμως
κάπως άδιάθετος. Δέν μου λές, θά πέση
χαλάζι;

—Ναί, άφεντικό κι ή Παναγιά νά μάς
φυλάξη! Προσέχτε νά κλείσετε τά παρ-
θουρά στον πύργο!

—Θά τά κλείσω, Φιλνουά...

Επιστρέφοντας σκεπτόταν: Άλήθεια,
Δέν είχε πονέσει πολύ γιά τόν σκοταμό
του παιδιού του, γιατί αυτός ό θάνατος
τού έσωζε τό κτήμα. Ο πύργος δέν ήτο
τίποτα χωρίς τό κτήμα.

Ήταν άλήθεια: ή άγάπη που είχε στην
γή ήταν πολύ πύδυνατή άπ' την άγάπη
που είχε στο παιδί του. Όποτε μπορούσε
νά ζήσει χωρίς τό παιδί του. Μπορού-
σε νά άπολαύει τόν περίπατό του κι
ας είχε πεθάνει ό Ζάκ κι ή γυναίκα του
ας έλυανε άπ' τόν σπαραγμό της.

Ο κ. Ντομπάλ άφησε νά τού πέση τό
μπαστούνι του κι ένωσε τά χέρια του,
σφιχτά-σφιχτά. Τό πρόσωπό του ήταν συ-
σπασμένο. Κύτταζε τό κτήμα και δυό με-
γάλα δάκρυα κύλησαν άπ' τά μάτια του.

Ξαφνικά, άκουσε φωνάξι... Ο Σουλ-
βέστρ έκανε νά τόν άκολουθήσει, ό κ.
Ντομπάλ όμως τόν έδιώξε:

—Όχι, Σουλβέστρ, όχι, δέν πρέπει νά
δής! είπε. Είναι ή μόνη λύση...

■ ■

Βγαίνοντας άπ' την έκκλησία, ή κ.
Ντομπάλ είδε τις φλόγες νά τριγυρίζουν
τό κτήμα, τόν πύργο. Άρχισε νά φωνάζει
τόν σύζυγό της.

—Τόν είδα, κυρία, είπε ό Φιλνουά. Πή-
γε στην άποθήκη νά πάρη σανό και κατό-
πι γέμισε τό πλυσταριό...

—Φρεντερίκ!

Τό κτήμα, ό πύργος, όλα καιγόταν.
Άδύνατον νά σβυστή ή πυρκαϊά.

Η κ. Ντομπάλ φώναζε μαζί με τούς
άλλους. Όλη ή δεξιά πτέρη τού πύρ-
γου είχε καί παρ' όλες τις υπεράνθρωπες
προσπάθειες τών ανθρώπων τού πύργου
και τών χωρικών νά την σώσουν.

Ξαφνικά, ή Λάουρα, είδε, όπως έστρε-
ψε τά βλέμματα γύρω, τόν άνδρα της ά-
κουμπημένο στον κορμό ενός δέντρο...
Έκλαιγε με άναφυλλητά, ένα είδος χα-
ράς όμως ήταν ζωγραφισμένο στο πρό-
σωπό του.

—Φρεντερίκ! τού φώναζε

—Τι τρελή που ήταν νά τού μιλήση
όπως τού μιλήσει! Με ποιά δικαίωμα τόν
είχε κρίνει και πως ήξερε άν πονούσε έ-
κείνος ή όχι;

Τόν καλούσε με άπόγνωση, κυριευμένη
κι' αυτή άπό τόν μεγάλο και βουβό σπα-
ραγμό του:

—Φρεντερίκ! Φρεντερίκ! Άγάπη μου!

Ο γέρος σωριάστηκε στην άγκαλιά
του Φιλνουά τραυλίζοντας άνάμεσα στα
άναφυλλητά του:

—Τό κτήμα... Τό κτήμα γιά τόν Ζάκ
μου... Τετέλεσται, τετέλεσται...

Ο σκύλος Σουλβέστρ είχε κάνει την
μιά πατούσα του. Την έγλυφε κι' ύστερα
έσπλωθηκε, γαυγίζοντας πένθιμα.

Ο κ. Ντομπάλ ήταν τώρα εξαπλωμένος
χάμω τό πρόσωπό του ήταν χλωμό...

Καί την ώρα που έσβυνε ή φωτιά, άφοδ
κατέστρεψε τό κτήμα και τόν πύργο, έ-
σβυνε ήσυχά-ήσυχά κι' ό Φρεντερίκ..

ΦΡΕΝΤ ΝΙΑ

ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Περίεργα είναι τά έθιμα τού γάμου στους
διαφόρους λαούς. Άπό τά περιεργότερα δέ
είναι τών άυτοχθόνων τής Αυστραλίας.

Ο Αυστραλός σέ ηλικία 11—12 έτών έ-
κλέγεται ως έπίδοχος γαμπρός ενός πολεμι-
στού τής φυλής και άπό την στιγμήν αυτή
μεταβάλλεται σέ δούλο τού «κνάντερ», τού
πεθερού του, ύποχρεούμενος νά τόν τροφο-
δοτή καθημερινώς με άφθονο κυνήγι. Όταν
περάση άρκτός καιρός και φτιάση ή ημέρα
τού γάμου ό μελλοννμφος οδηγείται στο δά-
σος άπό ρωμαλέους πολεμιστές που επί πολ-
λή ώρα τόν... «χοροπηδούν στο πάπλωμα»!
Τεντώνουν δηλαδή ένα χοντρό δέρμα τίγρε-
ως, θάζουν άπάνω του τόν γαμπρό κι' άρχί-
ζουν με ρυθμικές κινήσεις νά τόν τινάζουν
στον άέρα! Στην... τελετή αυτή παρίσταται
και ό πεθερός ό όποιος κρατά ένα χοντρό
ξύλο και κάθε φορά που ό γαμπρός πέφτει
στο δέρμα τόν χτυπά στα πσινα λέγοντας
στερεότυπα:

—Πάρε κι' αυτήν γιά νά μην ξεχάσης όμα
παντρεντής νά μου φέρνης κρέας!...

Όταν τελειώσει, ή διαδικασία τού τινά-
ματος και τής χειροτονίας, γίνεται ό γάμος,
που είναι μιά συντομοπάτη τελετή και άμέ-
σως έπειτα οι νεόνυμφοι άρχίζουν την συ-
ζυγική τους ζωή που δέν διαρκεί πολύ γιατί
τό... διαζύγιο εκεί είναι εύκολότατο.

Μόλις ό πεθερός δει ότι ό γαμπρός δέν
τού προμηθεύει πιά άρκτο κυνήγι, τόν διώ-
χνει και δίνει την κόρη του στον πρώτο που
θά την ζητήσει!

Καί ή τύχη τών χερών δέν είναι ζηλευτή
στην Αυστραλία. Όταν πεθάνει ό σύζυγος,
ή χήρα του καταδικάζεται σέ άπόλυτη σιγή.
Είναι δέ ύποχρεωμένη νά μην βγάλη μιλά
άπό τό στόμα της ώσπου νά τελειώσει ή τε-
λετή τής κηδείας τού μακαρίτη. Σημειωτέον,
δέ ότι ή τελετή αυτή είναι άτελείωτη. Έχει,
δηλαδή, διατυπώσεις που συνήθως δέν τε-
λειώνουν άν δέν περάσουν... τρία χρόνια ά-
πό την ημέρα τού θανάτου! Μιά φορά τόν
μήνα, δέν είναι πανσέληνος, οι πολεμιστές
τής φυλής πηγαίνουν στο μέρος που έχουν
θάψει τόν νεκρό κι' άρχίζουν νά χορεύουν
και νά τραγουδούν διάφορα λυπητερά τρα-
γουδία, ενώ ή χήρα παρακολουθεί την τελε-
τή άμίλητη. Κάθε χήρα που θά μιλήσει προ-
τού περάσουν τά τρία χρόνια τής τελετής,
καταδικάζεται άμέσως σέ θάνατο και έκτε-
λείται άπό τόν άρχηγό τής φυλής μπροστά
στις άλλες γυναίκες, γιά παραδειγματισμό!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

ΤΟ ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΙΟ

Η άνθρωπότης μεταξύ τών άλλων, όφεί-
λει εύγνωμοσύνη και στους έπιστήμονες έ-
κείνους οι όποιοι με τις διάφορες έφευρέ-
σεις τών άναισθητικών, κατώρθωσαν νά κα-
ταπραύνουν τούς πόνους στους πάσχοντας
και τούς έγχειρισμένους.

Μιά άπό τις σπουδαιότερες έφευρέσεις
τού είδους είναι και τού χλωροφορμίου
και όφείλεται στην έπιμονή και τόν ήρωϊ-
σμό ενός νεαρού Σκωτσέζου φοιτητού τής
ιατρικής τού Τζέιμς Πλούγκ.

Όταν ό Πλούγκ παρόστη ως μαθητευό-
μος στην πρώτη έγχείριση μιάς γυναίκας,
τόσο πολύ συγκινήθηκε άπό τις φωνές της,
ώστε ώρμήθηκε ν' άφιερώσει τή ζωή του
στο νά βρή ένα άναισθητικό φάρμακο,
που νά μετριάσει τό μαρτύριο τών άρρώστων.
Αυτό γινόταν έδώ κι' ένα χρόνο. Ο Γι-
ούγκ άρχισε δοκιμάζοντας στον εαυτό του
όλα τά τότε γνωστά άναισθητικά φάρμακα,
με διαρκή κίνδυνο τής ζωής του. Όπου
ένα βράδυ τού Νοεμβρίου τού έτους 1847
παρουσίασε σέ μερικούς γνωστούς και φί-
λους του μιά μποτίλια μ' ένα υγρό. Ήταν τό
χλωροφόρμιο. Τό άδειασε σέ τρία
ποτήρια και μαζί με τούς πιστούς δοηθούς
του Κέιθ και Ντουνκάν άρχισε τά πειράμα-
τα τών εισπνοών.

Οι πρώτες εισπνοές έγιναν μέσα στα γέ-
λεια και τά εφρωνικά σχόλια τών παρευρι-
σμένων. Άλλά σέ λίγο οι πειραματιζόμενοι
εύρισκαν τό άρωμα τού πρωτότυπου άναι-
σθητικού κάπως... πολύ κεραυνοβόλο!
Πράγματι δέν πρόφθασαν καλά-καλά ν' ά-
στεινούν κι' οι ίδιοι εις όόρος των, όταν
και οι τρείς κλονίστηκαν και γονάτισαν στο
πάτωμα.

Μόλις όμως συνήλθαν, και οι τρείς ξα-
ναβέθηκαν πάλι την διανοητική τους διαύ-
γεια. Οι ιδιότητες τού χλωροφορμίου, ά-
ποδείχθηκαν καλλίτερα άπό τις ιδιότητες
τού αϊθέρος, που ήταν σέ γενική χρήση, ως
τότε γιά τούς έγχειρισμένους.

Σε παλαιότερες εποχές, οι χειρουργοί δο-
κίμαζαν νά κοιμίσουν τούς άρρώστους τους
πριν τούς έγχειρήσουν, με την σκόνη ενός
φυτού, γνωστού με τ' όνομα «μανθραγόρας».

Την καταπληκτική δύναμη τού νιτροκ... ό-
ξέως την άνακάλυψε ό σερ Χουμφρέντ Νταί-
βυ τό έτος 1799. Χρειάστηκε νά περάσουν
πενήντα χρόνια άπό τότε γιά νά άναγνωρί-
ση ή Έπιστήμη την άνακάλυψη. Όταν δέ
γιά πρώτη φορά εισέπνευσε τό νέο άναισθη-
τικό βαθιά ό δόκτωρ Όράτιος Ουέις, έ-
βγαλε άνώδυνα και χωρίς νά τό καταλάβη έ-
να άπό τά μπροστινά του δόντια.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΕΥΛΟΣΧΙΣΤΗΣ

Οι καθηγητά εύχαριστούνται συχνά νά
λέγουν γιά ένα μαθητή τους κάπως δύσκολο:
«Αυτός δέν θά κάνει τίποτα στη ζωή του.
Θά μείνη κούτσουρο».

Ο Ναπολέων, ήταν ένας άπό τούς «κα-
κούς» αυτούς μαθητάς.

Όταν ήταν στην Στρατιωτική Σχολή εί-
χε γιά καθηγητή του τών γερμανικών ένα
Γερμανό, τόν πρόφεσσορ Μπάουερ.

Ήταν όμως άμελής στο μάθημα αυτό γιά
τούτο και ό καθηγητής του έλεγε προεξο-
φλώντας, τό μέλλον του:

—Έσύ παιδί μου πρέπει ν' άφήσης τό
σχολείο. Είσαι καλός μόνάχα γιά έυλοσχί-
στης.

Αργότερα, όταν ό Ναπολέων έγινε αυτό που
έγινε, θυμήθηκε κάποτε τόν αγαθό εκείνο
πρόφεσσορ Μπάουερ—μακαρίτη πιά—και εί-
πε όχι χωρίς κάποια αταξέσκεια:

—Θά ήθελα νά ζούσε ό καλός μου καθη-
γητής γιά νά δει τόν έυλοσχίστη του..

■ ■

ΤΟ ΣΥΣΣΙΤΙΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΔΟΚΙΜΑΣΘΗΚΕ

Κάποτε στον Μεγάλο Πόλεμο ό Τσάρος
Νικόλαος 2ος έπιθεωρούσε ένα σύνταγμα,
στρατοπεδευμένο έξω άπό την τότε Πετρού-
πολη και έτοιμο νά φύγει γιά τό μέτωπο.
Θέλοντας νά μην άφήση τίποτα χωρίς νά τό
δει, ό Τσάρος έπισκέφθηκε και τις κουζίνες
και ζήτησε νά δοκιμάση τό συσσίτιο τών
στρατιωτών.

Ο συσσιτιάρχης, έγινε κατακόκκινος άλ-
λά δέν κουνήθηκε.

Ο συνταγματάρχης, τότε, που ώδηγούσε
τόν Τσάρο, τού λέγει:

—Άνοιξε λοιπόν την κουζίνα σου νά δει
ό Μεγαλειότατος τό φαγητό.

Ο συσσιτιάρχης έγινε άκόμη πιό κόκκι-
νος, άλλα και πάλι, δέν κουνήθηκε άπό την
θέση του. Αυτή την φορά άρχισε μάλιστα
νά τρέμη σύγκομος.

Ο συνταγματάρχης δέν κρατήθηκε πιά,
και ξεγυρνώντας τόν Τσάρο, είπε παίρνοντας
τό πιό... αυτηρό του ύφος.

—Θ' άνοιξης επί τέλους ναί ή όχι, ζών!
Καί ό συσσιτιάρχης που άπεφάσισε έ-
πί τέλους νά μιλήσει.

—Δέν μπορώ κ. συνταγματάρχα! Οι έφο-
διαστές μας δέν έχουν άκόμη φθάσει και
τά καζάνια είναι άδειανά...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο κ. Πειραχτήρης κάνει τόν ήρωα. Ταξιδεύει λοιπόν στην Ίσπανία, γιά νά δει με τά μάτια του την επανάσταση, και νάχη νά
λέη... Έκεί όμως τά πράγματα δέν είναι πολύ εύχρηστα γιά τούς χασημέρδες: άπ' τή μιά μεριά τόν κυνηγούν οι «κόκκινοι»,
άπ' την άλλη οι «άσπροι», άπ' την άλλη οι «φαιοί» ποδίστεις έθελοντάς ό Χίτλερ. Σ τό τέλος, ό κ. Πειραχτήρης, που κάνει και
τόν έξυπνο, άποσαφίζει: νά σώσω τά ρούχα του μ' όλα τά αντίπαλα «χρώματα» κι' έτσι νά σωθώ. Τό άποτέλεσμα όμως δέν ήταν
αυτό που περίμενε.

—ΦΙΛΟΙ! πορ, τι δ' ραία φάρσα! φώναξε ο μορμ Βερντεγκρί, κατεβάζοντας το δρεκτικό του στο μπάρ της «Ωκύποδος Χελώνης».

—Ακόμα κρατώ την κοιλά μου απ' τὰ γέλοια! —Και διηγώθηκε:

—Στο τελευταίο πα- νηγύρι της Μονάρ- τρης, έπεσε ένα γαϊ- δουράκι στην λοταρία στον Γκλαζ, τον γλύ- πτη.

—Νάμα ιδιοκτήτης ενός κύρ-Μέντιου! εί- πε. Πού περίμενα πο- τὲ τέτοιο λαχείο! Κά- τσε ήσυχα, γαϊδαρέλλο μου, καὶ μὴν ἀρχίζης τις κλωτσιές... Πρώτα νὰ πῆς εἰς ὑγείαν μου... κ' ὕστερα βλέπομε τί θὰ γίνη γιὰ νὰ σὲ βολέψω!

—Κάθησε στὸν ἐξώστη τοῦ μπάρ καὶ κέρασε μπύρα τὸν γαϊδαρό του πού τὸν βάφτισε 'Ωγκύστ.

—'Ο 'Ωγκύστ, θὰ ἦταν πολὺ διψασμένος, γιατί κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια. 'Υστερα, ὅλοι κάναμε συμβούλιο καὶ καθέναν εἶπε τὴν γνώμη του γιὰ τὸ «μέλλον» τοῦ 'Ωγκύστ.

—Ξαφνικά, ἕνας ἀπὸ μᾶς, ὁ Σεπιά, εἶ- χε μιὰν μεγαλοφυᾶ ἔμπνευση.

—Προτείνω ἀπλούστατα, εἶπε, νὰ πᾶ- με τὸ «λαχείο» πού μοῦπεσε στὸν Σεβέρ, 'Οναίξ, ζωγράφος με αὐστηρά ήθη κ' ἔ- θιμα, πού δὲν μᾶς κάνει παρέα καὶ συχαί- νεται φοβερά τις φάρσες.

—Αὐτὴ ἡ ἰδέα μᾶς καρφώθηκε καὶ κα- ταστρώσαμε ἀμέσως τὸ σκεδὶό μας. 'Α- ποφασίσουμε νὰ πᾶμε στὸ ἀτελεῖο τοῦ ὀλοι μαζί. 'Ενῶ δυὸ-τρεῖς ἀπὸ μᾶς θὰ τὸν τραβοῦσαν σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ διαμερί- σματός του, δῆθεν γιὰ νὰ τοῦ ποῦν κάτι πολὺ σπουδαῖο, δυὸ ἄλλοι θὰ ἔμπαζαν κρυφὰ τὸν γαϊδαρό μέσα στὴν ἀποθήκη τοῦ κ' ὕστερα θὰ κλείδωναν τὴν πόρτα.

—Στὴν ἀρχή, τὸ πρόγραμμα Τρυμῷ, ὁ θυρω- ρὸς τῆς πολυκατοικίας ὅπου ἔμενε ὁ Σε- βέρ 'Οναίξ, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιτρέψη στὸν 'Ωγκύστ νὰ μῆθι μέσα στὸ σπῆτι! Τὸν δωροδόκησαν ὁμῶς μ' ἕνα δεκάφραγ- κο... γιὰ νὰ κἀνὴ πῶς δὲν ἔβλεπε!

—'Υστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ

ο 'Ωγκύστ κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια.

—'Υστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ

ο 'Ωγκύστ κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια.

ο 'Ωγκύστ κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια.

ο 'Ωγκύστ κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια.

ο 'Ωγκύστ κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια.

ο 'Ωγκύστ κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια.

ο 'Ωγκύστ κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια.

ο 'Ωγκύστ κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια.

ο 'Ωγκύστ κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια.

ο 'Ωγκύστ κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια.

ο 'Ωγκύστ κοπάνισε τὴν μπύρα χωρὶς παρακά- λια.

ρετήσουμε τὸν Σεβέρ.

—'Αφὸ ἔμεινε μόνος στὸ ἀτελεῖο του, ὁ φίλος μας ἔπιασε τὴν δουλειά του, ὅταν, τὴν πρώτη μεταμεσονύκτιο, ήήρα γκα- ρίσματα «χι-χά-χά» τάραξαν τὴν γα- λήν τῆς νύχτας.

—'Ο Σεβέρ 'Οναίξ τινάχτηκε κατὰ πη- κτος—αὐτὸ μαθεύτηκε ἀργότερα—παρά- τησε τὸ πινέλο του καὶ μουρμούρισε:

—Ποῖο ζῶν καὶ χτήνος ἔχει τὴν ήήλια ἔμπνευση νὰ κἀνὴ τὸν γαϊδαρό τέτοια ὡ- ρα στὸ σπῆτι! Μεγαλύτερη βλακεία δὲν μποροῦσε ν' ἀκουστή!

—Σιγά-σιγά, ἔσβυσαν τὰ γκαρίσματα, ὕστερα ὁμῶς ἀπὸ δέκα λεπτὰ ξανάρχι- ζαν, πὶδ ήήρα.

—Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Καταντὰ ἐνοχλη- τικὸς! γκρινιᾷς ὁ Σεβέρ. Πού ἀκούστη- κε τέτοια φασαρία;

—Φαταζόμενος πῶς τὰ γκαρίσματα ἔρ- χονταν ἀπ' τὸ πάνω πάτωμα, βγήκε στὸ κεφαλόσκαλο καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπος με τὸν γέρο εἰσοδηματία τοῦ πέμπτου πα- τώματος, πού εἶχε ἀναστατωθῇ, κ' αὐ- τὸς κ' ἦταν ἔξω-φρενῶν.

—Βαλθήκανε νὰ μὴ μᾶς ἀφήσουν νὰ κλείσουμε μάτι! φώναξε ὁ νοικάρης. Δὲν εἶναι τρόπος νὰ νκαρίζουν ἔτσι καὶ νὰ χαλοῦν τὸν κόσμο! Ξαναρχίζει τῶρα αὐ- τὸς ὁ διαβολοδόρυβος! Πῶς νὰ τὸν κατα- παύσουμε; Πᾶμε νὰ βροῦμε τὸν θυρωρό γιὰ νὰ δοῦμε πού εἶναι κρυμμένος αὐτὸς ὁ φαρσέρ!

—Καθὼς τὰ γκαρίσματα τοῦ 'Ωγκύστ εἶχαν σηκώσει ὅλο τὸ σπῆτι στὸ πόδι, οἱ νοικάρηδες με τὰ νυχτικά τους, κατέβη- καν ἐν σώματι γιὰ νὰ ρωτήσουν τὸν θυ- ρωρό πού ὑποκρίθηκε τὸν ἔκπληκτο κ' ἔψαχνε δῆθεν νὰ βρῇ ἀπὸ πού ἔρχονταν τὰ «χι-χά!»

—Τὸ ήήρε καλλίτερα ἀπ' τὸν καθένα ὁ γέρο-κατεργάρης, τὸ δεκάφραγκο ὁ- μῶς εἶχε θαυματουργήσει! Σὲ λίγο, ὁ μπάρμπα Τρυμῷ εἰδεινε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τοῦ Σεβέρ:

—Κυρίες καὶ κύριοι, εἶπε, τὰ γκαρί- σματα ἔρχονται ἀπὸ ἐδῶ —μέσα, κἀβῶ τὸ κεφάλι μου!

—Φυσικά, ὁ Σεβέρ 'Οναίξ διαμαρτυρή- θηκε, καθὼς ὁμῶς ἔπαινε ὁ θυρωρὸς, ἀποφάσισε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἀκριβῶς τὴν στιγμή πού ὁ 'Ωγκύστ ἀρχίζει τὸ τρί- το... ρεσιτάλ του!

—Τότε, ὅλοι ἀντελήφθησαν πῶς τὰ γκα- ρίσματα ἔρχονται ἀπ' τὴν ἀποθήκη τῆς ὁποίας οἱ φαρσέρ εἶχαν συναποκομίσει φεύγοντας τὸ κλειδί...

—Τότε, ἀπότομα, ὁ Σεβέρ 'Οναίξ κατὰ-

ο Σεβέρ 'Οναίξ κατὰ-

ο Σεβέρ 'Οναίξ κατὰ-

ο Σεβέρ 'Οναίξ κατὰ-

ο Σεβέρ 'Οναίξ κατὰ-

ο Σεβέρ 'Οναίξ κατὰ-

ο Σεβέρ 'Οναίξ κατὰ-

ο Σεβέρ 'Οναίξ κατὰ-

ο Σεβέρ 'Οναίξ κατὰ-

ο Σεβέρ 'Οναίξ κατὰ-

λάβει

—Τὸς πολλοὺς ἀνθρώ- πους! εἶπε. Τώρα, ξέ- ρω τί γίνεται! 'Ανάμε- σα στοὺς κατεργαρέ- ους πού ήρθαν τὸ ἀπό- γευμα, ήταν κ' ἕνας πού ἔκανε τὸν γαϊδα- ρο... καὶ μὸ τὸν ἀφη- σαν γιὰ ἀμανάτι! 'Υ- στερα, ἔφυγαν καὶ τὸν κλείδωσαν μέσα! 'Αμ' ἔγνοια σου καὶ θὰ σ' ἀφήσω νὰ γκαρίζῃς ὁ- σο θέλεις... στὸν αἰῶνα ὃν ἀπαντᾷ! Θὰ σοῦ δι- νῶ σανὸ ἀπ' τὸν φεγγί- τη... τίποτε ἄλλο ὁ- μῶς! 'Αφὸ βαραθῆς... τὰ ξαναλέμε!

Κ' ἐνθουσιασμένος ὁ Σεβέρ, με τὴν ἐκδίκη- σή του, εἶπε τὸ σκεδὶο στοὺς νοικάρη- δες πού τὸ ἐνέκριναν παμπηφεί... χωρὶς νὰ παραπονεθῇ πᾶ κανεὶς γιὰ τὰ γκα- ρίσματα...

□ □

—Τὸ πρῶτ τῆς ἐπομένης, ὁ Σεβέρ πῆγε καὶ ψώνισε ἄφθονο σανὸ. 'Υστερα, τὸν ἔχωσε ἀπ' τὸν φεγγίτη μέσα στὴν ὀλο- σκότεινη ἀποθήκη...

—Τὸν γαϊδαρό ήθελες νὰ κἀνῃς, εἶπε. Θὰ σοῦ φερῶ κ' ἐγῶ, σὰν νᾶσουν γαϊ- δαρος. 'Όταν χρειαστῇς καμμιὰ κοτολέτ- τα, ἀνοίγεις τὴν πόρτα.

—Πέρασαν δυὸ-τρεῖς μέρες. 'Ο Σεβέρ, εὐσυνείδητα, προμήθευε σανὸ στὸν «γαϊ- δαρο». 'Εννοεῖται ὅτι ὁ 'Ωγκύστ «τὴν ἔ- κανε τόπι», ἀφήνοντας στὸ πάτωμα ἄπτα δείγματα τοῦ πλούτου τῶν συμποσίων του! Τὰ γκαρίσματά του, ἐννοεῖται, δὲν ἔπαυαν νὰ ἀναστατώνουν τὸ σπῆτι!

—'Ανησυχώντας μιὰ μέρα, ὁ Σεβέρ πῆ- ρε τὴν ἀπόφαση νὰ καλέσῃ ἕναν κλειδα- ρά γιὰ νὰ παραβιάσῃ τὴν πόρτα!

—Τὴ κατὰπληξῇ! 'Ο δυστυχισμένος ἔσφι- ξε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του, με τὴν σκέψη ὅτι εἶχε τρελλαθῇ! Πῶς εἶναι μᾶσαι τὸ τετράποδο αὐτὸ μέσα στὴν ἀποθήκη του;

—'Εννοεῖται ὅτι ὁ 'Ωγκύστ, ἀπ' τὸν ὁ- περσιτισμὸ, δὲν χωροῦσε πᾶ νὰ περάσῃ ἀπ' τὴν πόρτα κ' ἐδέχῃ νὰ γκρεμισθῇ ἕναν ἐυλότοιχο... γιὰ νὰ τὸν βγάλουν...

—'Απὸ τότε, συμπέρανε ὁ Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

ο Βερντεγκρί,

Ο δυστυχισμένος ἔσφιξε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

δὲν μᾶς χωνεύει ὁ Σεβέρ 'Οναίξ... γιατί, λέει, τοῦ φερθήκαμε σάν... γαϊδοὺ- ρια!

ΜΑΞΙΜ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΝΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

Ὑποθέτω, συνέχισε ἡ Λαΐδη Κυνθία ἀποτεινόμενη στὸν σερ Τιμόθεο, πῶς νοιώσατε θαθεῖα ἀπογοήτευση γιὰ τὸ αὐτό μου;

—'Απεναντίας, εἰμαι καταγοητευμένος ἀ- πῆντησε ἐκείνος.

—'Όχι-δὲ; τοῦ εἶπε δύσπιστα ἐκεῖνη.

—Ναί. 'Η φιλία μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυ- ναικῶν εἶναι κατὰ τὸ ὑπέρροχο ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ ὑφίστανται διαφορὲς στὰ γούστα καὶ στὲς γνώμες. 'Όπως δὲν μ' ἀρέσει νὰ μά- θω νὰ πλέκω, ἔτσι δὲν θέλω οἱ γυναῖκες γιὰ τις ὁποῖες ἐνδιαφέρομαι νὰ ἀρέσουν καὶ νὰ ἀγαποῦν τοὺς ἀγῶνες...

Ἡ Μάργκαρετ, πού εἶχε λείψει ἕνα λεπτὸ, καὶ πού ἐπέστρεφε ἐκεῖνη τὴν ὥρα, κῦτταξε ἐπιληπτικὴ τὸν πατέρα της.

—Εἰσθε καταληπτικῶς σήμερα τὸ πρῶτ, πατέρα, τοῦ εἶπε.

—'Ισως νὰ εἰμαι ἕνας παρεξηγημένος. 'Ισως νὰ μὲ λένε ἀναισθητο... χωρὶς νὰ τὸ ἀείξω. Μ' ἀρέσει ἡ πάλῃ. Γεννήθηκα παλαι- στής καὶ φαντάζομαι πῶς ὁ πῦρ εὐχάριστος θάνατος εἶναι νὰ πεθαίνῃ κανεὶς παλαιόν- τας. Πάντως, κατὰ τὴν γνώμη μου, ἡ πάλῃ ἀφορὰ μόνο τοὺς ἀνδρες.

—Τὴν ἰδέαν σχηματίζετε γιὰ τις γυ- ναικες πού παρακολουθοῦν τοὺς πυγμαχι- κούς ἀγῶνες τοῦ 'Αλμπερτ Χόλλ; εἰπὲς ἡ Λαΐδη Κυνθία.

—Εἶναι δικαιοῦμά τους αὐτό. 'Αφὸ ὁμῶς ζητᾶτε τὴν γνώμη μου σὰς λέγω ὅτι δὲν τὸ ἐγ- κρίνω. 'Η γυναῖκα παῖει νὰ ἀρέσῃ ὡς γυ- ναικα ὅταν ἐνδιαφέρεται γιὰ τέτοια πρά- γματα.

Ἡ Λαΐδη Κυνθία πῆρε ἕνα σιγαρέττο καὶ ζήτησε φωτιά ἀπ' τὸν Φράνσις.

—Πῶς ἔλλαξε ὁ κόσμος! εἶπε. Δὲν ἔλα- ζα ποτὲ ἡ ἐξομολόγησή μου νὰ μὲ κἀνὴ νὰ χάσω τὴν ἐκτίμησή τοῦ σερ Τιμόθεου.

—'Απεναντίας, θεθαίωσε ἐκείνος, μῆμα- τε πῶς θαθεῖα μέσα στὴν καρδιά μου.

—Μοῦ φαίνεται, εἶπε ἡ Μάργκαρετ, πῶς ἡ Κυνθία κ' ὁ πατέρας μου γίνονται ὁλοένα καὶ καλλίτεροι φίλοι. Τόσο τὸ καλλίτερο, ἀφὸ ἡθελα νὰ καλέσω τὴν Κυνθία νάρθῃ στὸ «'Ερημητήριο» μαζί μας.

Ἡ Λαΐδη Κυνθία δὲν ἀποκρίθηκε. 'Η Μάργκαρετ κῦτταξε μ' ἕνα ἐρωτηματικὸ βλέμ- μα τὸν πατέρα της. 'Ο σερ Τιμόθεος δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή.

—Ἡ Μάργκαρετ μπορεῖ νὰ καλέσῃ ἐν λευκῷ ὅποιον θέλει στὸ «'Ερημητήριο» εἶπε. 'Εγὼ ἴσως νὰ εἰμαι πολὺ ἀπασχολημένος με τὸ Βαλχάουζ.

—Θαρθῇτε ὁμῶς νὰ δευτηνήσουμε μαζί; ἐ- πέμεινε ἡ κόρη του.

—Κι ἐγὼ σὰς τὸ ζητώ, εἶπε ἡ Λαΐδη Κυνθία.

Ὁ σερ Τιμόθεος καὶ πάλῃ δίστασε. Ξαφνικά, σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ ἀπο- φεύγοντας νὰ ντυθῇ τὴν Λαΐδη Κυνθία κα- τὰ πᾶν:

—Θαρθῶ νὰ δευτηνήσω, εἶπε γαλήνια. Φο-

δοῦμαι ὅτι τίποτα παραπάνω δὲν μπορῶ νὰ σὰς ὑποσχεθῶ. 'Η Λαΐδη Κυνθία, τὸ ξέρει πολὺ καλά, εἶναι πάντα εὐπρόσδεκτη στὰ «'Ερημητήρια».

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε ζητήσει νὰ συναν- τηθῇ τὸ ἀπόγευμα με τὸν Φράνσις Λέντσαμ παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο τοῦ δικηγόρου τὴν ὀρισμένη ὥρα. Εἶχε φορέσει ἕνα πανω- φόρι πού ἔκρυβε τὴν στολή του. Ἦταν κα- τάχλωμος καὶ μοιλονότι προσπαθοῦσε νὰ φα- νῇ ψύχραιμος, φαινόταν ἀκόμα πῶς ταραγ- μένος ἀπὸ πρίν.

«Τί θὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ ἄραγε;» διερωτή- θηκε με ἀγωνία ὁ Φράνσις. 'Υστερα εἶπε ὑψηλοφώνως:

—Πῆτε μου σὰς παρακαλῶ, ὅ,τι ἔχετε νὰ πῆτε τὸ συντομότερο. Φεύγω γιὰ τὴν ἔσχατὴ σὲ λίγα λεπτά.

—Δὲν θὰ σὰς κρατήσω πολὺ, κύριε, πᾶν- τως αὐτὸ πού ἔχω νὰ σὰς πῶ εἶναι κατὰ τὸ ἀρ- μετὰ σοβαρό.

—Φαίνεται ὁμῶς νὰ ὑποφέρετε...

—Εἰμαι πολὺ ἀρρωστος, κύριε.

—Καλλίτερα θὰ κάνετε νὰ καθήσετε. 'Ο ἄλλος εὐχάριστος, κἀθῃς καὶ μίλησε!

—Μὲ δυὸ λόγια: θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ φέρετε στὸν νοῦ σας τὴν βραδυὰ πού σὰς σέρβιρα στὸ τραπέζι, πού ὕστερα ἀπὸ αὐ- τὴ τὴν βραδυὰ, ὁ 'Ολνιβερ Χίλνιτς βρέθηκε νεκρός. Ἐκάνετε τὴν κατάθεσή σας. 'Ο ἀ- νακριτὴς συμπέρανε ὅτι πρόκειται περὶ αὐ- τοκτονίας. 'Ο Χίλνιτς ὁμῶς δολο- φονήθηκε.

Ἀπερίγραπτη φρίκη κυρίευσε τὸν Φράν- σις. Βρέθηκε καὶ πάλῃ μπλεγμένος σ' ἕνα φοβερὸ πρόβλημα συνειδήσεως.

—Ποῖς τὸν δολοφόνησε; εἰπὲς.

—'Ο σερ Τιμόθεος Μπράστ, εἰπὲς με ὑπόκωφη φωνή:

Ὁ Φράνσις, πού τὰ χέρια του εἶχε γαν- τζώσει νευρικά στὸ τραπέζι ξανάνοιωσε ἀ- πότομα τὴν χαρὰ, τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς.

Μὲ δάχτυλα πού ἔτρεμαν ἔβγαλε τὴν σι- γαροθήκη τοῦ πῆς ἕνα σιγαρέττο καὶ εἰχτή- ρε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—'Ο σερ Τιμόθεος Μπράστ, ξανάειπε με ὑπόκωφη φωνή:

—Εκείνος, κύριε, καὶ θὰ σὰς πῶ πῶς σὺ νέβησαν τὰ πράγματα.

—Σὰς ἀκούω.

—Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πρίν ἀπ' τὸ δείπνο, ὁ σερ Τιμόθεος Μπράστ ἐπισκέφτηκε τὸν Χίλνιτς καὶ φιλονεικήσαν ἑωρτά. Δὲν ἔβρα- τὸ γιατί, κύριε. ἔβρω μόνο πῶς χωρίστη- καν ἔξω-φρενῶν. Ξαφνικά ήήρα ἡ Χίλνιτς

ο Χίλνιτς

ο Χίλνιτς

ο Χίλνιτς

ο Χίλνιτς

ο Χίλνιτς

κι' ο σερ Τιμόθεος έφυγε από το σπίτι. Τά τελευταία λόγια του στον Χίλντις, ήσαν τὰ έξης: «Θα τὰ ξαναποιήσω! Έγώ έμενα κάτω, κοντά στην κουζίνα. Άφου φύγατε, ήμουν εύπνιος και διάβαζα καθισμένος στην πολυθρόνα μου. Δέκα λεπτά ύστερα απ' την άναχώρησή σας, άκουσα θόρυβο σαν να χτυπούσαν την εξώπορτα. Σηκώθηκα να πάω να άνοιξω, με πρόλαβε όμως ο Χίλντις. Έμπασε τόν σερ Τιμόθεο μέσα στην βιβλιοθήκη. Πρόσεξα πώς ο Χίλντις φαινόταν μεθυσμένος και ότι ήταν άγρια ή έκφραση του προσώπου του σερ Τιμόθεου. Πήγα στο μικρό δωμάτιο που επικοινωνεί με την βιβλιοθήκη. Δεν άκουγα καλά τί λεγόταν, έδλεπα όμως από την χαραμάδα της πόρτας. Δεν ήρθαν από χέρι.

» Ο Χίλντις πήρε το όπλο που γνωρίζετε, κάθισε και το διεύθυνε προς την καρδιά του. Τόν άκουσα να λέη μερικά λόγια, αυτά άπάνω-κάτω: «Αυτό θα είναι του γούστου σας, σερ Τιμόθεε. Είστε ειδικευμένος σε τέτοια πράγματα. Άρκεϊ μια έλαφρά πείση... κι' όλα κανονίζονται!». Η κ. Χίλντις του ζήτησε να παραμερίση το όπλο. Ο κύριός μου στράφηκε προς τόν σερ Τιμόθεο και του έλεπε σιγανά μερικά λόγια που δεν μύδρεσα να τὰ άκούσω. Άπότομα, ο σερ Τιμόθεος έσκυψε, έπιασε το χέρι του Χίλντις που κρατούσε την λαβή του έγχειριδίου, και... και τόν χτύπησε, κύριε! Ύστερα άπομακρύνθηκε. Η κ. Χίλντις σηκώθηκε μ' ένα πήδημα κι' έκανε να φωνάξη ο σερ Τιμόθεος όμως της έφραξε το στόμα με το χέρι. Σε λίγο εκείνη ψιθύρισε: «Τί κάνετε;». Ο σερ Τιμόθεος κύτταζε τόν Χίλντις νεκρό μέσα στην πολυθρόνα του κι' άποκρίθηκε με μεγάλη άταραξία: «Απάλλαξα τόν κόσμο άπό ένα τέρας». Τά γόνατά μου άρχισαν να τρέμουν. Τά νεύρα μου ήσαν πάντα σε κακή κατάσταση. Έπέστρεψα τριυλίζοντας μέσα στο δωμάτιό μου, έβγαλα τὰ ρούχα μου και πλύνισα. Είχα σβύσει το φώς όταν με φώναξαν.

Ο Φράνσις είχε άνακτησει την ψυχραιμία του. Η άνακουφισμένη του καρδιά είχε πλημμυρίσει χαρά. Ούτε στιγμή δεν είχε σκεφτή να κατηγορήση την Μάργκαρετ, ούτε στιγμή δεν είχε ξεχάσει. Ήταν ένα κεφάλαιο που είχε κλείσει, του οποίου όμως ή άνάμνηση δεν σβυνόταν. Τί υπερτάτη χαρά να άπολυτρωθής για πάντα από αυτήν! —Σεις θυμόμαι στην άνάκριση είναι σε λίγο. Όνομάζεστε Τζών Γουώλτερ.

—Μάλιστα, κύριε.
—Κρατήσατε μυστικό, τι έχετε;
—Μάλιστα, κύριε, σκέφτηκα πώς αυτό θα ήταν προτιμότερο.
—Πήτε μου τί συνέβη άργότερα;
—Ο άλλος έσκυψε το κεφάλι.
—Πάντα ήμουν φωναχτός, κύριε. Ποτέ δεν είχα τόση όσες φορές ανέλαμβανε κάτι. Σκέφτηκα πώς ίσως να μου παρουσιαζόταν μια τόχη. Πήγα να δω τόν σερ Τιμόθεο και του τὰ είπα όλα.

—Έ, λοιπόν;
—Ο σερ Τιμόθεος δεν ταράχτηκε καθόλου, κύριε. Άφου τελείωσα την αφήγησή μου, μου είπε απλά: «Φορηθήκατε σαν λογικός άνθρωπος, Γουώλτερ. Πόσα θέλετε;». Δίστασα για λίγα λεπτά. Κι' ύστερα, άντε-λήφτην πώς άναπονοούσε. Διπλασίασα το ποσόν που είχα σκεφθεί άρχικώς. «Χίλιες λίρες, κύριε» είπα. Ο σερ Τιμόθεος άνοιξε ένα χρηματοκιβώτιο που ήταν μέσα στον τοίχο και μέτρησε χίλιες λίρες σε χαρτονομίσματα. Μου τάδωσε, «Γουώλτερ, είπα, πάστε τις χίλιες λίρες σας. Έννοώ όμως να μη σας ξεφύγη λέξη για όλα όσα έχετε. —Μάλιστα, κύριε, είπα.—Πάστε λοιπόν το ποσόν, βάλετε όμως καλά με τόν νού σας αυτό. Πολλές φορές, έπεσείχαν να με άκ-

ΤΟ "ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΖ,"

οιάσουν, κανέναν όμως δεν το κατάφερε αυτό. Κι' ούτε θα το καταφέρει ποτέ κανείς. Σας δίνω αυτές τις χίλιες λίρες γιατί θέλω να σας τις δώσω. Αυτά μου ζητήσατε. Να μη σας ξαναδώ όμως ποτέ. Και να πεθάνετε της πείνας, μάταια θα είναι οι κόποι σας. Δεν θα σας ξαναδώσω ούτε δεκάρα».

Η άπλότης με την οποία ο Γουώλτερ διηγήθηκε την ιστορία έκανε έντύπωση στην Φράνσις.
—Και έπειτα; ρώτησε απλά ο Φράνσις.
—Έφρυγα με τὰ χρήματα, συνέχισε ο Γουώλτερ. Είχα όμως φοβερή κακοτυχία. Άγόρασα ένα μαγαζί. Μ' έκλεψαν λίγο, ήπια λίγο... Κι' όλα τάχασα, κύριε. Ξαναβρέθηκα έτσι στην άνάγκη να δω και πάλι τόν σερ Τιμόθεο.

—Και τότε;
—Ο άλλος άποκρίθηκε στενοχωρημένα:
—Ο σερ Τιμόθεος με δέχτηκε, άλόγητος σαν δράκος. Άφου τού μίλησα, χτύπησε το κουδούνι. «Το άτομο αυτό ήθε να μ' έκβιάση, είπα στον ύπνρέτη του, πέταξέ τον έξω! Άν κίνη φασαρία, να φωνάξης την άστυνομία. Κι' αν ξαναφανή πάλι να φωνάξης την άστυνομία».

—Κι' ύστερα τί συνέβη;
—Σας τὰ είπα σχεδόν όλα, κύριε. Κατάλαβα πώς αν έπέμενα δεν θα έπετύχανα τίποτα. Και έφρυγα. Έπιασα τριυλίζοντας στο «Ρίτς-Ότέλ», άράωστησα όμως ύστερα, από λίγες μέρες. Πήγα να συμβουλευθώ ένα νιατρό. Μου είπε πώς θα πεθάνω.

—Άπ' την καρδιά;
—Άπ' την καρδιά, κύριε. Ο γιατρός μου είπε πώς μπορούσα να πεθάνω από στιγμή σε στιγμή. Πάντως, δεν θα ζήσω παραπάνω από ένα χρόνο. Έχω ένα κοριτσάκι... Τώρα, ήπτε μου για πού λίγο άκριθώς ήρθατε να με ρήτε; ρώτησε ο Φράνσις.
—Γι' αυτό μονάχα, άποκρίθηκε ο άλλος. Να ή αφήγησή του τί συνέβη.

Έβγαλε μερικά γραμμένα φύλλα χαρτιού απ' την τσέπη του.

—Είναι γραμμένα απ' το χέρι μου και την ύπογραφή μου επικυρώνουν δυο μάρτυρες, ένας παπός κι' ένας γιατρός. Υπόθεσαν πώς πρόκειται για διαθήκη ή για κάτι το συναφές. Σκεπτόμουν να τὰ στείλω στην Σκωτλαντ Γουόντ κι' ύστερα, θημήθηκα πώς είχα δεκάρα ν' αφήσω στο κοριτσάκι μου. Σκεφθήτε, τι θέλετε για μένα, κύριε, αλλά σκέφτηκα πώς να βγάλω κανένα ποσόν μ' αυτά τὰ χαρτιά. Τυχαιά πληροφορήθηκα πώς δεν είχατε πολύ φιλική αίσθημα για τόν σερ Τιμόθεο. Αυτή ή έξομολόγηση, αν δεν τόν οδηγήση στην κρεμάλα σίγουρα θα τόν καταδικάση σε Ισθμία. Μπορείτε καλύτερα να τὰ συμβιβάσετε μαζί του έσεις κύριε. Θέλετε να την έχετε υπό την κατοχή σας; Άν ναί, σας την δίνω έντεπλόγραφη, άντι το ποσόν τών δικαιωσών μου. Μέρος αυτού του ποσού θα καλύψη τὰ έξοδα της κηδείας μου και το υπόλοιπο θα είναι για την κόρη μου.

Ο Φράνσις πήρε τὰ χαρτιά και τὰ διάβασε προσεκτικά.

—Ας υποθέσουμε πώς αγοράζω αυτά τὰ χαρτιά είπα. Τι πραγματική αξία όμως θα έχουν; Μπορείτε να γράψετε κι' άλλη έξομολόγηση, να επικυρώσετε πάλι τών ύπογρα-

φή σας και να την πουλήσετε σε άλλον έχθρο του σερ Τιμόθεου, ή και να τήν στείλτε μόνος σας στην Σκωτλαντ-Γουόντ.

—Δεν θα τόν κάνω αυτό, σας το όρκίζομαι, είπα ο άρρωστος με ταραχή. Μόνο που θέλω να ήσυχάσω μια για πάντα απ' αυτή την ιστορία, και νάχω μερικά λεφτά για τὸ παιδί μου.

Ο Φράνσις συλλογίστηκε για μια στιγμή κι' άποκρίθηκε:

—Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για νάχη άξια αυτή ή έξομολόγηση για μένα. Πρόπει να ύπογράψετε μια έξομολόγηση που να λέη ότι όλα όσα καταθέσατε για τόν θάνατο του Χίλντις είναι άπολύτως φαντασιώδη, πώς δεν είδατε τόν σερ Τιμόθεο εκείνο το βράδυ μέσα στο σπίτι, πώς πήγατε να κοιμηθήτε στην κανονική σας ώρα και πώς κοιμηθήκατε ως το πρωί, πώς τόν κατηγορήσατε μόνο και μόνο για να τού άποσπάσετε χρήματα!

Άν μου ύπογράψετε μιαν έξομολόγηση υπό τὸ πνεύμα που σας λέω θα σας δώσω δικασίες λίρες και δεν θα χρησιμοποιήσω την έγγραφον αυτή δήλωση έκτός αν άναυνώσετε την κατηγορία σας.

—Δέχομαι κύριε.
Ο Φράνσις έγραψε μια δήλωση που ο άλλος την διάβασε προσεκτικά και την ύπέγραψε. Ύστερα, ο δικηγόρος ύπέγραψε ένα τσέκ «εις τόν φέροντα».

—Ο ύπνρέτης μου θα σας οδηγήση στην Τράπεζα με ταξί, είπα. Άσφαλώς δεν θα σας πλήρωναν χωρίς να γνωρίζουν πούδς είσθε. Για τὰ άλλα σύμφωνοι, δεν είναι έτσι;

—Σύμφωνοι, κύριε.

Ο Φράνσις χτύπησε το κουδούνι, έδωσε στον ύπνρέτη του τις κατάλληλες οδηγίες κι' οι δυο άνδρες έφυγαν.
Ύστερα από μισή ώρα, ο Φράνσις φόρεσε ένα κοστούμι από φανέλλα, και έφυγε με τὸ αυτοκίνητό του για την έξοχί..

ΔΕΙΠΝΟ ΣΤΟ ΕΡΗΜΗΤΗΡΙΟ

Εκείνο το βράδυ, ο σερ Τιμόθεος πηγαίνονερχόταν μέσα στο έρημο σπίτι του.

Ήταν δυο ώρες που οι τελευταίοι εργάτες τών μεγάλων καταστημάτων που είχαν αναλάβει τόν διάκοσμο, είχαν φύγει για την πόλη. Η χαμηλοτάβανη πτέρυξ που κανείς δεν ύποπτευόταν σε τί θα χρησιμοποιε ήταν άκόμα γεμάτη κίνηση, τὰ μεγάλα όμως σαλόνια τών δεξιώσεων και τὸ έπιβλητικό χαλλήσαν σιωπῇ κι' έρημο... Μέσα στο γυμναστήριο που ήσαν εύρύχωροι σαν αίθουσα θεάτρου οι ήλεκτρολόγοι εργάζονταν ακόμα υπό την διεύθυνση του ανθρώπου που είχε συνοδεύσει τόν σερ Τιμόθεο στο 'Ήστ' Έντ την προηγούμενη βραδυά.

—Θάξη πενήντα θέσεις καθημένων, κύριε, άνήγγειλε ο άγνωστος αυτός, κι' άλλοι πενήντα θα μπορούν να στέκονται όρθια. Μεγάλωσα κάπως τὸ ρίγκ, όπως μου ύποδείξατε και τροποποίησα τόν φωτισμό.

Ο σερ Τιμόθεος ένευσε καταφατικά.

Τὸ δρόνιο πάτωμα είχε σκεπασθί με πριονίδια. Στους τοίχους ύπρχε μια θανατοειδή συλλογή όπλων κάθε είδους.

—Πώς τὰ πάτε στην κατασκευή; ρώτησε ο σερ Τιμόθεος.

—Μια χαρά, κύριε. Ο δόκτωρ Μπάλαντιν έφθασε σήμερα τὸ άπόγευμα κι' έμεινε κατευχαριστήμενος.

Ο σερ Τιμόθεος έφυγε. Έφριξε μια ματιά μέσα σην μεγάλη αίθουσα όπου έλαμπαν τὰ παρκέτα, έτοιμα να δεχτούν τούς χορευτάς, κι' ύστερα πέρασε σε μιαν ύπεροχη αίθουσα συναυλιών που τὸ άρμόνιο της ξεχώριζε με την μεγαλοπρέπειά του. Έπιθεώρησε την αίθουσα τὸ δείπνου που έφθανε ως τὸ θεαμακίτιο, άνέβηκε τις μεγάλες σκάλες,

έστριψε έναν μικρό διάδρομο, άνοιξε μια πόρτα και πέρασε σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα. Αυτό τὸ διαμέρισμα άποτελοῦνταν από μια τραπεζαρία, μια βιβλιοθήκη μια κρεββατοκάμαρα και μια σάλ-ντέ-μπαιν με όλα τὰ κονφόρ. Ένας ύπνρέτης που τόν είχε άκούσει να μπαίνει, έσπευσε προς τὸ μέρος του.

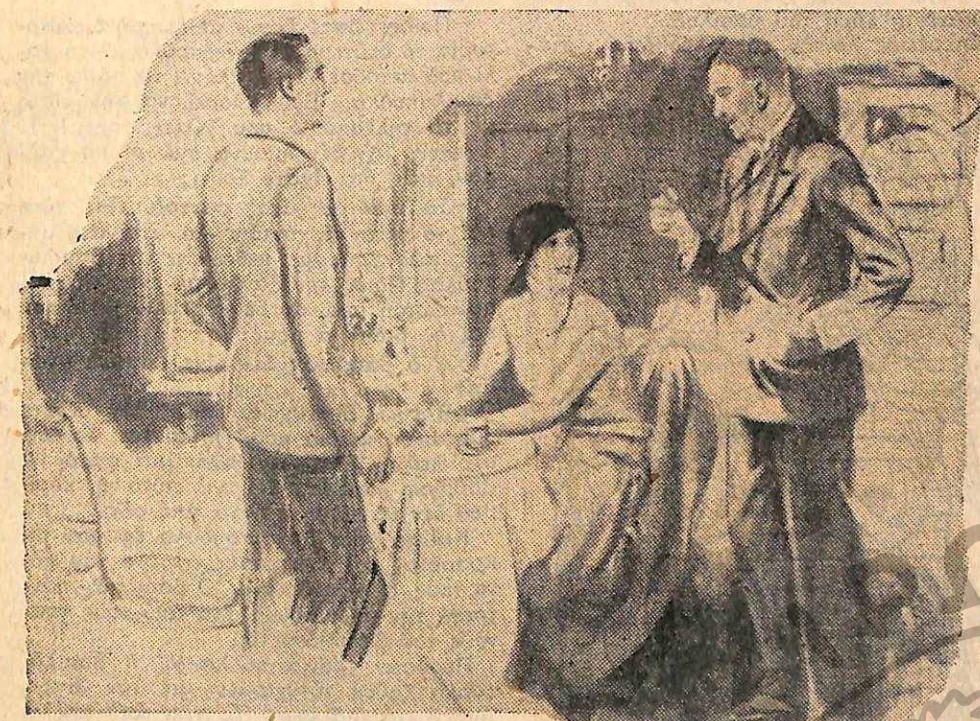
—Δεν θα δείπνήσετε εδώ, κύριε; τόν ρώτησε.

Ο σερ Τιμόθεος κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Όχι, θα δείπνήσω στο 'Ερημητήριο. Είχα κάνει μόνο μια μικρή δόλτα για να δω αν προχωρούν οι προετοιμασίες. Θα κοιμηθώ εκεί. Κατασκόπους είχαμε καθόλου;

—Ένας φωτογράφος ήθε κύριε, με μια σκάλα και φωτογράφησε άπάνω απ' τόν τοίχο τὰ άλογα μέσα στο πάγκο. Ο Τζένκινς δεν τόν έμπόδισε. Δυό-τρεις ρεπόρτερ σας έστειλαν την κάρτα τους δεν τούς επιτρέψαμε όμως να ξεπεράσουν τὸ θυρωρείο.

Ο σερ Τιμόθεος ένεκρινε όλα αυτά. Σε λίγο βγαίνει από τὸ σπίτι και δειπνεί.

—'Απεναντίας είμαι καταγορευμένος είπα ο σερ Τιμόθεος.

προς τὸ 'Ερημητήριο. Στὸν δρόμο του, τόν άκολουθούσαν τὰ άλογα καμιά 30. Μια φοράδα τόν ύποδέχτηκε μ' ένα χλιμίντρισμα χαράς και τόν άκολουθήσε ήσυχα-ήσυχα. Μια άλλη έστριψε τὰ ρουθόνια της άπάνω στον όμο του, προχωρώντας στο πλευρό του.

Ο σερ Τιμόθεος κύτταζε με κάποιο έννευρισμό όλόγυρά του, τὸ πάγκο όμως ήταν καταστράσινο κι' άόρατο απόξω. Ο σερ Τιμόθεος πέρασε την μικρή πόρτα τὸν τοίχου. Την ξανάκλεισε άπότομα, βλέποντας τόν Φράνσις Λέντσαμ, καθισμένο κάτω απ' τόν κέδρο.

—Έφθασε ή λαίδη Κυνθία; ρώτησε.
—Όχι ακόμα, άποκρίθηκε ο Φράνσις. Η Μάργκαρετ θα κατεβί σ' ένα λεπτό. Με παρηκάλεσε να σας πω και είχε διατάξει να σερβιρισθί τὸ δείπνο στὸν έξώστη.

—Λαμπρά, είπα ο σερ Τιμόθεος. Δόστε μου ένα σιαγέττο.

—Όλα θα είναι έτοιμα για αύριο τὸ βράδυ; ρώτησε ο Φράνσις.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΛΥΠΗΘΟΥΝ

«Ένας δυστυχισμένος σύζυγος που είχε τραβήξει σ' όλη του τη ζωή τὸ διάβολό του από την γυναίκα του, έκαμε την διαθήκη του και κληροδότησε όλη την περιουσία του σ' αυτήν. Όταν την τελείωσε είπα στον συμβολαιογράφο:

—Έτσι είμαι πεβασιος ότι θα παντρευτή ή γυναίκα μου και τότε θα βρεθί τουλάχιστο και ένας άνθρωπος που θα λυπηθί για τὸ θάνατό μου.

□ □

ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΥΣ ΞΕΣΚΟΛΙΣΜΕΝΟΙ

Στην πλατεία της Όμοιοιίας γίνεται ένα άτύχημα. Κάποιο αυτοκίνητο πέφτει άπάνω σ' έναν περαστικό και τόν μαγγώνει κάτω από τις ρόδες του.

—Εσύ φταίς! γυρίζει και λέει ο σωφέρ στο θύμα του. Δέκα χρόνια ως τώρα οδηγώ και μου φαίνεται πώς έμαθε πιά.

—Μά κι' εγώ, άπαντά μισοπεθαμένος ο δυστυχής περαστικός, είναι σαράντα χρόνια που περπατώ και μου φαίνεται πώς έμαθα καλλίτερα.

□ □

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ Ν. ΧΟΤΖΑ

Στην Άνατολή κάνει βαρύ χειμώνα. Μια χειμωνιάτικη μέρα ο Ναστραντίν Χότζας άνοιξε τὸ παράθυρό του και καθόταν άντίκρο στο κρύο σεργιανίζοντας.

Σε λίγο, περάσανε δυο από κάτω, τόν είδανε μ' άπορία και τούπανε;

—Δεν κλείς, εύλογημένε, τὸ παράθυρό σου; πώς τώχεις άνοιχτό με τέτοιο κρύο; Και ο Χότζας:

—Μά έσεις που περπατάτε στο δρόμο με παράθυρα κλεισμένα περπατάτε;

□ □

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΟΙ ΟΥΡΑΝΟΕΥΣΤΕΣ

«Ένας Άθηναίος, έπισκέφθηκε για πρώτη φορά την Νέα Υόρκη. Τόν ύπεδέχτηκε εκεί κάποιος άμερικανός φίλος του και άρχισε να τόν γυρίη στην πόλη, δείχνοντάς του τὰ αξιοθέατά της.

—Βλέπετε αυτό εδώ τὸ κτήριο, τὸ εἶπε δείχνοντάς του έναν ούρανοξύστη. Έχει ύψος 182 μέτρων, εκείνος καί, έχει ύψος 195, ο άλλος, παραπέρα 250!

Στὸ τέλος ο ύποχρεωτικώτατος αυτός τσερόνε ρωτά τόν Άθηναίο:

—Και εἴς δεν έχετε ούρανοξύστες στας Άθήνας;

—Πώς! Μονάχα που οι δικαί μας δεν πάνε σε ύψος, αλλά σε πλάτος!...

□ □

ΤΙ ΖΗΤΟΥΣΕ ΑΥΤΟΣ

Κάποιος που έπασχε από τὸ στομάχι του, πηγαίνει να συμβουλευθί έναν ειδικό. Αυτός άφου τόν εξέτασε τὸ λέγει:

—Για να γίνεται καλά, θα κάνετε τὰ έξης: θα πρώτε λίγο, θα μασάτε καλά, δεν θα πίνετε καφέ, τσάι ποτά, δεν θα τρώτε ξυνά, άλμυρά, τηγανητά και σάλτσες, θα κοιμάστε νωρίς, θα ύπνάτε πρωί, και σε λίγο καιρό δεν θαχετε τίποτε.

Και ο πελάτης:
—Μά γιατρέ μου, αυτά τὰ έφέρω κι' εγώ. Άν εγώ ήλθα να σας δω, είναι για να μου ήπτε πώς και είχαν καλά κάνοντας όλα αυτά που μου άπαγορεύσατε!

(Από το βιβλίο)

Τὰ τρία άρχοντόπουλα

ΣΛΑΒΊΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ Β. ΡΑΜΠΙΝΟΒΙΤΣ

Σ' ἓ μιά μακρινή χώρα ζούσε κάπ' ἓνας βασιλιάς, πού εἶχε μιά μόνη κόρη στὸν κόσμο. Ἡ βασίλοπούλα ἦταν πεντάμορφη, καὶ πολλοὶ ἦσαν οἱ μνηστήρες πού τὴν εἶχαν ζητήσει ἀπὸ τὸν βασιλιά, τὸν πατέρα της. Μέσα στοὺς ἄλλους μνηστήρες ἦσαν καὶ τρία άρχοντόπουλα, τὸ ἴδιο ἄξια, τὸ ἴδιο ὁμορφα, καὶ παλληκάρια καὶ τὰ τρία. Ὁ βασιλιάς τ' ἀγαποῦσε σάν παιδιὰ του, δὲν τὰ ξεχώριζε ἀναμεταξύ τους, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελε ν' ἀδικήσει κανένα δίνοντας τὴν προτίμησή του σ' ἓνα ἀπ' αὐτά. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ λόγος πού δὲν ἀπεφάσιζε νὰ δώσει σὲ κανένα τὴν κόρη του. Μόνο τὰ μάζεψε καὶ τοὺς εἶπε:

—Σὰς δίνω τὴν εὐχή μου, παιδιά μου, μὰ πρέπει νὰ σηκωθῆτε καὶ νὰ πάτε σὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Πολλὰ πράγματα εἶναι παρὰξένα, ὠραία, καὶ πολὺτιμα σὲ τοῦτο τὸν κόσμο. Ὁ καθένας σὰς λοιπὸν, θὰ διαλέξῃ ἀπὸ ἓνα, κι' ὅποιος ἀπὸ σὰς φέρῃ τὸ πολυτιμότερο, αὐτὸς θάβῃ ὁ ἀντρας πού θὰ δώσω τὴν κόρη μου.

Τὰ τρία άρχοντόπουλα, ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο, μὰ πρὸς διαφορετικὴ τὸ καθένα διεύθυνση. Χρόνια ταξίδεψαν καὶ ἐξετέθησαν σὲ πολλοὺς κινδύνους, καὶ γύρισαν τὰ μέρη τῆς γῆς, καὶ τὰ μάτια τους, εἶδαν λογίων-λογίων πράγματα. Τὸ πρῶτο άρχοντόπουλο διάλεξε σ' ἓνα παζάρι τῶν Ἰνδιῶν ἓνα χαλί πού πετοῦσε κι' αὐτὸ πῆρε μαζί του, ὡς τὸ πιὸ παρὰξένο καὶ πολὺτιμο πράγμα, ἀπὸ ὅλα ὅσα εἶχαν διὰ τὰ μάτια του. Τὸ δεύτερο άρχοντόπουλο διάλεξε καὶ πῆρε ἀπ' τὴς πολιτισμένες χώρες τῆς Δύσεως ἓνα τηλεσκόπιο, πού ἂν δὲν ἦταν ἀμαρτία, θάλεγε κανεὶς πῶς ἦταν τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὶ δὲν ἔβλεπε μέσα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὄργανο!.. Τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοὺς κόκκους τῆς ἄμμου τῆς θαλάσσης... Τὸ τρίτο άρχοντόπουλο, σ' ἓνα παζάρι τῆς Συρίας, διάλεξε καὶ πῆρε μαζί του μιά θαυματουργὴ μυραλοφίη, πού γιάτρευε ἀρρώστιας κι' ἐπιδημίες, πρόσωπα βλοσυροκείμενα καὶ πληγῆς θανάσιμες. Τέτοια ἦταν ἡ δυνάμη της, πού ἡ μυραλοφίη αὐτὴ καὶ πεθαμένους ἀκόμη μπορούσε νὰ ἀναστήσῃ!

Μὲ τὰ δῶρα του τὸ καθένα, τὰ τρία άρχοντόπουλα, ξεκίνησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους, ὅπου τοὺς περίμενε ὁ βασιλιάς μετὰ τὴν πεντάμορφη κόρη του. Κάποια μέρα συναντήθηκαν στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Εἶπαν τὰ δικά τους. "Εξάφνα, ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ρώτησε:

—Ἀλήθεια, συλλογίστηκε ἔξαφνα τὸ άρχοντόπουλο μὲ τὸ τηλεσκόπιο. Πού νὰ βρισκάνται ἄραγε οἱ συντρόφοί μου; Πρέπει ὥστόσο νὰ τὸ ξέρω, γιατί δὲν μὲ συμφέρει νὰ φτάσω πιὸ πρὶν ἀπὸ μένα. Μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθοῦνε πῶς μὲ φάγανε τὰ θηρία κι' ἔτσι ἡ ἐκλογὴ τοῦ βασιλιά νὰ περιορισθῇ μετὰ τῶν δύο.

"Εστρεψε λοιπὸν τὸ τηλεσκόπιο στὸ μάτι του καὶ ἀνίχνευσε τὸ βάθος τοῦ ὀριζήντα. Καὶ πρῶτα εἶδε τὸ άρχοντόπουλο μὲ τὸ χαλί πού πετοῦσε. Τὸ εἶδε τόσο σιμὰ πού ἀπλώσε τὸ χέρι του νὰ τὸ πιάσῃ. "Ὅμως ἂν κι' ἦταν τόσο κοντὰ σὰ μάτια του, ἦταν τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ χέρι

του! Τέλος πάντων ἐβίωσε τὸ βῆμα του πρὸς τὴν κατεύθυνση ἐκείνη, καὶ σὲ λίγες μέρες ἀνταμώθηκε μετὰ τὸν σύντροφό του. "Επειτα εἶδαν πού βρισκότανε κι' ὁ τρίτος σύντροφός τους, καὶ συναντήθηκαν καὶ μ' αὐτόν. "Αμα σμίξανε ὅλοι μετὰ τὸ καλὸ, ξεκίνησαν καὶ οἱ τρεῖς μαζί γιὰ τὴν χώρα τους. Στὸν δρόμο κάποιος ἀπὸ τοὺς τρεῖς εἶπε ἔξαφνα:

—Ποῖος ξέρει πού νὰ βρῆσκει καὶ τὶ νὰ κάνῃ τούτῃ τῇ στιγμῇ ἡ κόρη τοῦ βασιλιά!

Θέλοντας νὰ καταπλήξῃ τοὺς συντρόφους του, τὸ άρχοντόπουλο μὲ τὸ τηλεσκόπιο, εἶπε:

—Εἶναι ὅσα πῶ πού βρίσκεται καὶ τὶ κάνει ἡ κόρη τοῦ βασιλιά.

Στερέωσε λοιπὸν τὸ τηλεσκόπιο στὸ

Μάζεψε τ' άρχοντόπουλα καὶ τοὺς εἶπε.

μάτι του καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μακρινὸ κονάκι:

—Συμφορά! φώναξε. Φαίνεται πῶς ἀργήσαμε πολὺ. Ἡ κόρη τοῦ βασιλιά εἶναι βαρεία ἀρρωστή, ψυχολογία, πεθαίνει...

Τότε τὸ άρχοντόπουλο μὲ τὸ χαλί πού πετοῦσε, εἶπε:

—Εμπρὸς γρήγορα, πηδῆστε στὸ χαλί μου νὰ μᾶς μεταφέρῃ, γιὰ νὰ τὴν προφτάσουμε! "Αν μᾶς διῇ ἡ βασίλοπούλα, ἴσως γίνῃ καλὰ καὶ τὴν γλυτώσουμε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ χάρου!

Μὰ σὰν φτάσανε στὸ κονάκι, τοὺς ὑποδέχτηκε μὲ δάκρυα σὰ μάτια ὁ βασιλιάς καὶ τοὺς εἶπε:

—Καλῶς τὰ τὰ παιδιά μου! Γιατὶ ἀργήσατε τόσο χρόνια; "Αλλοὶ καὶ τρισαλλοὶ! Χαμέντοι πάνε οἱ κόποι σας. Ἡ μονάκριβή μου κόρη πέθανε. "Αν ἐρχόσασταν λίγες ἡμέρες πρὶν, θὰ τὴν προφθάνατε. Τώρα πιά εἶναι πολὺ ἀργά. "Εχει πεθάνει!

Τότε τὸ τρίτο άρχοντόπουλο μὲ τὴν μυραλοφίη ζήτησε νὰ διῇ τὴν νεκρὴ καὶ

μὲ τὸ βάλαμό του τὴν ξανάφερε στὴς αἰσθήσεις της.

Αὐτὸ ἦταν μιά μεγάλη χαρὰ γιὰ τὸν βασιλιά, μὰ καὶ μεγάλη λύπη. Μεγάλῃ χαρὰ γιὰτὶ ξανάβλεπε τὴν κορούλα του καὶ τὴν ἄκουγε πάλι νὰ τοῦ φωνάζῃ μετὰ τὴν γλυκεῖα τῆς φωνῆς: πατέρα! Καὶ μεγάλη λύπη, γιατί δὲν ἤξερε σὲ ποῖο ἀπὸ τὰ τρία άρχοντόπουλα νὰ τὴν δώσῃ!

—Εἰναι πρῶτο άρχοντόπουλο μὲ τὸ τηλεσκόπιο. "Α δὲν ἔβλεπα ἔγώ μὲ τὸ τηλεσκόπιο μου πῶς ἡ βασίλοπούλα ἦταν ἀρρωστή καὶ ψυχολογία, ἀκόμη δὲν θὰ τῶχατε πάρει χαμπάρι καὶ θὰ χαζεύατε στὴν ξενιτειά...

—Ποῖος τῶπε! ἔκανε μὲ ζωερὴ διαμαρτυρία τὸ δεύτερο άρχοντόπουλο μὲ τὸ χαλί πού πετοῦσε. "Εγὼ πρέπει νὰ πάρω τὴν βασίλοπούλα. "Εὐὺ μπορεῖ νὰ τὴν εἶδες μετὰ τὸ τηλεσκόπιο σου χίλιες φορές! Τὶ ὠφελεῖ; "Αν δὲν ἤμουνα ἔγώ μὲ τὸ χαλί μου, πῶς θὰ εἶχατε ἔρθει;

—Τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερό, εἶπε τότε καὶ τὸ τρίτο άρχοντόπουλο. Ξεχνάτε μήπως πῶς βρήκαμε πεθαμένη τὴν βασίλοπούλα; Ποῖος τὴν ξανάφερε στὴ ζωὴ; Ἡ μυραλοφίη μου, ἂν δὲν γελιέμαι; Μίλησε καὶ σὺ βασιλιά μου!

Μὰ ὁ βασιλιάς δὲν εἶχε καμμιά γνώμη!

—Βλέπω, δυστυχῶς, πῶς δὲν μένετε σύμφωνα, παιδιά μου. Πηγαίνετε, λοιπὸν, στὸ καλὸ. "Εγὼ δὲν θέλω μιά φορά νὰ ἀδικήσω κανένα, καὶ γι' αὐτὸ ἡ κόρη μου δὲν θὰ πάρῃ κανένα ἀπὸ σὰς.

Καὶ τὰ τρία άρχοντόπουλα ἔφυγαν πικραμένα, καὶ γιὰ νὰ ξεχάσουνε τὸν πόνο τους, ἐξημερεύτηκαν. Ὁ βασιλιάς πάντρεψε τὴν κόρη του μ' ἓνα ἀπὸ τοὺς τρανοὺς τοῦ βασιλείου του.

Πέρασαν χρόνια πολλὰ κι' ἡ βασίλοπούλα ζούσε εὐτυχισμένη μετὰ τὸν ἀντρα της. Κατὰ μιά μέρα, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὁ ἀντρας τῆς τῆς εἶπε:

—Ὁ πατέρας σου μὲ στέλνει σὲ ἀποστολὴ γιὰ νὰ διαπραγματευθῇ μιά σύμμαχία. Θὰ σὲ πάρω, λοιπὸν, μαζί μου.

Ταξιδίεψανε διὰ θαλάσσης. Μὰ στὴ μέση τοῦ πέλαγου τὸ καράβι τους βούλιαξε ἀπὸ δυνατὴ τρικυμία, κι' ὅλοι πνιγῆκαν, καὶ μόνο μιά ψυχὴ γλύτωσε: Ἡ πεντάμορφη βασίλοπούλα. Τὰ κύματα τὴν ρίξαν σὲ μίαν ἔρημη ἀκτὴ. Κι' ὅταν πέρασαν οἱ πρῶτες ἑβδομάδες, καὶ ἡ βασίλοπούλα ξεθάρρεψε, ἀποφάσισε νὰ προχωρήσῃ στὸ ἐσωτερικὸ γιὰ νὰ διῇ σὲ ποιά χώρα βρισκόταν. "Υστερα ἀπὸ πορεία πολλῶν ὥρων, ἔφθασε σ' ἓνα σπήλαιο πού φαίνονταν νὰ κατοικηθῇ, κι' ἡ χαρὰ τῆς ἦταν μεγάλῃ πού θάβρισκε κάποιον ἀνθρώπο νὰ τοῦ γυρέψῃ βοήθεια. Προχώρησε λοιπὸν μέσα στὸ σπήλαιο καὶ βρέθηκε μπρὸς σ' ἓνα γέροντα μὲ μακριὰ χιονάτα γένια. Τοῦπε τὴν ἱστορία της, πῶς τὸ καράβι της εἶχε ναυαγήσει, καὶ πνιγνὴκε ὁ ἀντρας της, καὶ ποῖαν οὐ βασιλιά ἦταν κόρη.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ πῆς περισσότερα! τῆς εἶπε ὁ γέροντας. Σὲ ξέρω,

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 40)

Ποιὸν ἀπο τοὺς δύο, κυρίες μου;

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Ὁ νεαρὸς καὶ τρυφερότατος ΖΑΝ ΠΙΕΡ ΩΜΟΝ.

Ἄν σὰς ἔλεγαν κυρίες καὶ δεσποινίδες μου νὰ διαλέξετε μετὰξὺ ἐνὸς ἀνδρὸς τρυφεροῦ καὶ ἡμεροῦ καὶ ἐνὸς ἄλλου σκληροῦ καὶ... ἀγρίου, κυνικοῦ ἂν θέλετε, ποιὸν θὰ ποτιμούσατε;

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπηύθυνε ἡ γνωστὴ γαλλικὴ δημοσιογράφος κ. Μαριζ Ντελάντ, στὴς ἀναγνώστριάς της.

Ἄφο, μὴ πῆρε ἀπὸ τοὺς ἥρωας τῆς νέας ταινίας «Ὁ δρόμος τοῦ Ρίο»: τὸν Ζὺλ Μπερρύ, καὶ τὸν γνωστὸ μας καὶ συμπαθέστατο Ζάν-Πιέρ Ὁμόν. Οἱ δύο αὐτοὶ ἡθοῖοι πού παίζουν μαζί, εἶναι δύο τύποι ἀνδρῶν ἐντελῶς διαφορετικοί, ἀντιθετοί. Μεστωμένος ἀνδρας ὁ ἓνας, βαρὺς, ἐσκολισμένος τῆς ζωῆς αἰσθησιακός, καὶ γι' αὐτὸ, ἀπότομος λίγο, ἀδρὸς, ἀγριὸς ἂν θέλετε, κυνικός. Νέος ὁ ἄλλος δροσερός, συμπαθητικώτατος, γοητευτικός, γεμάτος τρυφερότητα, καρδιά. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀνδρικοὶ τύποι, μετὰ τὴν ἀντίθεσή τους, ἔκαναν ζωηροτάτη ἐντύπωση σ' ὅσους εἶδαν τὸ φιλμ τὸ ὁποῖο παίζουν, καὶ ἡ κ. Μαριζ Ντελάντ, ἐπωφεληθῆκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ κάνῃ μιά πολὺ ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρωτότυπη καμπάνια μετὰξὺ τοῦ γυναικείου κόσμου τοῦ Παρισιῶ.

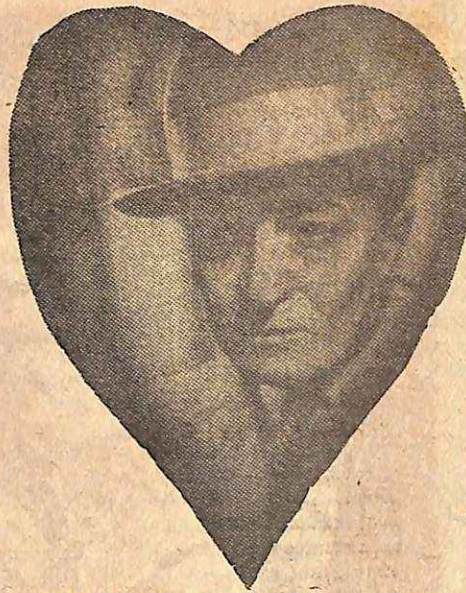
Δὲν ἀπευθύνθηκε ὅμως ἡ κ. Ντελάντ σὲ ὀρισμένα πρόσωπα, ἀλλὰ σὲ ὀρισμένες κατηγορίες προσώπων.

Δηλαδή πῆρε τὸν γυναικεῖο κόσμο, τὸν χάρισε κατὰ τάξεις, κατὰ ἐπαγγέλματα, καὶ βάλθηκε νὰ μάθῃ ποῖο εἶναι τὸ ἀνδρικό ἱδανικό στὴ σημερινὴ γυναικὴ ἀναλόγως τῆς ψυχολογίας της, ὅπως τὴν ἔχει διαμορφώσει ἡ ζωὴ, οἱ ἐκδηλώσεις τῆς σ' αὐτήν.

Ὁς ἀπευθύνθηκαν οἱ δύο αὐτοὶ ἡθοῖοι τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου: ὁ Ζὺλ Μπερρύ, πού ἐκπροσωπεῖ τὸν κυνικό, τὸν ἀνδρα 1937 καὶ ὁ Ζάν Πιέρ Ὁμόν, πού ἐκπροσωπεῖ τὸ τρυφερό καὶ αἰσθηματικὸ πριγκηπόπουλο τύπου 1560.

Καὶ νὰ τὶ ἀπαντήσεις πῆρε:

ΜΙΑ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΗ 25 ΕΤΩΝ: «Ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο προτιμῶ; Μὰ ὁ τύπος «Μπερρύ» εἶναι ἐκεῖνος πού, κατὰ τὴν γνώμη μου, μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ πα-

Καὶ ὁ μεστωμένος καὶ «κυνικός» ΖΥΛ ΜΠΕΡΡΥ

ΜΙΑ ΠΩΛΗΤΡΙΑ 24 ΕΤΩΝ: «Προτιμῶ τοὺς ἀνδρες τοῦ εἶδους καὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Ζὺλ Μπερρύ. Ἀγαπῶ τοὺς ἀνδρες πού γνωρίζουν τὴν ζωὴ καὶ δὲν εἶναι διόλου εὐκολοί! Γιὰ ἓναν τέτοιο ἀνδρα θὰ ἔκαμνα τὸ πᾶν, θὰ ὑποχωροῦσα σὲ ὅλα!

»Δὲν θὰ τοῦ ζητοῦσα ποτὲ νὰ μὲ νοιώσῃ, φτάνει πού θὰ τὸν ἐνοιάθῃ ἐγώ, δὲν θὰ μ' ἔμελε ἂν δὲν εἶναι αἰσθηματικός. Ἡ πείρα πού ἔχει τῆς ζωῆς, εἶναι τόσοσὺν θελκτικὸ πρᾶγμα σ' ἓναν ἀνδρα! Μόνον μ' ἓναν τέτοιο ἀνθρώπο ἡ γυναικὴ, πού πάντα θάβῃ τὸ ἀδύνατο καὶ εὐθραστο πραγματικὸ πού ἦταν σ' ὅλες τὶς ἐποχές, θὰ ἐνοιάθῃ τὸν αὐτὸς τῆς σίγουρο. Ὁ Ζάν Πιέρ εἶναι τόσο νέος γιὰ μιά τέτοια ἐξασφάλιση...

ΜΙΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ 22 ΕΤΩΝ: «Δὲν προτιμῶ... οὔτε τὸν ἓνα οὔτε καὶ τὸν ἄλλον! Ὁ «κομψός» κυνισμός τοῦ Μπερρύ δὲν μὲ θέλγει, περισσότερο ἀπὸ τὸ... γλυκανάλατο ὕφος τοῦ Ὁμόν. Καὶ ἀντιστρόφως! Προτιμῶ, ἂν θέλετε, τὸν τύπο Γκάρι Κούπερ. Εἶναι ὁ ἱδανικός ἀνδρας!»

ΜΙΑ ΝΕΑΡΑ ΣΥΖΥΓΟΣ: «Δὲν ἔχω δι' οὔτε τὸν ἓνα οὔτε τὸν ἄλλο, στὸ θέατρο ἢ στὸ σινεμά. Ἀλλ' οὔτε κι' ἔχω συναντήσει ποτὲ στὴ ζωὴ μου τοὺς δύο ἀνδρικούς τύπους πού ἐκπροσωποῦν, κατὰ τὴν γνώμη σας. Συνεπῶς δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω καμμιά γνώμη ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Πρὸς τί, ἄλλωστε; Δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ μὲ ἀπασχολήσουν στὸ ἐξῆς οἱ διαφοροὶ ἀνδρικοὶ τύποι... "Εγὼ ἤδη τὸν δικό μου καὶ μοῦ ἀρκεῖ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτόν, γιατί εἶναι ὁ ἀνδρας μου, καὶ τὸν ἀγαπῶ χωρὶς ποτὲ νὰ ξετάσω τὸ γιατί. "Ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς συνηθίζει νὰ ρωτᾷ τὸν ἑαυτὸ του, νὰ ἐξετάζῃ τίς προτιμήσεις του. Ἡ καλλιτε-ρη, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἀγάπη δὲν σὰς ρωτᾷ γιὰ τίποτε. Συνεπῶς τὸ ἐρώτημά σας εἶναι μάλλον γιὰ ἐκείνους πού πρόκειται νὰ κάμουν γάμο καὶ ἐκλογὴ, κατὰ παρα-γεῖναι...

Δὲν νομίζετε ὅτι τὴν ὀραϊότερη ἀπάν-τησὴ τὴν ἔδωσε ἡ νεαρά αὐτὴ σύζυγός;

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσσιν φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της Βουλής, βέβαιος μέλλον υπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιας γυναικας που τον λατρεύει, πατέρας δυο χαριτωμένων παιδιών. Κι' όμως πίσω από την φανταχτερή αυτή αύλαία, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσσιν είναι φοιτητάς δυστυχισμένος. Αγαπά μ' έναν απελπισμένο έρωτα την Μιλάν, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του ανέθεσε την προστασία της. Μια μέρα η Σουζάν ανακαλύπτει το τρομερό μυστικό του συζύγου της και επακολουθεί μια τραγική σκηνή. «Πρέπει να διαλέξω: ή μενέωσ αὐτήν ἢ ἐμέναν», το λέγει ἡ Σουζάν. Μὲ ματωμένη καρδιά, ἀναγκάζεται νὰ διακόψῃ τὴν ἀθώα αἰσθηματικὴν σχέση του. Στὸ μεταξύ, ὁ πολιτευτὴς Γκραβὼλ ζητεῖ σὲ γάμο τὴν Μιλάν, κι' ἐκείνη πιεζομένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, δέχεται. Σὲ λίγο ὅμως ἐπαναστατεῖ. καὶ δηλώνει στὸν Μιχαήλ, ὅτι θὰ δεχθῇ ὅ,τιδήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν τὸν γάμο. Ἐκεῖνος τὴν ἀκούει ἀπελπισμένος, μὴ γνωρίζοντας τί νὰ κάμῃ.

12

(Ἡ συνέχεια)

Καί βρέθηκε πάλι μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ τὴν στιγμή πού θυμόταν πάλι τὸ φιλί της Μιλάν, τὴν ἀγάπη τοῦ.

Μπήκε ἀπότομα. Ἡ Λώρα καὶ ἡ Ἄννα κατέβαιναν τὴν σκάλα μετὰ τὴν παιδαγωγὸ τους. Τοῦ φώναξαν:

—Καλημέρα μπαμπά!

Δὲν ἀπήντησε καὶ μπήκε στὸ μικρὸ σαλονάκι.

Ὅπως τὸ εἶχε προβλέψει, ἡ Σουζάν εὐν περιμένει! Τὸν περιμένει στὴν ἀρχή, μετὰ τὴν τυφλὴν πεποίθησιν τῶν γυναικῶν, πού ἀγαποῦν. Μὰ ὅσον ἐκεῖνος ἀργοῦσε, τόσο ἡ πεποίθησιν αὐτὴ κλονιζόταν καὶ ὁ φόβος γέμιζε τὴν ψυχὴ της. Προσπάθησε ν' ἀπαχοληθῇ στὸ σπιτί, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνει, κατάλαβε ὅτι δὲν ἐπέστρεφε ὁ ἴδιος. Ἡ ἐντύπωσὶς της αὐτὴ ἦταν τόσο δυνατὴ, ὥστε χρειάστηκε νὰ καταβάλῃ μεγάλαν προσπάθειαν

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

= Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

για νὰ τὸν ρωτήσῃ:

—Λοιπόν;

Ὁ Μιχαήλ κάθισε χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, σάν ἕνας ἄνθρωπος ἐξαντλημένος. Ἐπικολούθησε μιὰ σιωπὴ γεμάτη ἀγωνία.

—Λοιπὸν ξαναφώναξε ἡ Σουζάν μετὰ φωνὴ πού ἔτρεμε... Λοιπόν;... Τακτοποιήθηκαν τὰ πράγματα;

Ὁ Μιχαήλ ἀπήντησε ὑπόκοφα:

—Ὅχι! Δὲν τακτοποιοῦνται... Ἡ Σουζάν σηκώθηκε ὀρθια καὶ ὠρμισμένη:

—Ὅστε δὲν σε ἀκούει;... Σὲ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὴ σε ἀκούει;

Ἐπικολούθησε σιγὴ. Ἡ Σουζάν τὴν διέκοψε καὶ πάλι ρωτώντας:

—Καὶ σὺ;

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἀπαντοῦσε, ἐκείνη ἐπέμεινε:

—Καὶ σὺ;... Ἐλα... Μίλησε... Πρέπει νὰ ξέρω... Καὶ σὺ;

Ὁ Μιχαήλ ἔκανε μιὰ ἀκαθόριστη χειρονομία.

—ὦ! Ἐγὼ εἶπε.

—Ὅστε τὴν ἀγαπᾷς πάλι;

Ἐτραύλισε μετὰ φωνή, πού μόλις ἀκούονταν:

—Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ξαναἰδῷ.

Ἡ Σουζάν ἄφησε μιὰ κραυγὴ. Κατὰ λάβαινε ἐπὶ τέλους, ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Μὰ συνήλθε σιγὰ-σιγὰ.

—Δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆς! στέναξε.

Ἐκλαίγει τώρα καὶ αὐτὴ. Δάκρυα, πάντοτε δάκρυα. Ὁ Μιχαήλ σηκώθηκε γιὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἀλλὰ τί νὰ τῆς πῇ; Κατάρθωσε νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἄλλη. Μὰ αὐτὴν δὲν μπορούσε. Δὲν τολμοῦσε κἀν νὰ τῆς πᾶσῃ τὰ χέρια, νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ μέτωπο. Δὲν βρῆκε παρὰ μιὰ ψυχρὴ φράση, πού τὴν εἶπε χωρὶς πεποίθησιν.

—Ἀλλῶστε τίποτα δὲν ἄλλαξε. Θὰ ἐξακολουθήσωμε νὰ μὴ βλέπομαστε ἀντὶ τῆς ἀπαίτησιν...

Ἡ Σουζάν δὲν σήκωσε τὸ κεφάλι. Ἐκλαίγει διαρκῶς, σιγὰ, σάν θύμα. Καὶ τὰ δάκρυά της ἐκεῖνα ἔσταξαν μέσα στὴν καρδιά του.

—Σουζάν! τῆς φώναξε.

Ἐκείνη δὲν κινήθηκε. Διστάζοντας ἐζήτησε νὰ τῆς πᾶσῃ τὸ χέρι. Τὸν ἀπώθησε χωρὶς θυμὸ.

—Ὅχι! Ὅχι!

Ἐμεινε μπροστά της, ταπεινὸς καὶ ἀπελπισμένος. Στὸ τέλος μουρμούρισε:

—Δὲν μπορῶ τίποτα! Δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτα...

Τότε τοῦ εἶπε:

—Θὰ ἤθελα νὰ μείνω λίγο μόνη...

Καὶ τὴν ἄφησε.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκόμη ἡ Σουζάν ἐξακολούθησε νὰ κλαίῃ. Κατόπι τὰ δάκρυα σταμάτησαν καὶ τὸ πρόσωπό της ἔλαβε τὴν συνηθισμένην του ἔκφραση. Ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της, διώρθωσε τὰ μαλλιά της, ἔβρεξε τὰ μάτια της. Κατόπι μπή-

κε στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν, τὰ φίλησε ἡσυχᾶ, ἀκούσε τίς φλυαρίες των.

—Μήπως ξέρεις πού εἶναι ὁ κύριος; ρώτησε τὴν ὑπηρετρία.

—Εἶδα τὸν κύριο ν' ἀνεβαίνει στὸ γραφεῖο του!

Καὶ ἐνῶ ἡ Σουζάν διευθυνόταν πρὸς τὴν πόρτα ἡ Λώρα ζήτησε νὰ τὴν κρατήσῃ.

—Μαμὰ, μέινε λιγάκι ἀκόμη.

Καὶ ἡ Ἄννα λογικώτερη πρόσθεσε:

—Μιὰ στιγμὴ μόνο.

—Ὅχι! Πρέπει νὰ πάω στὸν μπαμπά.

Καὶ ἀφοῦ τὴν φίλησε πῆγε στὸν Μιχαήλ.

Ἐκεῖνος δὲν περιμένει νὰ τὴν διῇ. Καὶ ξαφνιάστηκε τόσο περισσότερο ὅσο εἶδε ἀμέσως τὴν μεταβολὴν πού εἶχε ἐπέλθει στὸ πρόσωπό της. Δὲν ἔβλεπε πιά κανεὶς ἐκεῖ τὴν ἔκφραση τῶν βλαβερῶν σισθημάτων πού φαινόταν πρὶν. Μιὰ βαθύτατη ἐγκατέριση, μιὰ ἔκφραση ἀπόφασις-κόπτης τὸ εἶχαν κάμει γαλήνιο. Στάθηκε τρία βήματα μακριὰ του καὶ τὸν κύτταξε μετὰ συμπάθειαν. Τὴν κύτταξε κι' ἐκεῖνος, εὐτυχὴς πού τὴν ἔβλεπε, εὐτυχὴς πού δὲν ἐρχόταν πάλι νὰ τοῦ παραπονέθῃ.

Τὸν πλησίασε καὶ ἔφερε τὴν παλάμη στὸ κεφάλι του μετὰ μητρικὴν χειρονομία.

—Δυστυχισμένην φίλε! εἶπε γλυκά.

Ποτὲ ἀπὸ τὴν στιγμή πού εἶχε μάθει ὅλα, δὲν εἶχε καταλάβει τόσο καλὰ τὸν κοινὸ τῶν πόνο, παρὰ τὴν στιγμή ἐκείνην πού κανεὶς θυμὸς δὲν ὑπῆρχε μεταξύ των.

Ἐνοιαθε ὅτι ἡ ψυχὴ της εἶχε ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ὀργὴν καὶ τώρα μόνο ἡ λύπη τὴν πλημμύριζε. Καὶ ἴσως ἔτσι μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ κάποιο γιαιτρικόν.

—Ἄ! Καταλαβαίνει! τῆς εἶπε. Καὶ μετὰ συγχωρεῖς...

Ἀπῆντησε σιγὰ.

—Ναί! Σ' ἐννοῶ καὶ σὲ συγχωρῶ.

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸ φίλησε, χωρὶς ἐκείνη ν' ἀντισταθῇ. Καὶ τοῦ εἶπε μετὰ φωνὴν πού γινόταν σιγὰ-σιγὰ περισσότερο σταθερή.

—ὦ! Αὐτὸ δὲν ἦλθε χωρὶς πόνο! Χρειάστηκε καιρὸς γιὰ νὰ φθάσω... Ἀλλὰ σὲ εἶδα νὰ ὑποφέρεις, φίλε μου, νὰ ὑποφέρεις καὶ ν' ἀγωνίζεσαι;... Γιατὶ νὰ τὰ ἔχω μαζί σου; Ἐκάνεις ὅτι μπορούσες. Δὲν εἶναι σφάλμα σου ἀν' εἶσαι ἀνίσχυρος...

Στὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις ὑπῆρχε μιὰ ἐλαφρὴ ἀπόκρυψη περιφρονησεως. Μὰ ὁ Μιχαήλ, κρυσταλλινὸς στὰ χεῖλιάς της, δὲν τὴν παρετήρησε.

—Ἐγὼ, ἐξακολούθησε ἐκείνη, σκέφθηκα... Ναί! Σκέφθηκα πολὺ ἰδίως ἐκεῖ κατὰ τὴν μοναξιά μου τοῦ Ἄνεσ... Δὲν μπορούσα νὰ σκέπτομαι ἄλλο πρᾶγμα. Καὶ, σιγὰ-σιγὰ, πῆρα τὴν ἀπόφασίν μου. Ἐνόμιζα στὴν ἀρχὴ ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἐξακολουθοῦσαν ἔτσι αἰωνίως. Μὰ πρὸ ὀλίγου ἐνόησα ὅτι ἦταν ἀδύνατον.

Καὶ ἔρεψεν τὴν βρῆκα ὅτι ὑπάρχει κάποιο γιαιτρικόν, ἕνα μόνο, πού θὰ εἶναι σάλιο γιὰ τοὺς δυὸ μας, καὶ σὲ σένα ἴσως, ὅσον καὶ σὲ μένα. Ἀλλὰ πού

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

θὰ μᾶς γιαιτρέψῃ.

Στάθηκε σάν γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τίς δυνάμεις της.

—Λοιπὸν! τοῦ εἶπε μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο. Τὸ γιαιτρικὸ αὐτὸ δὲν τὸ μαντεύεις;

Ὁ Μιχαήλ κούνησε τὸ κεφάλι.

—Τὸ σκέφθηκες, ἐν τούτοις, ἄλλυτε καὶ τὸ ἀπεδιώδες ἀπὸ τὴ σκέψιν σου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ καταλήξωμε ἐκεῖ. Πρέπει...

Καὶ ἡ φωνὴ της ἔγινε πρὸ ἀδύνατον. ὅταν εἶπε:

—Τὸ διαζύγιο, φίλε μου!

Ὁ Μιχαήλ τινάχθηκε πάνω.

—Τι λὲς ἐκεῖ; Εἶσαι τρελλή;

Ἐκείνη ἐπανελάβε μετὰ δύναμιν:

—Ναί, Μιχαήλ, τὸ διαζύγιο. Αὐτὸ θὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ μιὰ κατὰστασιν ἀνυπόφορη, ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ παραταθῇ οὔτε γιὰ τὸν ἕνα, οὔτε γιὰ τὸν ἄλλο. Θὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν σου, πού θὰ εἶναι λιγώτερον σκληρὴ ἀπὸ μιὰ ζωὴ σάν τὴν δική μας...

Ἐκεῖνος τὴν διέκοψε:

—Σὼπα! Λὲς ἀνοησίες!

Μὰ ἐκείνη ἐξακολούθησε μετὰ πειστικὴν γλυκύτητα, σάν νὰ μὴν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἑαυτὸ της.

—Λέγω πάγματα λογικώτατα, φίλε μου. Θὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς καὶ ὁ ἴδιος... Ἀλλὰ βλέπεις πρῶτα ἀπ' ὅλα τίς ἀντιρρήσεις. Θὰ λὲς, βέβαια, μέσα σου: «Τὸ διαζύγιο τὸ ἐπολέμησα. Θὰ με φέρῃ σὲ ἀντίθεσιν μετὰ τίς ἀρχές μου, θὰ ἐκθέσῃ τὸ κύρος μου, τὴν θέσιν μου...»

Ὁ Μιχαήλ κούνησε τὸ κεφάλι:

—Ὅχι, Σουζάν! Δὲν λέω τίποτε ἀπὸ αὐτά. ὦ! Ἄν, γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο αὐτό, πρέπει νὰ θυσιάσω τὴν θέσιν μου, δὲν δίσταξα καθόλου... Ὅσον ἀφορᾷ τίς ἀρχές μου... τίς καταπάτησα πρὸ πολλοῦ ἤδη. Μὰ πρόκειται γιὰ σένα, Σουζάν, γιὰ τὰ παιδιὰ...

—ὦ! Γιὰ μένα! Δὲν πρόκειται γιὰ μένα πιά... Γιὰ μένα τὸ κακὸ ἔγινε ἤδη. Ὑπέφερα πᾶν ὅ,τι ἦταν δυνατό νὰ ὑποφέρω... Τὸ διαζύγιο δὲν θὰ εἶναι σκληρότερον ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν... Ἡ λύπη μου δὲν θὰ εἶναι γιαιτὶ θὰ σὲ χάσω κατὰ τύπους. Προέρχεται γιαιτὶ ἔφυγες, γιαιτὶ ἔγιναν σχεδὸν ἐχθρὰ σου...

—ὦ! Ποτὲ αὐτό, Σουζάν...

—Μὴ με διαφεύδῃς! Τὸ διάβασα στὴν καρδιά σου καὶ δὲν ἀπατήθηκα. Μὴ φαντάζεσαι ὅτι εἶμαι γενναῖος... Ὅχι... Ἄν ἤξερα, ὅτι ἀντὶ σὲ κρατοῦσα χωρὶς νὰ θέλῃς, θὰ μπορούσα νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, θὰ τὸ ἔκανα... Μὰ ξέρω, ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται... Δὲν εἶμαστε πιά, παρὰ δυὸ κατὰδικτοι δεμένοι μετὰ τὴν ἴδια ἀλυσίδα, πού στὸ τέλος φθάνουν νὰ μισοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο... Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ θέλω. Μὲ καταλαβαίνεις;

—Δὲν πρέπει νὰ φοβᾷσαι ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Ἐκείνη ὤψωσε τοὺς ὤμους.

—Ἐπιστέψα, ὅτι, ὅταν δὲν τὴν ἔβλεπες πιά, δὲν τὴν λησμονοῦσες. Γι' αὐτὸ ζήτησα νὰ διακόψῃς ἐντελῶς... Τώρα πού

βλέπω, ὅτι ἀπατήθηκα καὶ ὅτι τὴν ἀγαπᾷς περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι νόμιζα... θέλεις νὰ σὲ κρατήσω δεμένο μετὰ τὴν ἀλυσίδα τοῦ καθήκοντος;... Δὲν μπορῶ. Εἶμαι ἀρκετὰ ὑπερήφανη καὶ δὲν εἶμαι τόσο σκληρή... Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι δὲν εἶμαι ἐμπόδιο...

—Συζητεῖς καὶ λογικεύεις, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατό νὰ πιστεῦς σὲ ὅλα ὅσα λὲς... Ἐξέρεις πολὺ καλά, ὅτι οὔτε ἡ δεσποινὴς Ἐστέβ, οὔτε ἐγὼ θὰ δεχόμεσταν μιὰ λύσιν πού θὰ σὲ ἀδικοῦσε. Ἐξέρεις, ὅτι, πρὸ παντὸς δὲν θέλουμε τὴν δυστυχία κανενὸς... Καὶ ἀν' ἡ ἐνώσὶς μας κινδυνεύει...

—Καὶ δὲν κινδυνεύει;... Τόλμησε νὰ βε-

Σὲ λίγο ἡ Σουζάν στὸ δωμάτιο της ἔλαβε μετὰ ἀναφύλλητό.

βαιώσης, ὅτι δὲν σκέφθηκες νὰ φύγῃς μαζί της;

Ὁ Μιχαήλ δὲν ἀπάντησε.

—Βλέπεις; Βλέπεις πού ἔχεις φθάσει δυστυχισμένη!... Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν, ὅτι θέλω ν' ἀποφύγουμε τὴν ντροπὴ καὶ ἐγὼ καὶ σὺ;... Διαλέγω τὴν ὀλιγώτερον ταπεινάτικὴν ἀπόφασιν, αὐτὴ πού σώζει λιγάκι τὴν ἀξιοπρέπειάν μου... Τὴν δική μου... Γιατὶ σὺ θὰ παρασυρθῇς...

—Πρόσεξε, Σουζάν. Θὰ καταλήξῃς νὰ μοῦ βάλῃς σκέψεις, τίς ὁποῖες, μετὰ κάθε θυσία, θέλω ν' ἀπομακρύνω.

—ὦ! Τίς σκέψεις αὐτὲς τίς ἔχεις πολὺ καιρὸ τώρα... Δὲν τῆς ὁμολογοῦσες γιαιτὶ δὲν φανταζόσουν ποτὲ, ὅτι ἐγὼ ἡ ἴδια θὰ σοῦ πρότεινα τὴν λύσιν, πού τόσο ἐπιθυμεῖς... Σεῖς οἱ ἄνδρες καταλαβαίνετε τόσο λίγα πράγματα... Ἴσως ἔ-

κάνεις ἄλλους ὑπολογισμούς... Δὲν ξέρω, γιαιτὶ δὲν βρέθηκα στὴν θέσιν σου... Καὶ οἱ δικές σου σκέψεις δὲν μπορεῖ νὰ μοιάζουν μετὰ τίς δικές μου... Μὰ, ἐπὶ τέλους, ὅποιον δρόμο καὶ ἀν' ἀκολουθήσωμε, φθάνωμε στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Εἶσαι ἐλεύθερος, ὅπως ὀνειρεύουσιν νὰ εἶσαι, καὶ ἐγὼ δέχομαι καὶ ὑποτάσσομαι...

—Δυστυχῶς, δὲν εἶναι αὐτὸ ὅλο... Ἄν δέχεσαι σὺ, ἀν' ἐγκαρτερῇς, σκέψου ὅτι εἶναι καὶ τὰ παιδιὰ, δυὸ κορίτσια μάλιστα. Σκέφθηκες ὅτι θὰ εἶναι κόρες δυὸ χωρισμένων; Δὲν ξέρεις ὅτι στὸν τόπο μας, ἀν' ὁ Νόμος δέχεται τὸ διαζύγιο, τὰ ἦθη δὲν τὸ δέχονται καὶ ὅτι σ' ὅλη τους τὴν ζωὴν θὰ ἔχουν τὸ στίγμα αὐτό;

θυσία, την οποία πρέπει να κάνω. Είναι πολύ μεγάλη. Δεν την βαστώ.

—Εν τούτοις, όφειλομε να υποστούμε τὰ πάντα γι' αὐτά... Τὰ πάντα. "Ακού-σέ με. "Εκεί πού φθάσαμε, δὲν πρέπει νὰ κρύβουμε τίποτα. Θὰ σοὺ ὁμολογή-σω, λοιπόν καὶ τίς πιὸ κρυφές σκέ-ψεις μου... "Υπῆρξαν στιγμές πού σὲ μίσησα... Ναί! ὠρισμένες στιγμές, πού μὲ παρακολουθοῦσες δύσπιστη... Καὶ τίς στιγμές αὐτὲς συλλογίσθηκα τὸ διαζύ-γιο... Ναί! Μὰ συλλογίσθηκα καὶ τὸ κα-θῆκον... Τὸ καθῆκον πού μᾶς κάνει τὸ διαζύγιο ἀδύνατο...

"Η Σουζάν ἄκουγε σιωπηλὴ τίς ὁμο-λογίες αὐτὲς, πού τῆς συνέτριβαν τὴν καρδιά, χωρὶς τὸ πρόσωπό της νὰ ἐκ-φράσῃ τὴν παραμικρὴ συγκίνηση.

—Ναί! τοῦ εἶπε. Εἶσαι πολὺ εἰλικρι-νής... "Αν μοῦ ἔμενε ἀκόμη μιὰ σικιά ἀμ-φιβολίας, ξέρω τώρα τί ἀξία ἔχω γιὰ σένα... Καὶ σκέπτεσαι θανιόσσια, μὲ μιὰ λογική, μιὰ ψυχαιμία... Μὰ νομίζεις ὅτι τὰ παθιά σου ὑπέφεραν λιγώτερο ἂν, ἀντὶ τοῦ διαζυγίου, περιοριζόσουν νὰ φύ-γεις ἀπὸς μέ... τὴν φίλη σου;... Νομί-ζεις, ὅτι τὸ μέλλον των θ' ἦταν λιγώτε-ρο ἐκτεθειμένο;

"Ο Μιχαὴλ ἔσπασε μὲ ὅλη τὴν δύνα-μη τῆς νευρικότητός του:

—Μὰ δὲ θὰ φύγω!...

—Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω...

—Δὲ θὰ φύγω! ἔπανελαβε ἐκεῖνος. Κα-νεὶς δὲν ποῦ τὸ ζητεῖ.

—Δὲν σοὺ τὸ ζητοῦν, ἀλλ' ἡ καρδιά σου τὸ ἐπιβάλλει...

—Βλέπεις ὅτι τῆς ἀνθίσταμαι.

—Τίς ὥρες πού εἶσαι ἥρεμος. Αὐτὲς ὁ-μως οἱ ὥρες θὰ γίνουν ὀλοένα πιὸ σπά-νιες...

—Θὰ ἦσαν συχνότερες, ἂν δεχόσουν νὰ μοῦ δώσης λίγη ἐλευθερία...

—Συμβιβασμό θέλεις; Ποτέ! Πρό παν-τός, Μιχαὴλ, ὄχι ἀνδρῆδες. Καὶ θὰ ἦταν ἀνδρῆδες ἐκ μέρους μου καὶ ἀπὸ μέρος σου ἐπίσης. Βλέπεις, ὅτι, ὅπως καὶ ἂν γυρίσουμε τὸ πρόβλημα, φθάνουμε πάν-τοτε στοῦ ἴδιου σημείου. "Α! "Αν μᾶς γύ-ριζες ἐξ ὀλοκλήρου, εἰλικρινά...

"Ο Μιχαὴλ τὴν διέκοψε:

—Εἶναι σφάλμα μου ἂν δὲν μπόρεσα;

—Σφάλμα σου; Μήπως νομίζεις, ὅτι εἶναι δικό μου; "Αλλά δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ ζήτημα. "Αν εἶχες ἐπανελθεῖ ἐξ ὀλο-κλήρου χωρὶς ἐπιφυλάξεις, χωρὶς ὑπο-λογισμοὺς, γρήγορα θὰ λησμονοῦσα καὶ θὰ συγχωροῦσα. Μὰ ἡ γυναῖκα σου καὶ τὰ παθιά σου δὲν θέλουν νὰ ἀρκεσθοῦν στοῦ ἡμῶς σου. "Η Λώρα καὶ ἡ "Αννα θὰ ἔχουν ἕνα βάρος περισσότερο στὴν ζωὴ τους. Θὰ τίς διδάξω νὰ τὸ κρατοῦν. Μὰ τουλάχιστον, θὰ βγοῦμε τίμια ἀπὸ μιὰ κατὰστασι στὴν ὁποία ἄλλοι θὰ ἔχαναν καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια μαζὶ μὲ τὴν εὐτυ-χία των. Δὲν ξέρω ἂν ἐσὺ θὰ εἶσαι εὐ-τυχισμένη. "Εγὼ δὲν θὰ εἶμαι τελείως δυστυχής, γιατί θὰ ἔχω κάνει τὴν θυσία τὴν ὁποία σὺ δὲν μπόρεσες νὰ κάνης.

"Εν πάσῃ περιπτώσει, ἔτσι θὰ εἶναι καλ-λίτερα. Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ παραδεχτῇς νὰ μείνης ἐλεύθερος, ἀγα-πητὸ μου.

Μιὰ ὑπερτάτη, πάλιν γινόταν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Μιχαὴλ. Αἰσθανόταν ὅλη τὴν δύναμη τῶν δεσμῶν τῆς συμπαθείας καὶ τῆς συνηθείας. "Εξ ἄλλου, ὅμως, σκεφτόταν ὅτι ἡ Σουζάν εἶχε δίκιο, ὅτι μιὰ ἀκατανίκητὴ δύναμη, τὸν ἔσπρωχνε πρὸς τὴν Μπλάνς καὶ τὸν θὰ ἐρχόταν σπινυρῇ, πού δὲν θὰ εἶχε πιά τὴν δύναμη

ἰ' ἀντισταθῇ, ὅπου καὶ ἡ συνείδησή του ἀκόμη θὰ τοῦ ἔλεγε ὅτι εἶναι ἡττημένος. Πρὸς τί, λοιπόν, νὰ παλαίψῃ περισσότερο; Γιατὶ νὰ παρατείνῃ τὴν ἀγωνία δυὸ γυ-ναϊκῶν, πού ὑπέφεραν ἐξ αἰτίας του; Τὸ τέλος δὲν θὰ ἦταν ὀδυνηρότερο, ἐφόσον θὰ ἀργοῦσε;

—Θεέ μου! Πόσο θὰ ἤθελα νὰ πεθά-νω! στέναξε, πιάνοντας τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του.

—Αναμφιβόλως, φίλε μου! "Αλλά δὲν πεθαίνει κανεὶς ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγμα-ματα. Βλέπω ὅτι ὑποχωρεῖς. Δὲν προβάλ-λεις πιά ἐπιχειρήματα. "Ελα, Μιχαὴλ. "Αν δὲν ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ κάνης μὲ γενναιότητα τὸ καθῆκόν σου, ἔχε, τουλά-χιστον, τὸ θάρρος νὰ τὸ παραλείψῃς μὲ εἰλικρίνεια. Μὴ διστάζεις πιά. Σκέψου τί θέλεις καὶ κάνε το.

—"Ω! Περιφρονῶ καὶ μισῶ τὸν ἑαυτό μου. Ξέρω, ὅτι κάνω μιὰν ἀτιμία, Σου-ζάν. "Αλλά δὲν μπορῶ... δὲν μπορῶ πιά.

Μόλις ὁ Μιχαὴλ ὑπεχώρησε καὶ ἡ Σουζάν ἀλλάξεε στάσι. "Η μητρικὴ σχε-δὸν τρυφερότητα τῆς φωνῆς καὶ τῶν χει-ρονομιῶν της ἐξαφανίσθηκε. Σηκώθηκε σταθερῇ καὶ μὲ τόνο περιφρονήσεως, μὲ τόνο ξένης, πού συζητεῖ μ' ἕναν ξένο ὑ-ποθέσεις, εἶπε:

—"Ηξέρα καλά, ὅτι θὰ κατέληγες ν' ἀναγνωρίζεις ὅτι ἔχω δίκιο. "Αργήσες λίγο. Σοὺ χρωστῶ χάρι γιὰ τὴν ἀντί-στασι. Τώρα ὅλα εἶναι συμφωνημένα. Πρέπει νὰ ἐνεργῇς χωρὶς ἀργοπορίες. Μεθαῦριο ἐγὼ ἡ σὺ πρέπει νὰ ἔχουμε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι. Προτιμώτερο, νομι-ζω, εἶναι νὰ φύγῃς ἐσὺ. Θὰ φροντίσῃς νὰ μάθῃς πῶς θὰ κανονισθῇ τὸ ζήτημα. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο. Οἱ δικηγόροι μας θὰ συνεννοηθοῦν.

Καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἀγέρωχη καὶ εὐθυμένη, χωρὶς νὰ τοῦ ρίψῃ ἕνα τελευταῖο Ἀλένεια.

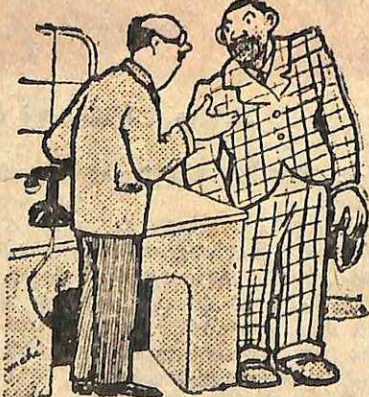
"Ο Μιχαὴλ ἀποπειράθηκε κάποια χει-ρονομία γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὴν συμπλήρωσε.

Τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει.

Σὲ λίγο ἡ Σουζάν στὸ δωμάτιό της ἔκλαιγε μὲ ἀναφυλλήτα.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΠΡΟΣΟΝΤΑ

Ο Ἰδιοκτῆτης.—Γιὰ φύλακα τοῦ σπιτιοῦ μου θέλω ἕναν ἄνθρωπο ἐμπιστοσύ-νης καὶ χειροδύναμο...

"Ο ὑποψήφιος.—Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος πού σᾶς χρειάζεται... Κι' ἀπὸ δύναμη, μὴ σκοτίζεσθε: ρωτήστε τὸ πάλιν ἀφεντιὸ μου ἂν δὲν τοῦσκασα τὰ μούτρα μὲ μιὰ γροθιά...

Ἐπικαιρα ἀπὸ παντοῦ

ΜΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Τὸν Φεβρουάριο, θὰ ἐορτασθῇ στὴν Ρωσία ἡ ἐκατονταετηρίδα τοῦ μεγάλου συγγραφέως της Πούσκιν. "Ο ἐορτασμός θὰ εἶναι μεγάλου-πρεπέστατος. Μέσα στ' ἄλλα, θὰ ἐκδοθοῦν τὰ ἅπαντα τοῦ Πούσκιν σὲ δώδεκα ἐκατομ-μύρια ἀντίτυπα. "Ως τώρα, ἔχουν τυπωθῇ, 8.900.000 τόμοι. "Ως τίς γιορτὲς ὅμως, θὰ ἔχουν τυπωθῇ καὶ τὰ ἄλλα. Σαράντα μεγάλα πεσιτήρια ἀπασχολοῦνται μὲ τὴν δουλειὰ αὐτή.

□ □

ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ 200ΕΤΗΡΙΣ

Φέτος, ἐπίσης θὰ ἐορτασθοῦν στὴν ἰταλι-κὴ πόλη Κρεμόνα, καὶ τὰ 200 χρόνια τοῦ πε-ριφημοῦ κατασκευαστοῦ βιολιῶν Στραντινά-ριους. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ γίνουν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος πού τοῦ ἔ-στηκε ἡ ἰταλικὴ αὐτὴ πόλις, καὶ θὰ δοθοῦν συναυλίες ἀπὸ μεγάλους βιολιστὰς μὲ βιο-λιά Στραντινάριους.

□ □

ΤΟ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΤΡΑΙΝΟ

Τὸ ρεκὸρ αὐτὸ τὸ κατέχει ἡ "Αγγλία. Πρόκειται δηλ. περὶ τοῦ πιὸ μεγάλου ταξι-διοῦ πού ἔκανε ἕνα ταῖνο χωρὶς νὰ σταμα-τήσῃ πούθενά. Τὸ ταξίδι αὐτὸ ἐγίνε μετὰξὺ Λονδίνου καὶ "Εδιμβούργου, σὲ ἀπόστασι δηλ. 632 χλμ.

"Η «ταξεία» αὐτὴ, θὰ συνεχίσῃ τώρα τὰ ταξίδια της, γιὰ τοὺς πολλοὺς διασπικτοὺς Λον-δρέζους, πού θάβελαν νὰ φθάσουν... μονορ-ροῦφι στὸ "Εδιμβούργο!

□ □

ΠΩΣ ΕΞΑΚΡΙΒΩΝΕΤΑΙ Η ΜΕΘΗ

Συχνὰ τὰ αὐτοκτονικὰ δυστυχήματα, ὁ-φείλονται στὴν μέθη τῶν σωφῆ. Πῶς ὁ-μως νὰ ἀποδειχθῇ ἡ μέθη, ἂν τύχῃ καὶ ὁ δρῶντης σωφῆρ συλληφθῇ ὥρως μετὰ τὸ δυστύχημα, ὁπότε πιά θάναι ξεμέθυτος;

Στὴν Γερμανία, ἐφαρμόζον ἕνα πάλιν περί-εργο σύστημα. "Εξετάζον τὸ αἷμα τοῦ σω-φῆρ. Σχετικῶς, ὁ καθηγητὴς Βίτχολδ, διευ-θυντὴς τοῦ ἱατροδικαστικοῦ "Ινστιτούτου τοῦ Κιέλου, ἔκανε τίς ἐξῆς διαπιστώσεις:

"Όταν τὸ αἷμα, περιέχει ἀλκοὸλ σὲ ἀνα-λογία δύο τοῖς χιλίοις, ὁ ἄνθρωπος καθί-σταται ἀνίκανος νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοκίνητον. "Αρκεὶ δὲ κάποτε καὶ μιὰ ἀνάλογια 1 τοῖς χιλίοις γιὰ νὰ γίνῃ ἐπικίνδυνος... γιὰ τὴν δημοσίαν ἀσφάλεια ὁ σωφῆρ.

Λοιπόν, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ δο-ρος Βίτχολδ, ἕνας φυσιολογικὸς ἄνθρωπος, βάρους 75 χλγρ. ἔχει στὸ αἷμα του οἰνό-πνευμα 0.06 στὰ χίλια, δύο ὥρες ἀφοῦ πῇ μιὰ λίτρα μύρως ἢ μισὴ μπουτίλια κρασί τοῦ Ρήνου.

"Η ἀνάλογια φθάνει τὸ 1.2 στὰ χίλια, μὲ δύο λίτρες μύρως, ἢ μιὰ μπουτίλια κρασί τοῦ Ρήνου.

Τέλος, μιὰ ἀνάλογια 3 στὰ χίλια, σημαί-νει 3½ λίτρων μύρως καὶ 2 μπουτιλιῶν κρασιοῦ τοῦ Ρήνου.

Σ' ἕνα χορδ. Στὴ σέρερα.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

"Η πριγκήπισσα.—Ψηλή, λεπτή.

ὠραιότατη. Κανένα κόμημα.

"Ο κ. Χ...—διπλωμάτης.

□ □

Ἡ πριγκήπισσα.— Δὲ βρίσκετε ὅτι κάνει τρομερὴ ζέσθη στὸ σαλόνι;

"Ο κ. Χ...—Μὲ κολακεύετε ἐξαι-ρητικά.

"Η πριγκήπισσα.— Σᾶς κολακεῖω;

Ποῦ τὸ δοῦκατε; Γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε σ' αὐ-τὸ πού σᾶς ρωτῶ;

"Ο κ. Χ...—Μοῦ λέτε: «Κάνει στὸ σαλόνι τρομερὴ ζέσθη»...

"Η πριγκήπισσα.— "Ε, λοιπόν;...

"Ο κ. Χ...—Λοιπόν, ἐγὼ τὸ μεταφράζω ἔτσι: «Κύριε Χ., στὸ σαλόνι πλήττει τρομ-ερά, ἔλατε λοιπόν νὰ μὲ φλερτάρετε στὴ σέρερα»...

"Η πριγκήπισσα.—Δὲν εἶστε καλά;

"Ο κ. Χ...—Καὶ καθὼς εἶμαι πρακτικὸς ἄνθρωπος, ἀντὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω: «Ἐχετε δίκιο! Πραγματικὰ ἡ ζέσθη εἶναι ἀνυπόφο-ρη», σᾶς λέω: «Μὲ κολακεύετε ἐξαιρετικά πού διαλέξατε ἐμένα», καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὅσο μπορῶ καλλίτερα.

"Η πριγκήπισσα.—Εἶστε τρελλός;

"Ο κ. Χ...—Κάθε ἄλλο. "Απεναντίας εἶ-μαι πολὺ καλά. Θὰ ἐξαπαντρευνήτε βέβαια, δὲν εἰν' ἔτσι;

"Η πριγκήπισσα.— "Αφήστε λοιπόν τίς ἀνοησίες. "Εχω ἀκόμη πένθος. Δὲν εἶναι δεκά ὀκτὼ μῆνες πού πέθανε ὁ ἀντρας μου...

"Ο κ. Χ...—Ομοκλογῆστε ὅτι δὲν ἀργή-σατε νὰ παρηγορηθῆτε. "Αλλωστε, γιατί νὰ θυμῶνεται, ἀγαπητὴ κυρία; Εἶναι πολὺ φυ-σικό. Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ἡ λύπη δὲν εἶναι αἰώνια. "Εκτὸς τούτου, ὁ θαυμασμός ἐκεῖνος πρίγκηψ εἶχε ὄχι λίγα ἐλαττώματα, καὶ ἐ-λαττώματα χτυπητὰ πού ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ παραβλέψῃ κανεὶς. "Αναρωτηθήκαμε πάντα, γιατί τὸν παντρεύτηκατε; Γιατὶ νὰ γίνετε πριγκήπισσα, δὲν εἰν' ἔτσι; "Ηταν τοῦλάχι-στο πρίγκηψ σ' ἀλήθεια;

"Η πριγκήπισσα.—"Ω! "Όσο γι' αὐτό, ναί! "Ηταν ἄλλωστε τὸ μόνο πρᾶγμα στὴν ποιότητα τοῦ ὁποίου δὲ μὲ γέλασαν...

"Ο κ. Χ...—Τὸ μόνο! Διάβολε! Εἶναι λί-γο! Καὶ δὲν μοῦ λέτε, ἀγαπητὴ κυρία, τί κάνατε μετὰ τὴν... ἀναχώρησιν τοῦ πρίγκη-πος;

"Η πριγκήπισσα.— Μὰ δὲν διασκέ-δασα καὶ πολὺ, ὅπως φαίνεται νὰ νομίζετε... στενοχωρήθηκα ἀσχετά...

"Ο κ. Χ...—Φυσικά. Δὲν μπορεῖ κανεὶς ἀμέσως ν' ἀρχίσῃ τὸ γλέντι. Πάντως, θὲ-ναὶ ἀρκετὸ εὐχάριστο νὰ γλέντᾳ κανεὶς μὲ-νος τοῦ ὅπως θέλει ὁ ἴδιος, ὅταν ἔ-πληξε δεκαπέντε χρόνια ὅπως ἤθελε ἕνας ἄλ-λος.

Φ λ έ ρ τ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛ ΓΟΣ

ΤΗΣ ΤΕΑ ΡΑΝΤΙΟΛ Φ

"Η πριγκήπισσα.—"Υάαα... ὁ-πέρα... καὶ τὰ πατά».

"Ο κ. Χ...—Πολλὰ «πέρα», ἔ; Δὲν φαντά-ζομαι, ἄλλωστε, νᾶστε μιὰ βολικὴ γυναῖκα, ἐσεῖς;

"Η πριγκήπισσα.— Βέβαια καὶ εἶ-μαι. Παντρεύτηκα τόσο γέμ φαντασθῆτε ὅτι ἤμουν δεκαπέντε χρονῶν.

"Ο κ. Χ...—Αὐτὸ τὸ λέει πάντα κανεὶς ὅ-ταν εἶναι παντρεμένος πολλὸν καιρὸ. "Όλες οἱ γυναῖκες πού γνωρίζω παντρεύτηκαν δέ-κα πέντε χρονῶν! "Ηταν ἐπιθυμία, φαίνε-ται!

"Η πριγκήπισσα.— Γιατὶ θάλεγα ψέμματα; Μ' αὐτὸ δὲν παύω νὰ εἶμαι τρι-αντατεσσάρων χρονῶν...

"Ο κ. Χ...—Πῶς! Εἶστε τριαντατεσσάρων χρονῶν; Πῶς περνᾷ ὁ καιρὸς! Σᾶς θυμοῦ-μαι μὲ κοντὰ φουστανάκια... Μιὰ μέρα πού ἐρχόμουν νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν μητέρα σας, πού ἦταν πολὺ πιὸ ὁμορφὴ ἀπὸ σᾶς, εἰρή-σθη ἔν παρόδῳ...

"Η πριγκήπισσα, χαμογελώντας.— Τὸ ξέρω. Λοιπόν, τί λέγατε;

"Ο κ. Χ...—"Α, ναί. Σᾶς θυμοῦμαι πού γυμνάζαστε στὸν κῆπο καὶ φωνάζατε: «Μαμά, ἦρθε ὁ κ. Χ...» Καλὰ τώλεγα πῶς ἔρχεται πάντα πρῶτος!», Εἶχατε θαυμάσια γόνιμα τότε! "Αλήθεια, ἐξακολουθοῦν πάντα νᾶναι ἔτσι ὑπέροχα;

"Η πριγκήπισσα.— Τί ὠραία συν-διάλεξις!

"Ο κ. Χ...—Μὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὰ λέω ὅλα, ἐγὼ, εἶμαι ἕνας γέρος φίλος.

"Η πριγκήπισσα.—"Εμένα μοῦ λέτε! Ξέρω καλά τοὺς γέρους φίλους: εἶναι οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι...

"Ο κ. Χ...— Θάλεγε κανεὶς ὅτι μιλάτε ἐν-πείρας;

"Η πριγκήπισσα.—Φυσικά.

"Ο κ. Χ...—"Υποθέτω ὅτι θάχετε ἀποκτήσῃ πείρα σέ... πολλὰ πράγματα!

"Η πριγκήπισσα.— Δὲν ἔχετε ἄλλο τίποτα νὰ πῆτε; Εἶστε ἀναιδέστατος! Δὲν μοῦ λέτε, στίς ξένες αὐλὲς μάθατε νὰ μι-λάτε στίς γυναῖκες μ' αὐτὸν τὸν τρόπο;

"Ο κ. Χ...—"Α! Διάβολε, ὄχι! "Αν ἐξ-ερατε μὲ τί γοητὲς καρακάδες ἔχομε νὰ κάνω-με ἐκεῖ-πέρα! "Οχι, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῆτε. Σὲ σημείω πού μοῦ ἔρχεται τρέλλα πού δὲν ἔχω ἐγὼ μιὰ ὁμορφὴ γυναι-κα νὰ τοὺς δείξω τί εἶναι μιὰ ἀληθινὴ γυ-ναῖκα...

"Η πριγκήπισσα.—Τί ἐννοεῖτε, μιὰ ἀληθινὴ γυναῖκα;

"Ο κ. Χ...—Μά... ἐσᾶς, παραδείγματος χάριν!

"Η πριγκήπισσα.—"Εμένα; Μὰ νό-μιζα πῶς μὲ βρίσκετε ἄσχημη. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμα...

"Ο κ. Χ...—Γιατὶ σᾶς εἶπα ὅτι ἡ μητέρα σας ἦταν πιὸ ὁμορφὴ ἀπὸ σᾶς; "Εκείνη ἦ-ταν μιὰ τελειότης! Πρὸ πάντων ἀπὸ ἀπόψε-ως πλαστικότητος. Μὰ δὲν εἶχε τὴν δική σας κλωστήν καὶ αὐτὸ μὲ κρατοῦσε σὲ ἀ-πόστασι, ἐνῷ ἐσεῖς καθόλου...

"Η πριγκήπισσα.—Τὸ θλέπω...

"Ο κ. Χ...—Μὲ βρίσκετε κακοανατεθραμ-μένο;

"Η πριγκήπισσα.—Τρομερά. Μὰ δὲν γταίτε ὅλως διόλου ἐσεῖς. Εἶναι γνωστὸν

ὅτι σ' ἐσᾶς συγχωροῦνται ὅλα... "Ο κ. Χ...—"Ω! "Όλα!... "Ας ἤμουν βέ-βαιος!

"Η πριγκήπισσα.—Γιὰ πόσον και-ρὸ ἔχετε ἀδεια;

"Ο κ. Χ...—Αὐτὸ θὰ τὸ μάθω ὅταν συνεν-νοηθῶ μὲ τὸ ὑπουργεῖο. Δὲν μοῦ λέτε, πῶς εἶναι ὁ κύριος τῆς καταστάσεως, πρὸς τὸ παρόν;

"Η πριγκήπισσα.—Δὲν ἔχω ἰδεάν! "Αντιπαθῶ τὴν πολιτικὴν ὅσο παίρνει.

"Ο κ. Χ...—Πῶς μιλά γιὰ πολιτικὴ! Κι' ἐγὼ τὴν ἀντιπαθῶ ὅλο τόσο! Σᾶς ρωτῶ πῶς ἀπὸ ὅλους ἐκεῖνους τοὺς θαυμαστάς σας πού σᾶς τριγυρίζουν πρὸ ὀλίγου εἶναι ἐ-κείνος πού διαλέξατε;

"Η πριγκήπισσα.—Καὶ τί σᾶς ἐν-διαφέρει αὐτό;

"Ο κ. Χ...—"Α! "Όστε ἔπαρχει κάποιος!

"Η πριγκήπισσα.— Γιατὶ;

"Ο κ. Χ...—Γιατὶ θάναι ἕνας βλάκας, ἔ-νας ἐγωίστης πού δὲν σκέπτεται παρὰ τὸν ἑαυτό του. Δὲν εἶναι βέβαια οὔτε ὁ Φριλὲξ, εἶναι πολὺ νέος αὐτός; οὔτε ὁ Ζὰν μὲ τὸν ὁποῖο ἀνατρεφάκατε μαζί.

"Η πριγκήπισσα.— Καὶ ὁ κ. ντὲ Μπελέρ;

"Ο κ. Χ...—Δὲν φαντάζομαι νᾶξε τὸ θρά-σος ν' ἀσχοληθῇ μὲ σᾶς αὐτὸς ὁ γέρο-σά-τυρος; Μὰ δὲν τὸν ἔχετε κυττάξει λοιπόν; Φορεῖ κορσὲ καὶ βάφεται σὰν καμμιὰ γρητὴ θεατρίνα. Δὲν εἶναι δυνατόν, πέστε μου πού δὲν σκεφτήκατε ποτὲ σοβαρὰ νὰ παντρευτῇ-τε τὸν Μπελέρ στὴν ἡλικία σας;

"Η πριγκήπισσα.—Μὰ, ἀγαπητὲ μου Χ... εἶμαι τριαντατεσσάρων χρονῶν!

"Ο κ. Χ...—Ξέρετε καλά πού φαίνεστε εἰ-κοσιπέντε. "Όπωςδήποτε θάταν καλλίτερα νὰ παντρευόσαστε ἐμένα ἐν ταιούτῃ περιπτώσει!

"Η πριγκήπισσα.—"Αλήθεια; Πό

Μιά μεγαλοφυής έμπνευσις

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΕΠ

Υιὰ πρώτη φορά, ο 'Εμίλ Λαζούφ έπισκεπτόταν τόν φίλο του Λιονέλ. Σουκλάρ. Πήγε σέ μιά παλαιοσυνοικία, μπήκε σ' έναν παλιόδρομο και χτύπησε τήν πόρτα ένός παληόσπιτου πού χρονολογούνταν τουλάχιστον άπ' τό 1830.

—Οκ. Σουκλάρ; είπε ο θυρωρός. Έβδομο πάτωμα, δεξιάς διάδρομος, δεύτερη πόρτα άριστερά. Χτυπήστε δυνατά και πητε πώς είσθε ο ταχυδρόμος, άλλοιώς δεν θα σάς άνοίξη.

Ο Λαζούφ άνέθηκε και χτύπησε τήν πόρτα πού τόν είπε ο θυρωρός, χωρίς άποτέλεσμα όμως. Τότε φώναξε:

—Ταχυδρομικός διανομέυς!

—Συστημένη; ρώτησε μιά έραχνή, φωνή από μέσα.

—Μάλιστα.

—Ένα δευτερόλεπτο...

Σέ λίγο, ο 'Εμίλ Λαζούφ έβρισκόταν μπροστά στόν φίλο του πού τόν κύτταζε κατάπληκτος:

—Μά... δεν είσαι ο ταχυδρόμος!

—Όχι, ήλίθιε!

—Και γιατί ένυχλεις τόν κόσμο τέτοια ώρα;

—Τέτοια ώρα! Ξέρεις πρώτα πρῶτα, τί ώρα είναι; Είναι τρεις τό άπόγευμα. Μπάς κι' είσαι άρρωστος;

—Όχι. Θα μέ κάνης όμως ν' άρρωσήσω.

—Άκουσε. Έχω έξη μήνες νά σέ δω. Οί φίλοι μας μού είπαν πώς είσαι πολύ στενοχωρημένος. Κι' ήρθα νά σου φέρω μιά δουλειά. Ένας συνθέτης ζητά νά τού ένορχηστρώσουν μιά όπερέττα του. Σκέφθηκα άμέσως σένα.

—Έχω παρατήσει πιά τήν μουσική. Αν ήθελες νά μού φανής χρήσιμος, δάνεισέ μου πεντακόσια φράγκα.

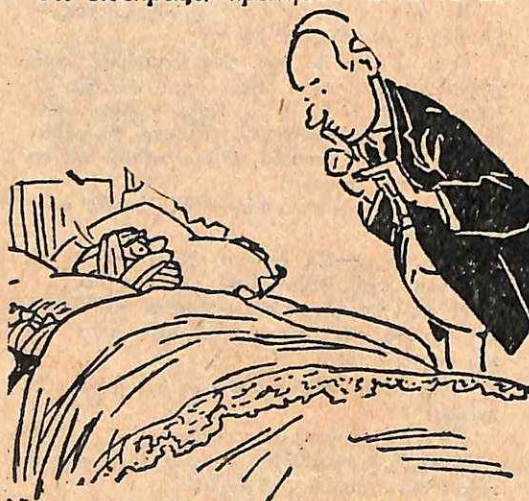
—Δεν έχω τόσα. Παρά διακόσια.

—Έστω. Λάβε ύπ' όψει σου πώς έτσι χρηματοδοτώ μιά έπιχείρησή μου—τήν μόνη πού θα κάνω. Θα μού επιτρέψει νά ζήσω κάμποσα χρόνια έν γαλήνη και ειρήνη. Σινά τήν πόρτα, φεύγοντας...

πώς ένα ταξί θα μού στοίχιζε τριάμισι φράγκα τό πολύ. Σταματώ ένα και δίνω τήν διεύθυνση. Λαγοκοιμάμαι μέσα σ' αυτό. Ξαφνικά, μέ ξυπνούν οί φωνές τού σωφέρ μου. Τό αυτόκίνητο άρχίζει ένα διαβολέμένο στριφογύρισμα και ντεραπάρει! Ένωίωσα ένα τράνταγμα, έροχή πέσανε τά σπασμένα τζάμια, άπάνω μου... και λιποθύμησα!

»Όταν συνήλθα άντελήφθηκα πώς ένα χέρι μου είχε βγεί άπ' τήν θέση του κι' ένα πόδι μου είχε σπάσει, πώς ή μύτη μου ήταν πατημένη, κ.τ.λ. Όλα όμως διορθώνονται. Όλα διορθώθηκαν καλλίτερα. Βέβαια, ή μύτη μου έχασε τήν φόρμα της. Σάμπως όμως ήταν έλληνικής κατατομής; Έχασα και τήν όσφρηση... καλλίτερα όμως γιατί στήν έποχή μας, όλα είναι... έρώμα και δυσώδια! Κι' άν κοιτάσω λίγο... είναι τόσο καθώς πρέπει! Φαίνονται σαν παλαιός πολεμιστής.

»Τό ύπεροχο, τό καταπληκτικό, είναι ότι είσέπραξα—κρατήσου καλά νά μ'ήν

Καϊμένη μου φίλε, τί άτυχος πού είσαι...

πέσης!—άποζημίωση σαράντα χιλιάδων φράγκων! Ό νονός μου θα τοποθετήση τό ποσόν σέ μιά σίγουρη έπιχείρηση μέ μεγάλο τόκο. Γίνομαι έτσι ένας ήσυχος εισοδηματίας, μέ μικρό εισόδημα θέβαια, πού μού επιτρέπει όμως νά ζώ σαν άνθρωπος, χωρίς νάχω άνάγκη από κανέναν...

Αυτό τό γράμμα έκανε σκεπτικό τόν Λιονέλ.

«Κι' έγώ πρέπει νά τά βολέψω έτσι» σκεπτόταν.

Ντύθηκε, κατέβηκε και πήρε ένα ταξί. Διάλεξε έναν σωφέρ αξύριστο, ροδοκόκκινο, άνοιχτόκαρδο.

—Στόν σταθμό Μονπαρνάς, διέταξε.

Είχε άρχισή νά πέφτη μιά ψιλή έροχή. Στήν όδό Λεπίκ, ο Λιονέλ διέταξε:

—Σταμάτα μπροστά στό καπνοπωλείο. Έχω διάθεση νά καπνίσω και νά πω κανένα ποτηράκι. Σωφέρ, σέ κερνώ κι' έσένα.

—Ευχαρίστως, είπε ο σωφέρ. —Και μόλις έρέθηκαν. μέσα στο ποτωαλείο:

—Ένα ζεστό κρασάκι; πρότεινε Λιονέλ.

—Προτιμώ μιά λεμονάδα, άποκρίθηκε, ο σωφέρ. Δυό χρόνια έχω νά θάλω κρασί και άλλα ποτά στό στόμα μου...

Ο Λιονέλ έσπευσε νά πληρώση τόν σωφέρ και νά τόν στείλν άπό εκεί πού

του.

Τό δεύτερο πείραμα, έλαβε χώραν τήν έπομένη. Τέσσερες φορές, ο Λιονέλ σταμάτησε τό ταξί. Ο σωφέρ ήπιε ένα σωρό ποτά χωρίς νά ζαλιστή καθόλου. Κι' όταν έφθασαν στό τέρμα, είπε:

—Έτρεξα λιγάκι. Μαζί μου όμως νά μή φοβάστε τίποτα. Όσο πιδ πολύ πίνω... τόσο και πιδ σταθερά οδηγώ...

Τά κεφάλαια τού Λιονέλ πλησίαζαν τά τελειώσουν. Τέλος, μιά Κυριακή, έπεχείρησε τήν τελευταία θόλτα μέ τά τελευταία λείψανα. Στο πέμπτο ποτηρί, ο σωφέρ έπέμενε νά κεράση.

—Έξη και είκοσι! φώναξε ο Λιονέλ. Γρήγορα γιά τόννομα τού Θεού, νά μή χάσω τό τραίνο!

Τό τί συνέβη άργότερα, δεν τό θυμάται ο Λιονέλ. Τινάχτηκε ξαφνικά σαν νά είχε φάει μιά μαγκουριά στό κεφάλι. Είδε μυριάδες κεριά νάνάθουν γύρω του... και λιποθύμησε...

Όταν συνήλθε, ο νοσοκόμος τού εί-

πε: —Πάλι φτηνά τήν γλυτώσατε! Εύτυχώς πού δεν έσπασε τίποτα τό ουσιαστικό. Θα χρειασθή μόνο πολλή ύπομονή και άνάπαυση. Έγνοια σας όμως και θα σάς άποζημιώσουν γενναία. Ένας συνθέτης, καλλιτέχνης σαν κι' έσας... Τό ξέρω πώς έσεις δεν δίνετε σημασία στό χρήμα, αλλά μπορεί νά έπακολουθήση ή δόξα...

—Ευχαριστώ. Θα τό κλείσωμε.

Ο 'Εμίλ Λαζούφ έπισκέφθηκε τόν Λιονέλ στό νοσοκομείο:

—Καϊμένη μου φίλε! Τι άτυχος πού είσαι! Ο Λιονέλ ήταν μέ τό κεφάλι μέσα στις γάζες, μέ τά χέρια και τά πόδια γεμάτα έπίδεσμούς. Μόνο τό δεξί μάτι του φαινόταν. Αυτό τό μάτι όμως άκτινοβολούσε από χαρά...

—Άτυχος; είπε ο Λιονέλ. Τέτοιες άτυχίες... σου τίς εύχομαι στή ζωή σου!

ΖΕΠ

ΝΟΜΟΤΑΓΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Μιά μέρα, έρόκνετο νά γίνη ή δική καποίου αυλικού, τού βασιλέως Φιλίππου, τής Γαλλίας. Οί άλλοι αυλικοί παρεκάλεσαν τόν βασιλέα νά ματαιώση τήν δική, γιά νά μή άτιμασθή ο αυλικός.

—Προτιμώ, άπήντησε ο Φίλιππος νά άτιμασθή ένα άτομο, έστω και πτωχός, παρά οί νόμοι!

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ο δράκος τού Ράτκλιφ

Έκατόν είκοσιπέντε, ακριβώς, χρόνια γίνονται φέτος άπ' τήν έποχή πού έλαβε χώρα μιά άπ' τίς τρομακτικότερες και πιδ μυστηριώδεις έγκληματικές ύποθέσεις τής 'Αγγλίας. Κι' έμεινε περίφημη ή ύπόθεση αυτή γιά τρεις λόγους: πρώτο γιά τόν μεγάλο αριθμό τών θυμάτων, δεύτερο γιά τό ότι μέ τήν άυτοκτονία μέσ' στις φυλακές τού θεωρουμένου ως ένοχου πολλοί ύποστήριξαν πώς δεν ήταν αυτός ο ένοχος και τρίτο, γιατί τήν ύπόθεση τήν έξιστόρησε ο πολλός Κενσέ, συγγραφέας τού περιφήμου «Τό έγκλημα ως... έργο τέχνης».

Λίγα είναι τά έγκλήματα πού ένφ στήν άρχή φαίνονται άπλά μένονν έντοίτοις γιά πάντα άνεξιχνίαστα. Ένα άπ' αυτά είναι και αυτό πού θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Στίς 7 Δεκεμβρίου 1811, ο μίστερ Μάρρε μικρόμπορος τού Ράτκλιφ, έκλεισε τό κατάστημά του όπως πάντα, κατά τά μέσάνυχτα. Η μέρα είχε πάει περίφημα. Άπ' τήν πολλή δουλειά κανείς άπ' τήν οικογένεια Μάρρε δεν είχε βγει καμιά νύχτα. Εύχαριστημένος ο μίστερ Μάρρε, έστειλε τήν ύπηρετέρα ν' αγοράσή στρεΐδια άπ' ένα ψαρά τής γειτονιάς, ένφ ο ίδιος έκλεινε τήν προθήκη τού καταστήματός του.

Παρ' όλη όμως τήν πυκνή όμίχλη πού σκέπαζε τούς δρόμους, και παρ' όλο ότι διαζόταν, ή κοπέλλα διέκρινε τή σκιά ένός ύψηλου άνδρα πού φαινόταν νά παραφυλάη τό έμπορικό τού κυρίου της.

Σάν έφθασε στού ψαρά βρήκε τήν πόρτα κλειστή, κι' έτσι αναγκάστηκε νά γυρίξή έπί τήν όψη άπό ψαράδικο σέ ψαράδικο, και τέλος νά έπιστρέψή άπρακτη γιάτί όλα είχαν κλείσει.

Τό έμπορικό τού άφεντικού της ήταν κλειστό. Χτύπησε τήν πόρτα. Καμιά άπάντηση. Ξαναχτύπησε. Τίποτε πάλι. Έκείνη τήν ώρα μέσα άπό τό σκοτάδι προβάλλε ένας άστυφύλακας πού περιπολούσε. Τού έξήγησε τή στενάχωρή της θέση. Ο άστυφύλαξ τής έλεε πώς τήν τελευταία φορά πού είχε περάσει μπρός άπ' τό κατάστημα, πούν είκοσι λεπτά, είχε παρατηρήσει πώς τό ένα παραθυρόφύλλο δεν ήταν καλά κλειμένο. Είδοποίησε λοιπόν τούς ένοίκους. Μιά φωνή από μέσα, τού έλεε άπάντησει.

—Ευχαριστώ. Θα τό κλείσωμε.

Ξαναχτύπησαν τώρα οί δυό μαζί τό κουδούνι και μετά δυνατά τό παράθυρο, μα κανείς δεν άπαντούσε από μέσα. Σέ λίγο άπ' τόν θόρυβο ξύπνησε ένας γείτονας—κάποιος μίστερ Μούρρη—και πρόβαλλε στό παράθυρό του.

Τού έξήγησαν τί συνέβαινε. Δίχως νά διαστάση πέρασε τό ρούχο του, και κατέβηκε στήν αλή τού σπιτιού του γιά νά μωρέση νά μπι στούς Μάρρε, άπ' τήν πόρτα τού κήπου. Γιά όπλο κρατούσε μιά χονδρή ταμπάδα πού είχε πάρει από τό τζάκι του. Η πόρτα τής κουζίνας γειτόνων του πού έδγαζε στόν κήπο ήταν άνοιχτή, κι' ένα κερί σιγίλλωνε πάνω στό τραπέζι. Ο Μούρρη τό πή-

Πάνω σ' ένα σοφά ήταν τό πτώμα τού ύπαλλήλου.

Ένφ οί γείτονες βοηθούσαν τόν δυστυχισμένο άνθρωπο νά κατέβη, οί άστυφύλακες παρεβίαζαν τήν πόρτα τού πανδοχείου, πού τό κρατούσε κάποιος Ουίλλιαμσον, και μπαίναν στό σπίτι.

Στήν είσοδο τού ύπογειου βρήκαν τό πτώμα τού πανδοχέως. Έφερε τά ίδια φρικτά τραύματα πού έφεραν και τά πτώματα τών Μάρρε. Κομμένο λαϊμό και τά πτώματα τών Σύνφωνα μέ τά λεγόμενα τού άνθρώπου μέ τά νυχτικά ο δολοφόνος δεν θα πρόφθασε νά φύγη.

Άρχίζουν οί έρευνες. Στο πρώτο πάτωμα βρίσκουν τά πτώματα τής κ. Ουίλλιαμσον και τής ύπηρετήρας μέ τά ίδια άπαίσια τραύματα. Η ίδια τύχη έπιφυλασσόταν και στόν ένοικο τού 2ου πατώματος, πού εύτυχώς έίχε τήν έμπνευση, όταν έίπνησε άπ' τό θόρυβο τού μακελιού, νά τό σκάση άπ' τό παράθυρο καλώντας σέ βοήθεια. Ο δολοφόνος άκούγοντας τίς κραυγές τού έτράπηκε σέ φυγή πρὸς τήν πίσω πόρτα τού πανδοχείου, όπως άκριβώς και στήν ύπόθεση Μάρρε.

Ο άνθρῶπος μέ τά νυχτικά όταν συνήλθε διηγήθηκε τά ακόλουθα:

Ξύπνησε άπ' τίς φωνές κι' άπ' τό θόρυβο τής πόλης. Άνοίξε τήν πόρτα τού δωματίου του κι' άπ' τό κεφαλόσκαλο, είδε κάτω, έναν άνδρα ύψηλό, ντυμένο κομψά, μέ δίχως καπέλλο, σκυμένο πάνω στό πάτωμα τής κυρίας Ουίλλιαμσον νά σκαλίζει τίς τσέπες της. Έντρομος ο ένοικος ξαναμπήκε στό δωμάτιό του, έδωσε τά δυό σεντόνια και πήδησε άπ' τό παράθυρο. Μέχρι και σήμερα άκόμη ή άστυνομία δεν κατόρθωσε νά μάθι τίποτε παραπάνω.

Τέσσερες μέρες άργότερα συλλαμβάνεται και φυλακίζεται ένας πρώην ναύτης, όνομαζόμενος Τζόν Ουίλλιαμς, τριαντάρες περικού 'Ιερλανδός τήν καταγωγή και κάτοικος τών περιχώρων. Οί έναντίον του κατηγορίες δεν ήταν και πολύ βάσιμες. Τή βραδυά τού έγκλήματος τόν είχαν δη στό πανδοχείο τού Ουίλλιαμσον. Είχε τότε φαβορίτες.

Είχε φύγει άπ' εκεί στίς 9, έφτασε όμως σπίτι του τά μεσάνυχτα. Τήν παραμονή τού έγκλήματος ήταν άπένταρος και τήν έπομένη είχε μιά χάτηνη λίρα και κάτι ψιλά.

Ο Ουίλλιαμς διαμαρτύρεται άπεγνωσμένα. Τίς φαβορίτες λέει πώς δεν είναι πολλές καιρός πού τίς άφησε, και σαν είδε πώς δεν τού πήγαιναν τίς ξύρισε. Στο πανδοχείο πήγαμε συχνά, όπως άλλωστε πήγε και τή βραδυά τού έγκλήματος. Μετά, ως τά μεσάνυχτα, γυρνούσε από καπηλειό σέ καπηλειό όπως κάθε βράδυ. Τά λεφτά του τά κέρδιζε έξοφλώνοντας κάρτα στίς 20 και 21 Δεκεμβρίου, έτσι τουλάχιστον ισχυρίζεται. Ετοιμάζονται νά τόν άποφυλάκισουν, όταν νέα μαρτυρική κατάθεση επιβαρύνει τή θέση του.

Η πλυστρα του, όμολογεί ότι τού έπληνε δυό ματωμένα πουκάμισα. Έκείνος όμως άποκρίνεται πώς έτραυματίστηκε σέ μιά συμπλοκή μέ κάτι συντρόφους του. Και πράγματι φαίνονται στό στήθος του τά ίγνη τών τραυμάτων του.

Κι' όμως έξακολουθούν νά κρατούν τόν Ουίλλιαμς στή φυλακή. Κι' ένα πρωί τόν βρίσκουν κρεμασμένο μέσ' στό κελλί του. Είχε άυτοκτονήσει.

Πέρασαν 125 χρόνια από τότε και δεν καιτωρθώθηκε άκόμη νά έξακριβωθή ποιος ήταν ο Δράκος τού Ράτκλιφ.

Αν δεν ήμουν ήθοποιός του σινεμα, αν είχα οποιοδήποτε άλλο επάγγελμα, ασφαλώς θα ήμουν σήμερα παντρεμένος, μου έξωμολογήθηκε ο Ρ. Ταίηλορ—ο «Μπόμπ» όπως τον αποκαλούν χαϊδευτικά στην Αμερική—τινάζοντας τη στάχτη του τσιγάρου του. Είμαι ο τύπος του ανδρός που πανδρεύεται νέος. Ίσως θα έπρεπε να πω ότι «ήμουν» αυτός ο τύπος, γιατί τώρα πιά δεν είμαι, δεν φαντάζομαι, δηλαδή, να είμαι...

Ο Ρόμπερτ Ταίηλορ, ο πιο περιζήτητος «γαμπρός» του Χόλλυγουντ, που φαίνεται τόσο κυρίαρχος των αισθημάτων του, που δεν χάρισε την καρδιά του σε καμιά από τις ένδοξες σειρήνες του Χόλλυγουντ παρ' όλη την πολιορκία που του κάνουν, δεν ήταν πάντοτε έτσι...

Μπορεί να έδωκε έλπίδες, να άφησε πολλές νεανικές καρδιές να σκιρτήσουν... και να περιμένουν με λαχτάρα, αλλά μ' τις έπαιξε, όπως οι πεταλούδες, με τα λουλούδια...

—Στό Κολλέγιο της Πομόνας, μου είπε με κάποιο ειρωνικό χαμόγελο, ήμουν έσωτευμένος με δύο πράγματα: με την δραματική τέχνη και μ' ένα κορίτσι. Παντρεύτηκε την τέχνη αντί του κοριτσιού. Μά δεν έφταια εγώ... πρέπει να με πιστέψετε.

Δεν μου αποκαλύπτει το όνομα του κοριτσιού που τον συγκίνησε όσο καμιά από τις καλλονές του κινηματογράφου, του κοριτσιού στο οποίο ανήκε τότε, του κοριτσιού που δεν μπόρεσε να ξεχάσει ποτέ... παρ' όλο τον καιρό που πέρασε...

Η άρνησής του να πη το όνομα της είναι δικαιολογημένη. Και σείς αν ήσασταν στη θέση του και διατηρούσατε μια μελαγχολικά γοητευτική ανάμνηση ενός σβυσμένου ρομάντσου—αν έξακολουθούτε να έχετε μεγάλη ιδέα για το κορίτσι αυτό—δεν θα θέλατε να το προξενήσετε σήμερα καμιά στενοχώρια.

ΕΚΕΙΝΗ

Δεν ξμαθα καν αν ήταν ξανθή, καστανή, ή ρούσση. Μου είπε μόνο ότι ήταν ένα από τα ωραιότερα κορίτσια που είδε στη ζωή του και ότι η γοητεία της δεν ήταν τεχνητή, προσποιητή, πλαστή.

Ήταν ξυπνη και μορφωμένη. Δεν της άρεσαν καθόλου τα κουτσομπολιά κι' οι υποκρισίες, όπως και στον Μπόμπ άλλωστε. Ήταν μια απλή, πολύ απλή ψυχή.

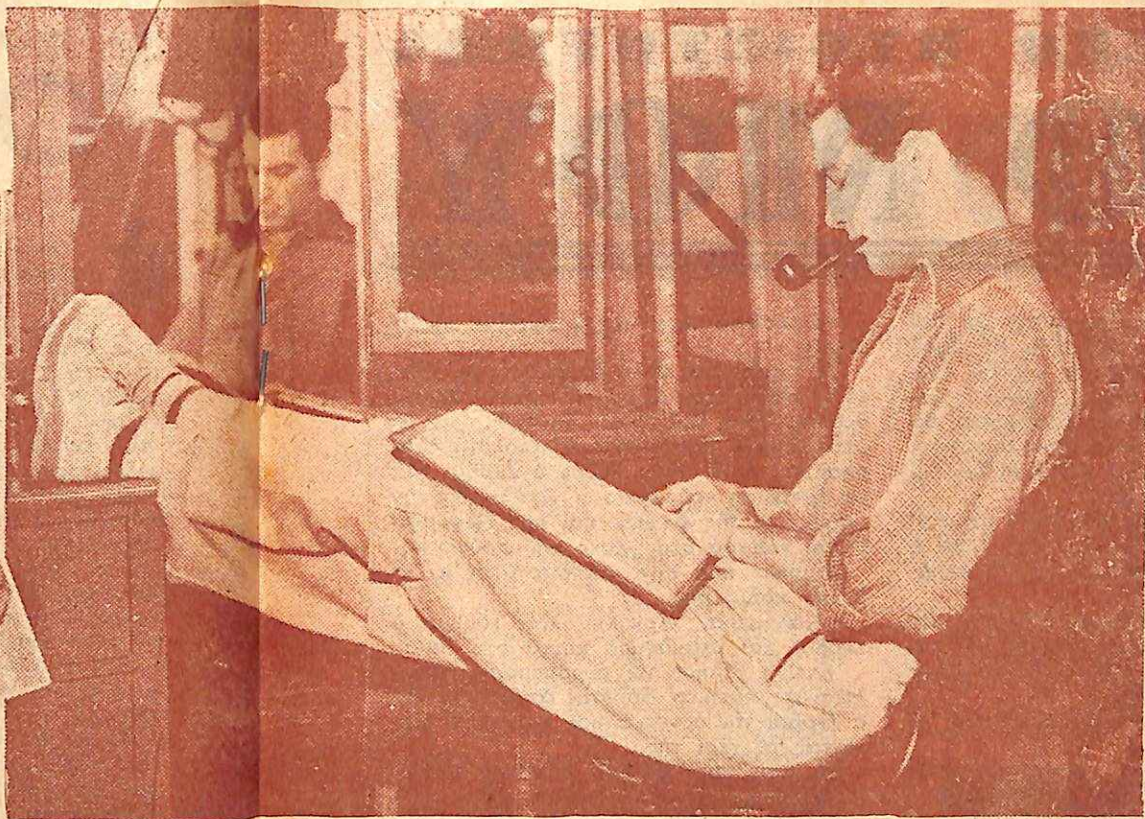
Ήταν αδύνατη, μά αθλητική και αγαπούσε εξαιρετικά το κολύμβημα και το τένις, (τα δυο αγαπημένα σπόρ του Μπόμπ).

Είχε πολύ χιούμορ κι' ένα γλυκό, παιδιάστικο γέλιο. Διάβαζε αδιάκοπα (όπως και ο Μπόμπ) και ή προτίμησή της τέν ήταν τα ρομάντσα και η ευκολία εν γένει φιλολογίας.

Της άρεσε η ψυχολογία, για την οποία ενδιαφέρεται υπερβολικά ο Μπόμπ. (Η βιβλιοθήκη του Μπόμπ στο Χόλλυγουντ είναι διάσημη για τα άφθονα και σπάνια ψυχολογικά συγγράμματα που περιέχει).

Τρελλαίνονταν για την μουσική όπως κι' εκείνος.

Ήταν τρυφερή, πολύ τρυφερή, αισθηματική θάλεγε κανείς, από τους σπουδαιότερους των κοριτσιών που δεν υπά-

Ο Ρόμπερτ Ταίηλορ και η πρώτη του αξέχαστη αγάπη

χουν σχεδόν σήμερα, ή που πολύ σπάνια βρίσκονται στον κόσμο. Ένοιωθε τον Μπόμπ πολύ, σαν να ήταν μέσα στην ψυχή του.

Και το σπουδαιότερο, τον αγαπούσε για τον εαυτό του, γι' αυτό που ήταν. Φυσικά, τότε δεν είχε καμιά φήμη και τίποτα περιουσία. Ζούσε με επτάμιση δολάρια την εβδομάδα που του έστελλαν από το σπίτι του.

Ήταν κι' εκείνη όνειροπόλος και μπορούσε να τον νοιώσει.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ...

—Ακόμη και σήμερα εξακολουθώ να πλάθω όνειρα, μου εξομολογείται κοκκινίζοντας ελαφρά ο Μπόμπ. Φτιάνω με την φαντασία μου παλάτια στα σύννεφα... Το μεγαλειότερό μου όνειρο είναι να επισκεφθώ την Γαλλία και την Ιταλία, μόλις μπορέσω. Νά δω την ηλιόλουστη Ριβιέρα, τη γαλανή Μεσόγειο...

Αλλά το μεγαλειότερο όνειρο που είχαμε και που δεν πραγματοποιήθηκε ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι, εκείνο που τόσο είχε αγαπήσει.

Έκαναν μακρινούς περιπάτους οι δυο τους κάτω από το μαγευτικό φεγγάρι της Καλλιфорνίας και μιλούσαν για τη ζωή, για τον έρωτα, για την μορφοφία, για την ευτυχία. Μιλούσαν για τα πράγματα που ήθελαν να κάνουν, για τους τόπους που ποθούσαν

να επισκεφθούν. Κάποτε μεσολαβούσε ανάμεσά τους μια παρατεταμένη σιωπή, μια σιωπή παλλόμενη από συγκίνηση, γιατί ένοιωθε τόσο καλά ο ένας την σκέψη του άλλου που τα λόγια ήταν περιττά.

Υπήρχε μόνο μια σκιά στην ευτυχία του. Είχε έναν αντίζηλο που αγαπούσε την αγαπημένη του όσο κι' αυτός. Ήταν ένας άνδρας καλός, τίμιος, ειλικρινής, συμπαθητικός. Μά εκείνη έδειχνε προτίμηση στον Μπόμπ.

—Τότε ακριβώς, λέγει ο Ρόμπερτ, σκέφθηκα ότι μου ήταν αδύνατο να ζήσω χωρίς αυτήν. Της έπρότεινα να παντρευτούμε κρυφά σε τρεις μήνες κι' εκείνη δέχτηκε. Δυο μέρες μετά την πρότασή μου πήρα μια πρόσκληση για το Χόλλυγουντ από την Μέτρο-Γκόλντγουϊν Μάγιερ. Μά είχε πιάσει την εποχή εκείνη μια τέτοια μανία γι' την όθονη, που δεν δίστασα ούτε λεπτό κι' έφυγα από την Πομόνα για το Χόλλυγουντ. Και στο μεταξύ αυτό, έχασα εκείνην... Παντρεύτηκε το «άλλο»...

Δεν μου λέγει αν θεωρή τον εαυτό του ευτυχή που έμεινε ανύπαντρος. Διαπιστώνει απλώς, σαν ένα γεγονός, ότι όταν τον ανέκαλυψε ο κινηματογράφος, εκείνος έχασε ένα κορίτσι που δεν μπόρεσε να το ξεχάσει ποτέ.

Σε λίγο, ύστερα από μια λιγδολεπτή σιωπή μου έδωσε περισσότερες εξηγήσεις:

ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ

—Ο πατέρας μου ήταν γιατρός στην Νεμπράσκα και είχε αποφασίσει να

σπουδάσω κι' εγώ γιατρός. Ένευγράφημ στο Πανεπιστήμιο της Πομόνας με το πραγματικό μου όνομα που είναι "Αρλιγκτον Μπρού". Έλάμβανα μέρος σε όλες τις θεατρικές παραστάσεις του κολλεγίου μας. Μου ανέθεσε μάλιστα ο ρόλος του λοχαγού Στάνχωπ στο «Τέλος του ταξιδιού». Κατά τύχη ένας άνθρωπος της Μέτρο-Γκόλντγουϊν με είδε όταν έπαιζα και μου πρότεινε να γυρίσω μια δοκιμαστική ταινία.

Δυο μήνες αργότερα, ο πατέρας μου πέθανε χωρίς καμιά σχεδόν πενιουσία. Αναγκαστικά θά διέκοπτα τις σπουδές μου. Τότε ακριβώς ή Μέτρο-Γκόλντγουϊν μου πρότεινε ένα συμβόλαιο. Δέχθηκα άμέσως κι' έφυγα για το Χόλλυγουντ. Κέρδισα την δόξα, θυσίασα όμως εις ανάλλαγμα την λογιερή αγάπη της πρώτης μου νεότητας...

Όταν πέρασε λίγος καιρός ο Μπόμπ συνήντησε ένα κορίτσι στο Χόλλυγουντ, που το συμπάθησε εξαιρετικά. Ήταν μια αρχάρια, όπως κι' εκείνος. Μια χορεύτρια. Ύστερα εκείνη έλειψε ένα χρόνο στη Νέα-Υόρκη. Ο καιρός και η απόσταση έκαναν το καραστερητικό έργο τους... Όταν τέλος ή χορεύτρια ξαναγύρισε ο Μπόμπ δεν χισθάνθηκε στο αντίκρουσμά της τόσο περισσότερο από μια ψυχρή ήρεμία. Δεν βρήκαν κανένα θέμα συνομιλίας.

Ύστερα ο Ρόμπερτ Ταίηλορ έπαιξε

Η αγαπημένη απασχόλησής του Μπόμπ είναι το διάβασμα. Αριστερά: 1. Μαζί με την Λωρέττα Γιούτζιν στον «Ιδιωτικό αριθμό τηλεφώνου». 2. Με την Έλεονορ Πάουελ και 3 με την Τζιούν Νάιτ, στο «Μελωδίες και Ρυθμοί 1936».

τον πρώτο σπουδαίο ρόλο του στο φιλμ «Κοσμικός Δόκτωρ». Τα γράμματα των θαυμαστών άρχισαν να μαζεύονται, δείχνοντας ότι ένας νέος «αστήρ» ανέτελλε. Όταν έγύρισε το «Μελωδίες και ρυθμοί του 1936» τα γράμματα άρχισαν να κατακλύζουν κυριολεκτικά το Χόλλυγουντ. Ο Μπόμπ έλαβε θριαμβευτικά το χρίσμα του «στάρ».

ΦΘ ΙΗ ΙΙ Ε Σ...

Τότε άρχισαν ν' αναγράφονται και διάφορες φήμες σχετικές με την αισθηματική ζωή του: Είπαν ότι ήταν άρραβωνιασμένος με την Ίρεν Χέρβεϊ, ή οποία αργότερα παντρεύτηκε μ' έναν άλλον ήθοποιό. Ύστερα είπαν ότι ο Μπόμπ «ενδιαφερόταν» για την Τζάνετ Γκαϊνφορ. (Γύριζαν τότε μαζί το φιλμ «Ένα κορίτσι από την επαρχία»). Έπειτα έθετο συχνά με την Βιρτζίνια Μπρούς. Σήμερα συνοδεύει παντοῦ την Βαρβάρα Στάνγουϊκ, σε ποιμιές, σε χορούς, σε δεξιώσεις κ.τ.λ. Ακόμη και την Γκρέτα Γκάρμπο ανέφερε μια εφημερίς, επί τη ευκαιρία του γυρίσματος της «Κυρίας με τας Καμελίας» με τον Ρόμπερτ Ταίηλορ και την ασύγκριτη Γκρέτα.

Αν θέλετε και την δική μου ταπεινή γνώμη, πιστεύω ότι ο Μπόμπ, πρὸς το παρόν δεν έχει κανένα σοβαρό αίσθημα αλλά απλώς συμπάθειες ως τη στιγμή που θα συναντήσει μια γυναίκα ικανή να σβύσει με την αγάπη της το κορίτσι που ο Μπόμπ Ταίηλορ δεν μπόρεσε ακόμα να ξεχάσει...

ΤΖΑΙΗΜΣ ΡΗΝΤ

ΟΙ 365 ΜΕΡΕΣ

ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ

Ιανουάριος. Παγωνιά. Η στάρ επιφυλάσσει στον «φιλο» της την πιο ψυχρή υποδοχή. Πηγαίνει για χειμερινά σπόρ στο Σάιν Μόρις, στραμπούλαει το πόδι της και ο παγκόσμιος τύπος της γράφει ότι «έπεσε σε μια χαράδρα, τσακίστηκε... και γλύτωσε ως εκ θαύματος!»

Φεβρουάριος. Κουτσοφλέβαρος. Η στάρ επιστρέφει κούτσα-κούτσα στο στούντιο και γυρίζει το φιλμ της.

Μάρτιος. Οι πρώτες «φωνές της ανοίξεως»: ράφτρα, καπελλοῦ, παπουτσις, γουναράς... Ο δυστυχής φίλος της στάρ μεταβάλλεται σε... βουβή ταινία!

Απρίλιος. Την πρώτη του μηνός, ή στάρ δηλώνει επίσημως στον φίλο της πως τον αγαπά κι' αυτός σπεύδει—την ίδια μέρα—να της υποσχεθῇ μεγαλοπρεπή ζιμπελίνα.

Μάιος. Ο μήν των ερώτων και της ποιήσεως. Η στάρ παίρνει για έραστή της καρδιάς έναν φτωχό ποιητή. Ο «φιλος» της, με όποια που θυμίζει ένα συμπαθητικώτατο τατράποδο, αναλαμβάνει και την συντήρηση του ποιητού!

Ιούνιος. Ζέστες. Η στάρ επιφυλάσσει στον «φιλο» της την πιο θερμή υποδοχή. Την ζαλίζει ο ήλιος, στην πλάξ όπου πηγαίνει, κι' άμέσως όλο ο παγκόσμιος τύπος γράφει ότι «έπαθε ήλιαση και ή ζωή της βρίσκεται εν κινδύνω».

Ιούλιος. Η στάρ ανακαλύπτει «φίλον»... αναπληρωματικό, γιατί το πορτοφόλι του ενός «φίλου» παύει να είναι παραφουσκωμένο... δηλαδή φουσκωμένο με παρὰ!

Αύγουστος. Τον Δεκαπενταύγουστο, ή στάρ προσβάλλεται απ' τα κυνικά καύματα, γίνεται κυνική και προσβάλλει τον «φιλο» της—τον δεύτερο της χρονιάς—σ' ένα καμπαρέ.

Σεπτέμβριος. Τελειώνουν οι διακοπές. Ξετινάχτηκε κι' ο δεύτερος «φιλος» κι' ή στάρ γυρίζει νέο φιλμ... και γυρίζει ξανά στον πρώτο «φιλο».

Οκτώβριος. Κόκτεπς, προσκλήσεις. Η στάρ χάνει ένα κολλιέ που της είχε στοιχίσει 28 φρ. 50 μέσα στο ταξί... Ο παγκόσμιος τύπος γράφει για την «θρασεία κλοπή του μαργαριταρένιου κολλιέ αξίας 900.000 φράγκων»!

Νοέμβριος. Έργασία, μακιγιάζ... Ο «φιλος»—τρίτος της χρονιάς—ξεπαράδάζεται. Τον διαδέχεται τέταρτος... και τυχερός!

Δεκέμβριος. Δώρα... Η στάρ προσλαμβάνει ακόμα δυο «εφεδρικούς φίλους» για να ανταπεξέλθουν στα έξοδα. Στο ρεβενγόν της Πρωτοχρονιάς... ξευχτά στην αγκαλιά ενός νέου «φίλου» έξω απ' τον συνδυασμό!

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μια μεγάλη παρεξήγηση κρατεί χωρισμένο το άντρώγυνον Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί και Βέρθα το γένος Τερλάν. Η Βέρθα μισεί τον άντρα της γιατί τον φαντάζεται ένοχο διαφόρων εγκλημάτων, μεταξύ των οποίων και της άποπείρας φόνου της κόρης της Μαρκέλλας. Για όλα αυτά καταγγέλλει τον Γκοντεφρουά. Αυτός συλλαμβάνεται και φυλακίζεται. Αίτια όμως όλων των καταστροφών είναι ο Ζερβάλ Φλοριζέ, τον οποίο τυφλώνει το μίσος του κατά των Τερλάν και ο άνικανοποίητος έξως του προς την Βέρθα. Η τελευταία όμως αυτή, ενώ πρώτα είχε τυφλή έμπιστοσύνη στον Ζερβάλ, και ήταν πειθήνιο όργανό του στα εγκληματικά του σχέδια τώρα, χάρις και στον άνακριτή κ. Λιονέλ ο οποίος τα έφερε όλα, άρχίζει και καταλαβαίνει τί είχε συμβή. Έν τώ μεταξύ ο Μαρτέλ, που είχε σώσει την Μαρκέλλα ύστερ' από την δολοφονική άποπειρα του Μπαίκερ, που τον είχε βάλει ο Ζερβάλ, φεύγει με τους φίλους του Ζαρλό και Μπισκοκ για τον στρατό. Ύστερα από μια μάχη οι τρεις φίλοι πιάνουν αλμάλαστο τον Μπαίκερ. Τον πγαίνουν σ' ένα δάσος και εκεί τον κάνουν να δηλορήσει ότι αυτός ήταν που είχε άποπειραθή να σιτώσει την Μαρκέλλα και ότι τον είχε βάλει ο Ζερβάλ.

Ο Μαρτέλ, γράφει τότε άμέσως στον άνακριτή κ. Λιονέλ. Ο Μπαίκερ όμως έν τώ μεταξύ, κατορθώνει να δραπέτευση από την φυλακή όπου τον είχαν κλεισμένο. Οι τρεις φίλοι ήταν άσπαστοι. Ύστερ' από λίγες μέρες ύπογράφεται η ειρήνη και ο Μαρτέλ και ο Ζαρλό και ο Μπισκοκ άποστρατεύονται. Η πρώτη του σκέψη είναι να πάνε να δρούνε την την Μαρκέλλα. Προηγούμενος ο Μαρτέλ πγαίνει στον άνακριτή κ. Λιονέλ και του λέγει καταλεκτός όσα έμαθε από τον Μπαίκερ. Ύστερα πγαίνει και στην Βέρθα προς την όποια έπίσης άποκαλύπτει τα πάντα και έφιστά την προσοχή της στον Ζερβάλ, της προτείνει να δόν τον προσλάβει με τους φίλους του στο έργοστασιο για να μπορούν έτσι πιδ άνετα και χωρίς ο Ζερβάλ να τους ύποψιασθή, να παρακολουθούν τις κινήσεις του. Ο Ζερβάλ όμως κίττι άρχίζει να ύποπτεύεται τώρα. Πρό πάντων μια τρυφερή σκηνή μεταξύ Ρενέ και Μαρκέλλας που την παρακολούθησε άθέατος τον σκανδαλίζει πολύ: είχε δη τους δύο νέους να φιλιούνται και ύποπτεύεται ότι ο Άρνολδ είναι κορίτσι. Γιατί όμως σκέπτεται αυτή η μεταμπίηση και ποιά είναι το κορίτσι αυτό;

51. (Η συνέχεια)

Είχε να μιλήσει έκείνο το βράδυ στην Βέρθα για ύποθέσεις του νηματουργείου. Δεν βρήκε το θάρρος. Ήταν πολύ ταραγμένος. Ξαναπήρε τον ίδιο δρόμο και έπέστρεψε πάλι σπίτι του. Είχε ανάγκη να σκεφθί.

—Είδα άραγε καλά; άναρωτιόταν. Γιατί του συνέβαινε ν' άμφιβάλλη τότε-τότε. Ήταν τόσο παράξενη ή άνακόλυνση που είχε κάνει!

Κι' ύστερα πάλι συλλογιζόταν ότι δεν ήταν δυνατόν να είχε γελαστή. Κι' άφοϋ δεν είχε γελαστή, άφοϋ ένα κορίτσι κρυβόταν κάτω από το όνομα Άρνολντ και κάτω από τα άνδρικά αυτά ένδύματα, θα πη ότι ύπηρχε γύρω του κάποιο μυστήριο, το όποιο ή κόμησα ντε Λαντεναί δεν θέλησε να του άποκαλύψη...

—Όστε ή κόμησα δυσπιστούσε τώρα σ' αυτόν!! Ήδη μια φορά του είχε έρθει ή ύποψία αυτή μα δεν θέλησε να την παραδεχθί.

—Αν ή Βέρθα δυσπιστούσε σ' αυτόν, δεν μπορούσε να ύπάρχη μεγαλύτερη και καθαρότερη άποκάλυψη ότι ένας μεγάλος κίνδυνος τον άπειλούσε...

—Από ποϋ μπορούσε να προέρχεται ο κίνδυνος αυτός;

—Όλη του ή δύναμις συγκεντρωνόταν στην ύποκρισία του. —Αν φανεωνόταν ή άτιμία της ψυχής του, ήταν χαμένος... Έφόσον ή Βέρθα του είχε έμπιστοσύνη ήταν ήσυχος, ότι τίποτα δεν άπειλούσε την άτιμωρησία του. —Αν όμως ή Βέρθα δυσπιστούσε σ' αυτόν και τον ύποψιαζόταν, ήταν βέβαιος ότι θα είχε να ύπερασπίση τον έαυτό του.

—Άδυνατώντας όμως να έξηγήση τον λόγο της μεταστρόφης αυτής, άναρωτιόταν με λύσσα:

—Γιατί; Γιατί;

—Ότε μια φορά δεν πέρασε από το μυαλό του ή σκέψη ότι το νέο αυτό κορίτσι μπορούσε να είναι ή Μαρκέλλα. Πώς μπορούσε ποτέ να πιστέψη ότι το πτώμα των θολωμένων νερών του Βάρτ θα άναστήνόνταν ξαφνικά για να τον κατηγορήσει; Δεν κοιμήθηκε καθόλου έκείνη την νύχτα. Για πρώτη φορά γνώρισε τον φόβο, τον άκαθόριστο τρόμο ότι ίσως από το βαθύ σκοτάδι του μυστηρίου αυτού θα φανεωνόταν ή τιμωρία...

Μα τότε πρωί, είχε καθουαχάσει ήδη. Χαμογέλασε για την άδυναμία του.

—Φαντασιοκόπηματα όλα αυτά! σκέφθηκε. —Αν ο Άρνολντ είναι κορίτσι, θα το μάθω! Κι' έπειτα, τί άποδεικνύει αυτό;

Βρήκε συχνές προφάσεις για να πάη στην Γκλориέτ. Βιάζόταν να ξαναβρεθί μπροστά στον Άρνολντ.

Έξ άλλου, ή κόμησα, άπέφυγε ν' άφήση την Μαρκέλλα να έμφανισθί μπροστά του. Ο Ζερβάλ δεν έπέτρεχε λοιπόν τις πρώτες μέρες. Μόνο που ή νέα κόρη δεν μπορούσε, χωρίς κίνδυνο για την ύγεια της, να μένη φυλακισμένη μέσα στο μέγαρο, και ο Ζερβάλ, με την ύπομονή μιας τίγρεως, κατέληξε να την συναντήση στα περίχωρα.

Είχε άντιληφθί, τις τελευταίες αυτές μέρες, τις προσπάθειες της κυρίας ντε Λαντεναί για να τον έμποδίση να συναντηθί με την Μαρκέλλα. Θυμόταν την άρνηση της Βέρθας, όταν, φιλικά και χωρίς ύπεροβουλία, της είχε προτείνει να τον άφήση να διασκεδάση λίγο το παιδί. Χίλιες λεπτομέρειες έρχονταν στο μυαλό του.

—Δυσπιστεί σέ μένα! σκεφτόταν με άπορία.

Η Μαρκέλλα, πολύ έπιφυλακτική πάντοτε, αισθανόταν φρίκη γι' αυτόν τον άνθρωπο. Πολύ νέα, πολύ άπραγη, για να ύποκρίνεται, χρειάσθηκε ή άπόλυτη έξασφάλις στην όποια ζούσε ο Ζερβάλ για να έμποδίση τον άθλιο ν' άντιληφθί την φρίκη που της ένέπνεε και που ζωγραφίζόταν καθαρά στο γλυκό της πρόσωπο.

Σήμερα που είχε κάποια ύποψία, έβλεπε καλύτερα.

—Καλημέρα, Άρνολντ, είπε εύθυμα ο Ζερβάλ και σταμάτησε κοντά στο παιδί. Εκείνη θέλησε να προσπεράση, τραυλίζοντας κάποια άόριστη άπάντηση. Μα ο Ζερβάλ την συνεκράτησε γρήγορα, πιάνοντας το χέρι της.

Το χέρι αυτό έτρεμε. Εκείνος έξακολουούσε να χαμογελά με το αιώνιο γλυκό χαμόγελό του.

—Θα νόμιζε κανείς ότι σάς προξενώ φόβο, παιδί μου, είπε στον Άρνολντ.

—Όχι, κύριε. Κρυνώ μόνο λίγο και γι' αυτό βιαζόμουν να έπιστρέψω στο μέγαρο.

—Βλέπω ότι έχετε κάνει μεγάλας προόδους στην γαλλική γλώσσα, συνέχισε ο Ζερβάλ.

Εκείνη δεν άπήνησε. Είχε κατορθώσει να τραβήξη το χέρι της. Έδειχνε φανερά ότι ήθελε να άπομακρυνθί. Μα, στο στενό μονοπάτι, έκείνος βρισκόταν μπροστά της και την έμποδίζε. Και έξακολουούσε να την παρατηρή με μια παράξενη προσοχή. Κάτω από το περίεργο, έπίμονο βλέμμα του—παρα το γλυκό του χαμόγελο—έκείνη έννοιωθε τον έαυτό της στενωχωρημένο, άνήσυχο.

Την περιεργαζόταν, προσπαθώντας να μαντεϋή το μυστικό της. Αυτά τα μάτια, αυτό το λεπτό πρόσωπο με τα άβρα χαρακτηριστικά, αυτή ή τρυφερότης της έκφράσεως, τα καλοσχεδιασμένα αυτά χείλη, όλα αυτά μπορούν να βρίσκωνται στο πρόσωπο ενός άνδρος. Μήπως δεν φανέρωναν όλα την λεπτότητα μιας γυναίκας;

Και ή λυγρή και λεπτή αυτή μεσοϋλα, και τα μικροσκοπικά ποδαράκια που μαντεύονταν μέσα στο χονδροειδή παπούτσι, μήπως όλα αυτά δεν ήταν ισάριθμες ένδείξεις;

Και φωνή; Η γλυκειά, τραγουδιστή αυτή φωνή, ήταν, άλήθεια, ή φωνή ενός άνδρος;

Πώς δεν είχε δώσει ως τώρα την παραμικρή σημασία σ' όλα αυτά; σκεφτόταν ο Ζερβάλ. Χρειάστηκε το φιλημα του Ρενέ Μαρτέλ στο παιδί αυτό για να ύποψιασθί την άλήθεια.

Η Μαρκέλλα έννοιωθε έναν φόβο να την πλημμυρίζη από την παραταταμένη και σιωπηλή αυτή έξέταση. Και ο φόβος της μεγάλωσε άκόμη περισσότερο, όταν είδε το γλυκό χαμόγελο του Ζερβάλ να μεταβάλλεται σ' ένα είδος σαρκώνιου μορφοσμοϋ που φάνερωνε την χαρά ενός άνθρώπου που είχε άνακαλύψει το μυστι-

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

το που του έκρυβαν.

Για μια στιγμή πέρασε από το μυαλό του Ζερβάλ ή σκέψη να της στήση μια παγίδα. Ήταν τόσο εύκολο αυτό: Δεν είχε παρά να της πη, τώρα που θα την άφηνε να φύγη:

—Χαίρετε, δεσποινίς!

Κι' ή Μαρκέλλα θα προδιδόταν από την πατάληξή της, από τον τρόπο της. Δεν το είπε όμως. Βρήκε ότι δεν ύπηρε κανείς λόγος να φερθί έτσι. Μήπως δεν ήταν έξασφαλισμένος για πάντα;

Και βέβαιος γι' αυτό, υπερήφανος για την νέα του άνακάλυψη, άπεφάσισε να παρακολουθί άγρύπνως την κατάσταση. Παραμέρισε από το μονοπάτι για να άφήγη θέση στο νέο κορίτσι να περάση. Το ύποκριτικό του πρόσωπο δεν φανέρωνε κανένα από τα ένδόμυχα συναισθήματά του. Η αιώνια εύγενική γλυκύτης χάραξε πάλι τα χείλη του:

—Αντίο, Άρνολντ, είπε. Καλή πρόο-

Και συνέχισε τον δρόμο του. Καθώς προχωρούσε όμως άναρωτιόταν με ταραχή:

—Ποιά νάναι άραγε αυτό το κορίτσι; Γιατί μου άπέκρυψαν την ύπαρξή του; Ποιός είναι ο λόγος της περιεργής συμπαθειας που αισθάνεται γι' αυτό ή κόμησα, ύστερα από την όχι λιγώτερο παράξενη στόργη της Μαρί-Ζάν;

Στα έρωτήματα όμως αυτά δεν μπορούσε να δώση καμμιά άπάντηση.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΜΠΑΙΚΕΡ...

Πέρασαν μερικές μέρες ήρεμες, χωρίς τίποτα το σπουδαίο. Η φαινομενική όμως αυτή ήρεμία έκρυβε άρκετές καταιγίδες. Η προσεκτική παρακολούθησις της Μαρκέλλας από τον Ζερβάλ δεν έφερα καμμιά άλλη άνακάλυψη εις φώς. Κι' ή ίδια ή Μαρκέλλα έμεινε μέρες χωρίς να βγί καθόλου.

Ύστερα, ένα άπόγευμα, πήγε στο νεκροταφείο των Τεσσάρων Δρόμων για να προσευχηθί στον τάφο της καλής Μαρί-Ζάν. Πήγαινε συχνά εκεί.

Το κοιμητήριο βρισκόταν στους πρόποδας μιας πλαγιάς, κάτω από την όποια άπλωνόταν ένα δάσος γεμάτο σπηλιές και χαράδες...

Ήταν τεσερισήμισι ή ώρα όταν βγήκε. Έμεινε άρκετη ώρα προσευχόμενη στο κοιμητήριο κι' ύστερα σηκώθηκε να φύγη.

Η νύχτα έπεφτε. Διέσχισε ένα στενό μονοπάτι που χωριζόταν σε δυο φθάνοντας στην πεδιάδα και ώδηγούσε από την μια πλευρά στην δημοσία οδό ένψ από την άλλη έφερενε σε κάτι άπόκρημες στενωπούς προς το δάσος.

Την στιγμή που πλησίαζε να φθάση στον δρόμο κι' ένψ άκόμα την έκρυβαν μερικές άγριαχλαδιές που ήταν φυτωμένες κοντά-κοντά ή μια στην άλλη, άκουσε προς τ' άριστερά της, από το βάθος της λίμνης, έναν θόρυβο βαρειών βημά-

των επάνω στις πέτρες.

Η Μαρκέλλα δεν είχε να φοβηθί τίποτα. Μολαταύτα δεν κουνήθηκε καθόλου, ύπακούοντας σε κάποιο άκαθόριστο ένστικτο περιμένοντας με προσοχή πίσω από τις άχλαδιές.

Σε λίγο, φάνηκε ένας άνδρας, να διασχίζη τη χαράδα, σκυφτός. Όταν έφθασε στο μονοπάτι, άνωρθώθηκε. Και ή Μαρκέλλα, άνάμεσα από δυο δέντρα, τον άντίκρυσε στο διάστημα ενός δευτερολέπτου. Καθώς τον άνεγνώρισε, έφερε τα δυο χέρια της στην καρδιά της σαν να είχε πληγωθί θανάσιμα και χωρίς μια λέξη, χωρίς καν ένα στεναγμό, κεραυνοβολημένη από μια άνείπωτη φρίκη, σωριάστηκε στο γίονι. λιπόθυμη...

Και ο ίδιος δεν είναι καθόλου ήρεμος... φοβάται.

Ο άνδρας δεν είχε άκούσει τίποτα και άπομακρυνόταν άργα στην έξοχη.

Η Μαρκέλλα έμεινε άρκετη ώρα άναίσθητη, και το ώραίο λευκό της πρόσωπο, με τα μάτια κλειστά, ήταν τόσο λευκό που έμοιαζε σκαλισμένο στο ίδιο χιόνι επάνω στο όποιο άναπαύονταν.

Ύστερα, λίγο-λίγο, άρχισε να συνέρεχεται. Άνασηκώθηκε, παγωμένη, προσπαθώντας με δυσκολία να συγκεντρώση τις σκέψεις της. Έπεχείρησε να περπατήση. Μα δεν το κατόρθωσε. Έμεινε εκεί γονατιστή, πιστεύοντας ότι ή τελευταία της ώρα είχε φθάσει.

Πόσον καιρό είχε μένει έτσι; Δεν μπορούσε να καταλάβη. Είχε νυχτώσει έντελώς. Τέλος, αισθάνθηκε ότι μπορούσε να σηκωθί, να περπατήση. Ξέρει ότι στην άρχή θα δυσκολευθί, θα περπατά με κόπο, αλλά είναι βέβαια ότι με την κίνηση θα της επανέλθουν οι δυνάμεις της και θα μόρεση να τρέξη.

Βιάζεται να χυρίση στην Γκλориέτ, πρό-

πάντων για να καθουαχάση την άγωνία της μητέρας της. Ποτέ ή Μαρκέλλα δεν είχε γυρίσει τόσο άργα στο μέγαρο.

Την στιγμή που έτοιμάζεται να έγκαταλείψη την κρυψώνα της, της φαίνεται ότι για δεύτερη φορά άκούει τον θόρυβο βημάτων. Μα την φορά αυτή έρχονται από τα δεξιά της, από την έξοχη και ο άνδρας διευθύνεται προς το δάσος. Καθώς άκολουθεί το μοναδικό μονοπάτι θα περάση άναγκαστικώς κοντά στις άγριαχλαδιές.

Η Μαρκέλλα μαζεύεται όσο μπορεί περισσότερο πίσω από ένα δέντρο και περιμένει. Η καρδιά της σφίγγεται. Δεν άναπνέει πιά. Φοβάται ότι θα λιποθυμήση και πάλι. Ψιθυρίζει:

—Είναι έκείνος πράγματι; Μήπως γελάστικα;

Και όμως τον είχε δη καλά πρό όλγυ. Καμμία άμφιβολία ότι ήταν έκείνος. Τώρα διατάζει. Και ή νύχτα είναι τόσο σκοτεινή που ο άνθρωπος μπορεί να περάση έντελώς κοντά της χωρίς να διακρίνι το πρόσωπό του.

Εκείνος πλησιάζει. Ήδη διακρίνει την δγκώδη σιλουέττα του άνάμεσα στο χιόνι τίποτε όμως περισσότερο από τη σι-

λουέττα, δλόμαυρη σκιά στην άσπλη λευκότητα της έξοχης.

Νάτος! Τον παρατηρεί. Είναι άδύνατο να διακρίνι τα χαρακτηριστικά του. Η νύχτα είναι πολύ σκοτεινή. Έξαφνα άρχίζει να τρέμη σύγκορμη... Ο άνδρας στάθηκε εκεί, μπροστά της σχεδόν, σε έλάχιστη άπόσταση απ' αυτήν.

Μήπως την είδε; Τότε, είναι χαμένη... Θά την σκοτώση άσφαλώς.

—Όμως όχι. Ο άνθρωπος σταμάτησε για ν' άνάψη μ' ένα σπέρτο την πίπα του. Η άπότομη φλόγα του σπέρτου φωτίζει, για ένα δευτερόλεπτο, μ' ένα κόκκινο φώς, τα μικρά άλλοιθωρα μάτια, την παραμορφωμένη μύτη, την κόκκινη γενειάδα, το τερατώδες πρόσωπο του άμαξά του Βάρτ...

Ο Μπαίκερ! Είναι ο Μπαίκερ!

Συνέχίζει το βαρύ του περπάτημα τραβώντας για το δάσος, όπου έξαφανίζεται σαν μια άλεπού στη σπηλιά της. Σαν ένα

'Απ' όλα δι' όλους

Η ΕΧΙΔΑΝΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

Έτσι λένε οι ιθαγενείς ψαράδες του Ταν-ζονγκορνό, ενός μικρού νησιού κοντά στην Τάβα, κάποιο ψάρι που υπάρχει στα νερά τους, και δεν έχουν άδικο.

Πραγματικά, το ψάρι αυτό δαγκώνει πολύ άσχημα και το δάγκωμα του είναι τρομερά φαρμακερό. Μπορεί να πνίξη άνθρωπο, κυριολεκτικά μέσα σ' ένα ποτήρι νερό. Δηλαδή σε βάθος 50 εκατοστών! Όπως πηγαίνετε ανύποπτος μέσα στην θάλασσα, μπήγει ξαφνικά τὰ σουβλερά του δόντια στο πόδι σας και άμέσως τὰ κάτω άκρα παραλίνουν και πέφτετε κάτω. Οι ιθαγενείς, όμως, έχουν και αντιφάρμακό τους για τὸ τρομερό δηλητήριο του ψαριού αυτού που τὸ λένε ψάρι-φίς δηλ. ψάρι-δηλητήριο. Άννοιγουν άμέσως τὴν πληγή με ένα μαχαίρι, σὲ τρόπο που νὰ τρέξει ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο αίμα, και κατόπι κολλοῦν στήν πληγή μιὰ ζωντανή γαρίδα. Αὐτὴ ἀπορροφᾷ τὸ δηλητηριώδες αίμα και ὁ δαγκωμένος σώζεται!

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΠΟΥ ΒΓΑΖΕΙ ΛΟΓΟΥΣ!

Τὸ Ντητρόιτ και στήν Νέα Υόρκη τῆς Ἀμερικής, ἡ ἀστυνομία ἔβαλε σὲ κυκλοφορία 110 πολὺ περίεργα αὐτοκίνητα. Τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ εἶναι βαμμένα κάτασπρα και εἶναι ἐφοδιασμένα με ένα μεγάφωνο μεγάλης ἐντάσεως. Προορίζονται δὲ τὰ αὐτοκίνητα με τὰ μεγάφωνα γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν σωφέρ... και ἰδίως τῶν πεζῶν. Μόλις ένας σωφὲρ κάνει τὸ παραμικρὸ λάθος κυκλοφορίας, και παραβῇ τὰς σχετικῶς διατάξεις, τὸ αὐτοκίνητο τὸν ἀναγκάζει, διατάζοντάς, τὸν με τὸ μεγάφωνό του, νὰ κολλήσῃ στὸ πεζοδρόμιο, και ἐκεῖ

ἀρχίζει... νὰ τοῦ βγάλῃ λίγο κόνοντάς του ἕτσι ἕνα μάθημα ἐκ τοῦ προχείρου. Ἀλλ' ὅπως εἴπαμε, οἱ πεζοὶ εἶναι ἐκείνοι που τραβοῦν τὸν διάβολό τους με τοὺς τροχοφόρους αὐτοὺς τροχονόμους. Διαρκῶς πατρουν διαταγὲς ἀπὸ τὰ μεγάφωνα: «Δε-

ξιά!»—«ὄχι ἀπὸ ἐκεῖ!». Μὴ σπρώχνετε!.. κ.τ.λ.

Φαίνεται ὅτι οἱ ἀστυνομίες τῶν δύο παραπάνω ἀμερικανικῶν πόλεων, θὰ ἦσαν τῆς γνώμης ὅτι δὲν ἦταν ἀρκετοὶ οἱ θόρυβοι στοὺς δρόμους των και κύτταξαν νὰ προστεθοῦν και ἄλλοι!

ΝΟΚ—ΑΟΥΤ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΝ

Δὲν εἶναι σπάνιο πρᾶγμα, νὰ συμφωνήσουν δύο πυγμάχοι πρὸ τοῦ ἀγῶνος και νὰ κάνουν ἕνα μάτς... κατὰ παραγγελίαν καθορίζοντας ἐκ τῶν προτέρων ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο θὰ πέρῃ νικ-ᾶν. Ἔρετε τώρα, πότε ἔγινε τὸ πρῶτο τέτοιο «μάτς»; Στὰ 1822. Ἦταν ἕνα τεράστιο μάτς, ἀπὸ περιελάμβανε... 22 γύρους! Γιὰ νὰ ἀποκοιμηθῇ τὸ κοινὸ εἶχε ἀποφασισθῇ ὅτι ὁ Τζέμ Γουόρντ, ὁ ένας ἀπὸ τοὺς πυγμάχους που ἦταν...τὸ θῆμα, θὰ ἔπεφτε στὸν 22ο γύρο. Οἱ κριταὶ ὅμως τοῦ ἀγῶνος μυρίστηκαν τὰ δρώμενα και τιμώρησαν αὐστηρὰ τὸν Γουόρντ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΗΔΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ!

Δὲ τὸ πιστεύετε; Ὁ ἄνθρωπος πηδαίει καλλίτερα ἀπὸ τὸ ἄλογο. Ἀν ἀμφιβάλλετε, ρίξτε μιὰ ματιὰ στοὺς παρακάτω

ἀριθμοὺς και θὰ πεισθῇτε:

Τὸ παγκόσμιο ρεκόρ αἵματος εἰς μήκος εἶναι 8 μ. 06. Τὸ ἔχει πετύχει ὁ Ἀμερικανὸς μαῦρος Ζέσε Όουενς στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου. Τὸ καλλίτερο πάλι πῆδημα που ἔκανε ἄλογο, ἕνα γαλλικὸ ἄλογο, ὁ «Τενάς» τοῦ ὑπολοχαγοῦ ντὲ Καστροῦ, εἶναι 7. μ. 60, δηλ. ἀκριβῶς τὸ ρεκόρ τῆς Γαλλίας που τὸ κατέχει ὁ Ρομπέρ Πῶλ.

Τὸ ρεκόρ του ὁ «Τενάς» τὸ κέρδισε στὸ Σπὰ τοῦ Βελγίου, με ἐμπόδιο ἕνα ποταμὶ, πρὶν ἀπὸ τὸν ὅποιο ὑπῆρχε ένας φράχτης με κλίση 45 μοιρῶν.

Τὸ ἄλογο μπορεί νὰ τρέξῃ περισσότερο, με ὁ ἄνθρωπος πηδαί καλλίτερα!

ΕΝΑΣ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ... ΔΡΟΜΕΥΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

Ὀλοι μας ἔχουμε ὅτι ένας καλὸς παλαστής, δὲν μπορεί ποτὲ νάσαι και καλὸς δρομεύς. Ὁ δγκος του τὸ ἀποκλείει. Καὶ ἐντούτοις, ὁ Γάλλος παλαστής Ἐμὶλ Ριβόλλιέ, διέψευσε τὸν κανόνα.

Μιὰ μέρα καθὼς πήγαινε σ' ἕνα δρόμο στὸ Παρίσι, ἐνόησε κάποιον νὰ τὸν σπρώχνῃ καθὼς τὸν προσπερνοῦσε και κατόπι νὰ τρέπεται σὲ φρεγγή. Ὁ Ριβόλλιέ, ἔφερε ἀμέσως τὸ χέρι στήν τσέπη τοῦ γιλέκου του και εἶδε

ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ ρολόγι. Ἀμέσως κατὰλαβε και ἄρχισε νὰ καταδιώκῃ τὸν λοποδύτη. Αὐτὸς, λεπτοκαμωμένος και ψηλὸς ὅπως ἦταν, ἔτρεχε σὰν τὸ λαγὸ.

Ὁ Ριβόλλιέ ὅμως, ἀνοῖξε τὶς ποδιάρες του και σὲ λίγο τὸν κατέφθανε, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ

τὸν γιακῆ, τὸν σήκωσε σὰν ποῦπουλο στὸν αέρα και τὸν χειροτονοῦσε γενναϊότατα.

Ὁ λοποδύτης ἀκόμη θὰ τὸ θυμᾶται!

ΕΝΑΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ!

Μὴν τὸ πάρετε γιὰ αἰνίγμα αὐτὸ που θὰ σᾶς ποῦμε, εἶναι πραγματικὸς: Ὑπάρχει στήν Ἀγγλία ένας ἄνθρωπος που περνᾷ ὅλη του τὴν μέρα ποδηλατώντας. Δὲν μπορεί νὰ ζήσῃ χωρὶς ποδήλατο, εἶναι ἕνα εἶδος μηχανικοῦ κενταύρου. Σὲ ποδηλατοδρομίες δὲν πῆρε ποτὲ μέρος, οὔτε κανέννας ἀθλητῆς ποδηλάτης εἶνε. Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Εἶναι ἀπλοῦστατα ὑπάλληλος ἐνὸς ἐργοστασίου ἀεροθαλάμων και ρεζιλαμάρε τὰ προϊόντα του!

Πέρασε διήνυσε 50.000 χιλιόμετρα!

Ο ΟΓΔΟΝΤΑΡΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Τώρα στὰ γεράματα, μάθε γέρο γεράμμα-τα λέγει ένας λαϊκὸς λόγος. Καὶ ὁ ὀγδοντάρης Αὐστραλὸς μηχανικὸς μίστερ Ἀρθουρ Πέν, ἀπεφάσισε σ' αὐτὴ τὴν ηλικία νὰ μάθῃ νὰ ὀδηγῇ ἀεροπλάνο! Ἐννοεῖ νὰ ἐορτάσῃ τὴν 80ετηρίδα του στὰ σύννεφα και ἔτσι γράφηκε σὲ μιὰ ἀεροπορικὴ σχολή. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες βδομάδες ἔκρινε με ἐπιτυχία τὴν πρώτη πτήση του και τώρα ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν 80ετηρίδα. Θὰ συνοδεύεται στήν πτήση του αὐτὴ ἀπὸ δύο ἄλλα ἀεροπλάνα, με συγγενεῖς και φίλους.

Ἄς προσθέσωμε ὅτι ὁ μίστερ Πέν, εἶναι ἐπίσης ἐξαιρετικὸς σωφὲρ, ἔξοχος καπετὰ

νιος τοῦ ιδιόκτητου γιῶτ του και τέρας ἐργατικότητος, ἀφοῦ σ' αὐτὴ τὴν ηλικία ἔξακολουθεῖ πάντα νὰ ἐργάζεται ἐπὶ 10 κατὰ συνέχεια ὥρες τὸ 24ωρο, ὅπως και στὰ νεὶ-τα του.

'Η πῆττα τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Εἴθε, ξέγνοιαστα, ὅπως κάθε χρόνο, γιορτάστηκε και ἐφέτος τὸ κόψιμο τῆς πῆττας στήν αἶθουσα ἐορτῶν τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης, παρουσιά τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τῶν κ. κ. καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου με τὸν κ. πρῦτανιν ἐπικεφαλῆς, τῆς Ἐφορείας τῆς Λέσχης, τοῦ διευθυντοῦ τῆς Λέσχης κ. Βαλασσῆ. Συμφωνᾷ με τὰ καθιερωμένα, ὁ κ. Ζέγγελης, πᾶτησε πρῶτος στήν πῆττα με τὸν λόγο που ἐξεφώνησε και τὸν ὅποιο ἐποίκιλε με διάφορα καλαμπούρια και λογοπαίγνια... εἰσαχθέντα ἀτελῶς ἐκ τοῦ Βορείου Πόλου.

Μεταξὺ ἄλλων, εἶπε ὅτι στὸ σατυρικὸ ξίφος τοῦ Μενεστρέλ ἔχει νὰ ἀντιπαρατάξῃ τὸν... Σπᾶθην, διευθυντὴν τῆς Φοιτητικῆς Χορωδίας! Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ πολὺ καλὴ ἐκτέλεση τοῦ «Εὐλογητὸς εἰ, Χριστέ ὁ Θεὸς» και τοῦ «Ὀυρανὸφάντορος» ἀπὸ τὴν Φοιτητικὴ Χορωδία, δόθηκε τὸ μονόπρακτο «Στὴν Βιτρίνα» τοῦ Τίμου Μωραϊτίνου, με πολὺ ἐπιμελημένη σκηνοθεσία τοῦ Δημ. Ἰωαννοπούλου και μουσικῆ τοῦ προαναφερθέντος καέστρου Θεοδώρου Σπᾶθη. Οἱ φοιτήτριες που ἔπαιξαν σ' αὐτὸ τὸ μονόπρακτο Καίτη Ἀσπρέα (Εὐρωπαϊκὴ κοῦκλα) Ρόη Βαρουσιᾶδου (ἐγχωρία κοῦκλα) και Ρένα Παπαδάκη (τόπι), χάρμα νεότητος, δροσιᾶς και τέχνης, με τὴν ἐμφανισὴ τους διέλυσαν τὸν πάγο... τῶν καλαμποურიῶν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Ἐφορείας κ' ἔκαναν μιὰ γλυκεῖα θαλαπυρὴ νὰ πλημμυρίσῃ και τὶς πὶθ γερασμένες καρδιές. Σουφρωμένα χεῖλια, ἀπάνω στὰ ὅποια ποτὲ δὲν σκάει... οὔτε χαμόγελο—γέλασαν πλοῦσια, ἀνυπόκριτα, ἀνθρώπινα, στήν ὁμορφὴ στιγμὴ που μιὰ ἱερὴ παράδοση ἀδελφώνει τοὺς ἀνθρώπους. Κι' ὁ κ. Πρωθυπουργός, που καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς ἐορτῆς γελοῦσε με τὴν καρδιά του και διασκέδαζε σὰν μικρὸ παιδί, φεύγοντας δὲν ἔβριχε νὰ πῇ ἄλλο ἀπὸ αὐτὴ τὴν φράση: «Σ' ἄς εὐχαριστῶ, κύριοι, που με κἀνατε νὰ ξαναγίνω εἰκοσιχρόνων, ἔστω και μονάχα γιὰ μιὰ ὥρα»...

Στὸ μονόπρακτο τοῦ Μωραϊτίνου ἔπαιξαν ἐπίσης πολὺ καλὰ κ' οἱ φοιτηταί: Μανώλης Ζωρμαλιάς (Καραγκιόζης), Γεώργιος Φωτίου (Ὀργανάκι), Ἐλευθέριος Πατριαρχάας (Καταστηματάρχης), Β. Μανωλιτσάκης (Α' πελάτης) και Ἀπόστολος Μουσούρης (Β' πελάτης). Ὅλοι φοιτηταί. Ἡ μάλλον, σχεδὸν ὅλοι. Γιατὶ ὁ Μανώλης Ζωρμαλιάς, μολοντὶ δὲν ἦταν φοιτητῆς, ἔλαβε τὸ φοιτητικὸ χρίσμα τὴν τελευταία στιγμὴ, γιὰ νὰ ὑπάρῃ μιὰ ὁμοιογένεια στὰ θεατρικὰ στελέχη. Εἶναι ἡ ἀδυναμία τῆς Ἐφορείας: «σπαροῦχι ἀπ' τὸν τόπο σου κ' ἄς εἶναι μπαλωμένο».

Ὁ κ. Ν. Ματθαῖος... ματ (θ)αίως ἀνεξήτηθῃ εἴτε στήν σκηνή—γιατὶ εἶναι παλαιάμαχος τοῦ φοιτητικοῦ θιάσου

—εἴτε στήν γραμματεία του. Ἀργότερα, διεπιστώθῃ ὅτι εἶχε σκεπαστῇ ἀπ' τὸν Σπᾶθη, που τὸν περνᾷ στὸ μπόι κατὰ μιὰν κεφαλὴν... δεδομένου ὅτι ὁ κ. Σπᾶθης τυγχάνει Κεφαλῆν!

Τὸ «κλῶ» τῆς θραδυᾶς, ὅπως κάθε χρονιά, ἄλλωστε, ἦσαν τὰ σατυρικά τετράστιχα τοῦ Πῶλ Μενεστρέλ, που ἀπήγγειλε ὁ φοιτητῆς Ν. Βελισσαρόπουλος, μετεμφισμένος σὲ χιονόλευκο Ἀη Βασίλη... Ἡ φωνὴ του ἐμποδίζοταν ἀπὸ τὴν μάσκα κ' ἔδωαινε σπηλαιώδης, πάντως ὅμως πρόφερε καθαρά, χρωματίζοντας κάθε φράση... που οἱ φοιτηταί, ἐξαιρετικὰ θορυβοποιοὶ φέτος—ἴσως γιὰτὶ περιμένουν κ' ἄλλη ἐξεταστικὴ περίοδο—ὑπεδέχοντο με ἀλαλανμούς χαρὰς κ' εὐθυμίας.

Ὁ συνεργάτης μας Πῶλ Μενεστρέλ που μοίρασε, ὅπως κάθε χρόνο, τὰ δῶρα και τὶς εὐχές τῆς «Πῆττας» τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης.

Σὰν τὸν παπᾶ, ὁ Μενεστρέλ δὲν εὐλόγησε πρῶτα τὰ γένεια του... ἴσως γιὰτὶ στερεῖται γενειάδος. Περιποιήθηκε μόνο, με τὰ δῶρα και τὶς εὐχές του, τὸν κ. Ζέγγελη, ἀνταποδίδοντας «τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι».

Στὴν Ἐφορεία δωρίζομε τὸν Ζέγγελη, ἀπὸ ἕνα δρον: πάντοτε νὰ διατηρῇ τὸ σπάνιον τοῦτο δῶρον! Τῆς πῆττας τὸ δεκάρινο στὸν Ζέγγελην εὐλόγως δωρίζομεν: δεκάρινος εἶν' κ' ὁ δικός του ὁ λόγος!

Τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Παιδείας που φάνηκε, φέτος, ἐξαιρετικὰ στοργικὸς και γενναϊόδαρος στήν Πανεπιστημια-

κὴ Λέσχῃ, ὁ Μενεστρέλ τὸν εὐχαρίστησε... λιγώτερο γενναϊόδαρος θέθαια!

Και τῆς Παιδείας τὸν Ὑπουργό, που ἔκανε ἕνα μυστήριο: κ' ἐπέβαλεν ἀερισμὸ εἰς τὸ Ἀναγνωστήριο, καλοῦμε γιὰ ξεκούρασμα, σὰν τὸ ἐπιτρέπει ἡ μέρα του, νὰ ἔρχεται μέσα σ' αὐτό... νὰ παίρνῃ τὸν ἀέρα του!!!

Τὰ πράγματα ὅμως ἄλλαξαν με τὸν κ. ὑπουργὸ τῆς Ὑγεινῆς που ἄκουσε ἕναν μικρόν... ἐξάσφαλμον.

Στὸν Ὑπουργὸ τὸν Κορυζῇ που ἄνευ τινὸς αἰτίου, ἐγένετο—ἀλλοίμονον—δράστης τοῦ «Συνοστίου»—ὡς δῶρον, κάποιος σιτισθεῖς, τρελλὸς, ἐκτὸς αὐτοῦ, τὸν βίω και τὰ ἔργα ἔστειλε...τοῦ Ἀη-Γιάννη Νηστευτοῦ!

Πενιχρὸν τὸ δῶρον που ἔλαβε ὁ κ. Ὑπουργός τῆς Δικαιοσύνης:

Δικαιοσύνη θάτανε, ἐπὶ τῷ Νέφ' Ἐτει, νὰ ποῦμε γιὰ ἄλλον ὑπουργό, τὸν κύριε Λογοθέτη: τὸν λόγος του ὅπου θέτει αὐτὸς καμμιὰ φορὰ ἂν δὲν πάνῃ, νὰ θέτῃ και... τὴν ράβδο του εὐθὺς και μάνι-μάνι.

Ὁ συμπαθέστατος πρῦτανις κ. Παπαμιχαήλ, ἀκάματος ἐορταστής τῆς ἑκατονταετηρίδος... τοῖμπησε μιὰν εὐχή:

Στὸν Πρῦτανι Παπαμιχαήλ—που τὴν νῶρε ξεθέωσε σ' ἄληθινὰ ἡ ἑκατονταετηρίς—νὰ μὴν παρακοιμάζεται, εὐχόμεθα, με ἐλπίδα πως θὰ γιορτάσῃ δεύτερὴ ἑκατονταετηρίδα!

Ὁ ἀντιπρῦτανις καθηγητῆς κ. Φωτεινὸς ἀντὶ νὰ πάρῃ δῶρον... χρησίμευσε ὁ ἴδιος... ὡς τοιοῦτον:

Τὸν φίλον ἀντιπρῦτανιν, που πνεῦμα φανερόν φέτος μᾶς τόνε χάρισε τὰ μάλα φωτεινὸν στοὺς μαθητὰς του ἥπρεπε κανεῖς νὰ τὸν δωρίσῃ; ἵνα ἔστω και με τὸνομα μονάχα τοῦς... φωτίσῃ!

Ὁ τέως... ἀπεργοσπᾶστης πρῦτανις κ. Ζερβὸς ἄκουσε τὰ ἐξῆς:

Δὲν ἔχει στὸ Ζερβὸ κανεῖς τίποτα νὰ εὐχαριστῇ; διότι ἔχει ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο που ποθεῖ: Δὲν ἔχομε ἀπεργίες πιά, αἰτία τῆς θεομηρίας του... ἔστω κ' ἂν δὲν τὶς ἐπαψεν... ἐπὶ τῆς παρουσίας του!

Ὁ «κατὰ φαντασίαν ἀσθενής» και δι-

εορτή της Πανεπιστημιακής Λέσχης κ. Βαλάσσης Ελλάς δώρον άξίας... κατομυριών :

Είς τόν Βαλάσσην πού διαρκώς κάτι καί πρέπει νάχη καί θεωρεί θανάσιμη άρρώστεια... ένα συνάχι κι' ένα τόν άπαλλάξωμεν από φειχτόν μαρτύριον δωρίζομεν τὸ ήμιτελές άγόνια άναρρωτήριον!

□ □

Ο καθηγητής της Ιατροδικαστικής κ. Γεωργιάδης, οργανωτής των άγων των της εκατονταετηρίδος, πήρε την έξις εύχή :

Καί στόν Γεωργιάδη μας πού ὁ τωρινός αἰώνας δέθηκε μόνον κατάλληλον νά οργανώσῃ άγώνας νά επιτύχῃ εύχόμεστε: σωστό εἶναι, δέν νομίζετε; νά πάψῃ πιά ν' άγωνιά π' άγόνως άγwgίζεται!

□ □

Καί ὁ εὐτραφέστατος κ. Γαλανός, της Χημείας των τροφίμων, δέν έμεινε παραπονεμένος :

Καί εἰς τόν φίλον Γαλανόν—πού ένας Θεός έλέημων τόν έταξεν εἰς τήν τρανήν Χημείαν των Τροφίμων—ένέσεις θά δωρίζωμεν άπλως τονωτικές γιατί έσχάτως έδειξε... τάσεις άναμικτές!!!

□ □

Καί ὁ καθηγητής κ. Δοντάς πού πόζαρε στήν πλατεία, περιστοιχιζόμενος από τά παιδάκια του :

Εἰς τόν Δοντάν, πού ὡς πατήρ έχει τήν εὐτυχία από Δοντάκια...άλλόκληρ νάχη δοντοστοιχία εύχόμεθα νά λείψουνε τ' άνύπαρκτα μεράκια του καί νά πάντα καλό κι' αυτός καί τά... Δοντάκια του!

□ □

Εἰς τόν Δοντάν, πού ὡς πατήρ έχει τήν εὐτυχία από Δοντάκια...άλλόκληρ νάχη δοντοστοιχία εύχόμεθα νά λείψουνε τ' άνύπαρκτα μεράκια του καί νά πάντα καλό κι' αυτός καί τά... Δοντάκια του!

□ □

Οι φοιτηταί της Ιατρικής καί της χημείας πήραν τά πλούσια δώρα τους :

Εἰς φοιτητήν της Ιατρικής, κούτσουρο άν εἶναι έν μέρει, στέλνομε έντός άπ' τὸ Γουδί... καί ένα γουδοχέρι! Καί στής Χημείας τοὺς φοιτητάς τ' άέρια δωρίζομεν! άπ' τοὺς θαλάμους ποῦφυγαν... άπ' δτου άερίζομεν!

□ □

Ο καθηγητής κ. Τσάτσος άναμειβθήκε μεγαλοπρεπώς γιά τήν παλαμική μελέτη του καθώς κι' οί άστρο-

νόμοι γιά τίς άνακαλύψεις των μέσα στό «Συσσίτιο» :

Εἰς τόν Τσάτσο, πού εύγενικά έγραψε δυό λογάκια γιά τόν ποιητή τόν Παλαμά... δίνομεν παλαμικά. Σέ άστρονόμο δίνομεν φακόν, ένα ὡς φακίδες τοῦ έστιατορίου μας διακρίνει...τίς μερίδες!

□ □

Οι φοιτηταί της φιλοσοφίας έλαβαν ένα πολύτιμόν τε καί πρωτότυπον δώρον :

Στοὺς φιλοσόφους—νά έρευνοῦν πού μοῖρα έχουν καί ὡς δώρον λίθον δίνομε τήν...φιλοσοφία! Κι' αυτό τὸ δώρον κάνομε, ένα οί 'Ελάνων παῖδες τάψουν γιά τόννομα τοῦ Θεοῦ νά εἶναι... τε νε κέ δε ρε!

□ □

Καί τελευταίον καί τυχερό... γιά δλους τοὺς παρισταμένους :

Καί σ' ὅλους τοὺς άκροατάς, γιά τήν Παραμυθία, ὡς δώρον θά χαρίσωμε... 'Ιώβ άπομονή, τοῦ ύπέμειναν τοὺς φοβερούς τοῦ Μενεστρέλ τοὺς στίχους ὡρίς διόλου νά φοβηθοῦν... τὸν θάνατον εκ ψυχους!!!

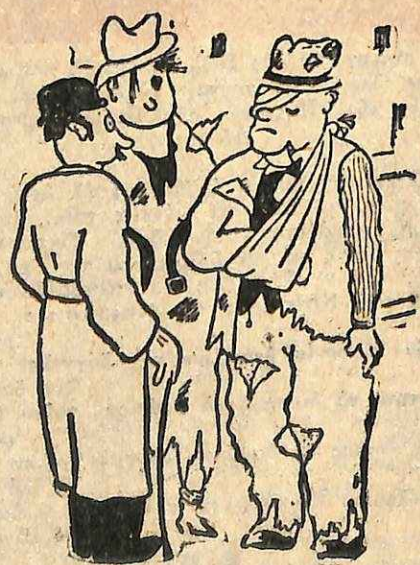
□ □

Απάνω σ' αυτό έξαλλοι οί φοιτηταί ζητούσαν τὸν Μενεστρέλ γιά... νά τὸν λυντοσάρουν! Ο δρᾶστης ὅμως των τετραστίχων είχε καταφύγει στήν «Διεύθυνσιν της Νυκτερινῆς Σχολῆς» ὅπου έδέχθη :

Από τοὺς καθηγητάς τοῦ Πανεπιστημίου συγχαρητήρια. 30 από τὸν κ. Ζέγγελη μιὰ κοῦπα σαμπάνια. Αφοῦ έκανε δώρα σέ ὅλους, ήταν σωστό νά τοῦ κάνουν... κι' οί άλλοι τὰ δώρα τους!

ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΣ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

—Έχεσθε από τοὺς Ντυτόν; Έχουν μιὰ πρώτη τάξεως βίλλα...
—Κι' έναν μανταρόνιλο πρώτης τάξεως...

Διάφορα

ΒΑΣΙΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ

Η παραίτηση του βασιλέως Έδουάρδου, έδωσε σέ μιὰ άγγλική έφημερίδα τήν ευκαιρία νά κάνῃ έναν κατάλογο παραίτησεων βασιλέων καί αυτοκρατόρων κατά τὰ τελευταία 25 χρόνια. Λοιπόν οί βασιλικοί παρητημένοι της περιόδου αυτής εἶναι: ὁ αὐτοκράτωρ της Κίνας Πού δος (12 Φεβρουαρίου 1912) ὁ Νικόλαος 2ος της Ρωσίας (15 Μαρτίου 1917) ὁ Φερδινάνδος 1ος της Βουλγαρίας (3 Οκτωβρίου 1918) ὁ Κάιζερ Γουλιέλμος (9 Νοεμβρίου 1918) ὁ Φρειδερίκος Αὐγουστος 3ος της Σαξωνίας (9 Νοεμβρίου 1918) ὁ Λουδοβίκος 3ος της Βαυαρίας (13 Νοεμβρίου 1918) ὁ μέγας δούξ Φρειδερίκος 2ος της Βάδης (21 Νοεμβρίου 1918) ὁ Γουλιέλμος 2ος της Βυρτεμβέργης (2 Δεκεμβρίου 1918) ὁ Αμανουλλάχ του Αφγανιστάν (12 Νοεμβρίου 1929), ὁ Σάγης της Περσίας καί ὁ Πραξαντιπὸν του Σιάμ (2 Μαρτίου 1945).

□ □

ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΤΩΝ ΛΩΡΩΝ

Κάθε χρόνο, τὸν Δεκέμβριο, φεύγει από τήν Νέα Υόρκη γιά τήν Εὐρώπη ένα υπερωκεάνειο, τοῦ ὁποῖο τὸ φορτίο αποτελείται άποκλειστικῶς από Χριστουγεννιάτικα δώρα, πού διάφοροι Εὐρωπαῖοι μετανάστες στέλνουν στοὺς συγγενεῖς καί τοὺς φίλους των.

Φέτος τὸ Χριστουγεννιάτικο πλοῖο ήταν κατάρκτο. Έκτός δὲ από τὰ άπειράριθμα δέματα, είχε μεταφέρει καί 590.953 ταχυδρομικῆς επιταγῆς ὀλίγου ποσού 200 εκατομμυρίων φράγκων!

Υπολογίσθηκε ὅτι οί μετανάστες στέλνουν κάθε χρόνο τὰ Χριστούγεννα σέ δώρα καί επιταγῆς, 500 εκατομμύρια δραχμῆς τὸ ἔλο, στοὺς συγγενεῖς καί φίλους των.

Πρώτοι έρχονται σὲ κεφάλαιο αὐτὸ οί 'Ιρλανδοί, πού γημίζονται έντοῦτες γιά φιλάγγυροι! Κατόπι έρχεται ἡ 'Ιταλία καί ακολουθοῦν ἡ Οὐγγαρία, ἡ Γερμανία καί οί ἄλλες χώρες.

□ □

ΠΩΣ ΝΑ ΕΞΟΝΤΩΝΕΤΕ ΤΑ ΜΕΡΜΗΓΚΙΑ

Έχετε μερμήγκια σὲ σπῖτι σας; Μὴν μεταχειρίζεσθε κανέναν από τὰ γνωστά, ἀλλὰ καί τόσο άκαρπα μέσα γιά νά τὰ καταπολεμήσετε. Στάξτε στή σχισμάδα ἢ τήν τρύπα από ὅπου έρχονται λίγο λάδι.

Παρατηρήθηκε ὅτι τὸ μυρμήγκι δέν μπορεί νά ζήσῃ μέσα σὲ λάδι. Όταν βρεθῇ σέ μιὰ περιοχή πασσαλειμένη μὲ λάδι, προχωρεῖ ὡς δέκα εκατοστὰ τοῦ μέτρου καί ὕστερα πέφτει έξηντηλμένο καί σέ λίγο φοφά.

□ □

ΤΟ ΥΨΗΛΟΤΕΡΟ ΚΤΙΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

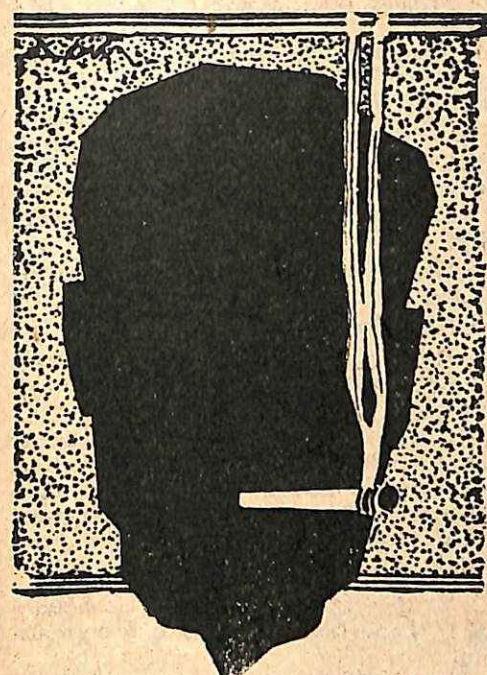
Βρίσκεται στήν Νέα Υόρκη. (Πού αλλού;) καί εἶναι τὸ 'Ιμπάιρ-Σταίρη. Έχει 102 κατώματα καί ὕψος 380 μέτρα.

□ □

ΚΑΛΕΣ ΚΥΡΙΕΣ

Η Μαρία.—Έμένα ἡ κυρία μου μ' άγαπά πολύ! Φαντάσου τῆς έσπασα δυό ωραία δάδα καί μοῦ κράτησε από τὸ μισθό μου μόνο γιά τὸ ένα.

—Έμένα έκαμε άόμοιη πιά καλά; μὲ εἰδοποίησε ὅτι δέν θά μοῦ πῶνῃ πεντάρα ἐν δὲν της σπᾶσα τίποτα.

ΜΕΡΙΚΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ

—Εἶσθε ὁ μίστερ Σοῦμερ της «Σκότλαντ-Γουάρντ»;
—Μάλιστα.
—Περάστε. Ο σέρ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ σᾶς περιμένει σὲ ἄλλοτερο γραφεῖο του.

Σέ λίγο, ὁ σέρ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έδειχνε στόν άστυνομικό κινδυνεύοντι του.

—Καθίστε, παρακαλῶ. Θά σᾶς εἶπαν βέβαια στήν «Σκότλαντ-Γουάρντ» περί τίνος πρόκειται.

—Ναί. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» σᾶς έστειλε τὸ περίφημο έπισκεπτήριό του.

—Ακριβῶς, διαβάστε, ἀποκρίθηκε ὁ σέρ Λόυδ, δίνοντας τὸ ένα έπισκεπτήριο.

Ο άστυνομικός φόρεσε τὰ γυαλιά του καί διάβασε: «Μίστερ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ. Πληροφοροῦμαι ὅτι πουλήσατε γιά τὸ κάρρο ένα άλογό σας μὲ τὸ ὁποῖο κερδίζατε στόν Ιππόδρομο αρκετῆς χιλιάδες. Αὐτὸ λέγεται άχαριστία. Ἄν δέν καταθέσετε στήν «Εταιρία πρὸς προστασίαν των Ζώων» ὅσα κερδίζατε από τὸ άλογό σας αὐτὸ καί ἂν δέν τὸ ξαναπάρετε από τὸ κάρρο γιά νά ζήσῃ τὸ ὑπόλοιπο της ζωῆς του στόν σταθλό σας χωρίς νά εργάζεται, θά σᾶς ρημάξω τὰ διαμάντια.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτός ὁ έκβιασμός; ρώτησε ὁ σέρ Λόυδ.

—Τι νά σᾶς πῶ; Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» εἶναι τέρας έφευρετικότητος. Δέν λέω βέβαια ὅτι πρέπει νά ὑποκύψετε στόν έκβιασμό του. Πρέπει νά λάβετε τὰ μέτρα σας ὅμως γιατί αὐτός δέν άπειλεῖ ἂν δέν πρόκειται ὁπωσδήποτε νά ἐπιχειρήσῃ τήν έκτέλεση της άπειλής του.

—Τι μέτρα θέλετε νά λάβω; Γνωρίζετε βέβαια τὸ σύστημα των εργασιῶν πού διευθύνω.

—Όχι ακριβῶς.

—Τὰ διαμάντια φθάνουν άκατέργαστα από τὰ άδαμαντωρυχεῖα καί ὅλη ἡ καταργασία των γίνεται στὰ εργαστήρια της εταιρίας πού διευθύνω. Έμπιστοι ὑπάλληλοι πού πληρώνονται πριγκηπικά, μεταφέρουν μέ ὅλες τίς δυνατός προφυλάξεις τὰ διαμάντια από τὸ ένα μέρος πρὸς τὸ ἄλλο. Δηλαδή, από τὰ άδα-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τὸ γυάλινο μάτι τοῦ άνοιχτομάτη

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

μάντωρυχεῖα στὰ εργαστήριά μας τοῦ Λονδίνου. Τὰ εργαστήριά μας εἶναι άπόρθητα φρούρια. Βρίσκονται στήν άριστερή όχη τοῦ Τάμεση καί τὰ παράθυρά του άπέχουν έκατὸ περίπου μέτρα από τὸ νερό. Φόβος νά έπισκεφθῇ λωποδύτης τὰ εργαστήριά μας από τὸν Τάμεση, μπαίνουν από παράθυρο, δέν ὑπάρχει. Δέν εἶναι εύκολο νά πηδήσῃ κανεὶς από μιὰ βάρκα σέ ὕψος έκατὸ μέτρων γιά νά μπῇ από παράθυρο. Ο τοίχος δέν έχει τὸ παραμικρὸ παράθυρο καί τήν παραμικρὴ προεξοχή σέ ὕψος ένενήντη μέτρων από εκείνη τήν πλευρά. Έκτός αὐτοῦ, τὰ παράθυρα έχουν σιεδρένια κάγκελλα καί έμπιστοί μας νυχτοφύλακες ζαγρυπνοῦν μέσα στήν άτμάκατο της εταιρίας, άπλισμένοι μὲ βραχύκανα καί μὲ ένα πολυβόλο. Οί τεχνίτες πού έπεξεργάζονται τὰ διαμάντια γδύνονται ὁλότελα σέ ειδικὸ θάλαμο πρὸς τὰ ἄκρα.

—Ναί, βλέπω. Τὸ ένα μάτι του εἶναι γυάλινο.

—Έχει ὡστόσο ένα φριχτὸ ελάττωμα. Δέν εἶναι τακτικός στή δουλειά του. Ἄν ήταν τακτικός θά κέρδιζε πάρα πολλά. Μᾶς ἤλθε πρὸς τριῶν μηνῶν, μᾶς έδειξε τὴν άξία του... καί εἶναι ζήτημα ἂν έρχεται νά δουλέψῃ δυό φορές τήν εβδομάδα.

Καί στρεφόμενος πρὸς τὸν τεχνίτη:

—Έμπρός, Πέτερ. Δεῖξε στόν κύριο τήν Ικανότητά σου καί ἐξηγήσέ του πῶς γίνεται ἡ έπεξεργασία των διαμαντιῶν.

Ο τεχνίτης σηκώθηκε πρόθυμος από τήν θέση του καί άρχισε νά δεινί τις άπαιτούμενες ἐξηγήσεις περνώντας ὅμως πλάι στόν Σοῦμερ τὸν ξενοχίασε κυριολεκτικᾶ πατώντας του τὸ πόδι. Ο Σοῦμερ άγασσε μιὰ φωνή πόνου:

—Αἱ! αἱ! αἱ! Μᾶ σακάτεψες βρέ παιδί μου!

—Συγγνώμην τσέντλεμαν... Δέν βλέπω καλά. Βλέπετε... τὸ άριστερό μου μάτι εἶναι γυάλινο.

—Νά μούδειτε τέτοια διδασκαλία μου; μούρισε ὁ Ινσπέκτορ Σοῦμερ σφίγγοντας μὲ τὰ δάκτυλά του τὸ παπούτσι του. Μὲ ξενοχίασες γιά καλὰ άπρόσεκτε.

—Συγγνώμην, τζέντλεμαν...

—Εἶσαι ὁ δυὸ άντρες κάνανε τὸ γυρὸ των εργαστηρίων καί σέ λίγο ὁ Σοῦμερ έφευγε βεβαίως νερικά δοκιμασμένα λαγωνικά του νά άνακατευθοῦν μὲ τὸ προσωπικό.

Τὴν ἴδια νύχτα ὡστόσο, μόλις έφθασε σπῖτι του, ὁ Ινσπέκτορ βρῆκε ένα φακέλλάκι στήν πόρτα του. Τὸ άνοιξε καί διαβάζοντας τὸ, άφησε μιὰ βλαστήμια:

«Περιβόητε γκαφαντζή. Μιὰ καί ὁ σέρ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ ζήτησε τήν συνδρομή σου, περιμένετε κι' οί δυὸ εἰδήσεις μου. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Σφίγγοντας τήν γροθιά του, ὁ Σοῦμερ έτρεξε σὲ τὴν πλατφόρμα, ξεκρέμασε τὸ άκουστικό καί γύρισε τὸ καντράν:

—Αλλο-άλλο! Μπῆλκιγκ! Αἱ Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶσαι οὐ; Διάβολέ! Τέτοια άρα σὲ σπῖτι σου; Τι ἤθελα τὸν Μπῆλκιγκ; Νά τὸν ρωτήσω ἂν βρίσκεσαι σπῖτι σου. Έχω μέρες νά σέ δῶ κι' άνησυχῶ. Άκουσε. Ἄν βγῆς περίπατο νυχτιάτικα μὴν πᾶς κατά τὸν Τάμεση. Οί νυχτοφύλακες τοῦ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έχουν διαταγή νά χτυπήσουν κατάσκαρκα καί διαθέτουν πολυβόλο. Στὸ λέω γιατί ξέρω πῶς σ' άρέσει νά κάνῃς μὲ τὴν πανσέληνο έκδρομῆς μὲ τὴν άτμάκατό σου. Θά μπορέσω νά σέ δῶ αὐριο τὸ πρωί; Οὔτε αὐριο οὔτε τίς ἄλλες μέ-

—Αλλο-άλλο! Μπῆλκιγκ! Αἱ Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶσαι οὐ; Διάβολέ! Τέτοια άρα σὲ σπῖτι σου; Τι ἤθελα τὸν Μπῆλκιγκ; Νά τὸν ρωτήσω ἂν βρίσκεσαι σπῖτι σου. Έχω μέρες νά σέ δῶ κι' άνησυχῶ. Άκουσε. Ἄν βγῆς περίπατο νυχτιάτικα μὴν πᾶς κατά τὸν Τάμεση. Οί νυχτοφύλακες τοῦ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έχουν διαταγή νά χτυπήσουν κατάσκαρκα καί διαθέτουν πολυβόλο. Στὸ λέω γιατί ξέρω πῶς σ' άρέσει νά κάνῃς μὲ τὴν πανσέληνο έκδρομῆς μὲ τὴν άτμάκατό σου. Θά μπορέσω νά σέ δῶ αὐριο τὸ πρωί; Οὔτε αὐριο οὔτε τίς ἄλλες μέ-

—Αλλο-άλλο! Μπῆλκιγκ! Αἱ Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶσαι οὐ; Διάβολέ! Τέτοια άρα σὲ σπῖτι σου; Τι ἤθελα τὸν Μπῆλκιγκ; Νά τὸν ρωτήσω ἂν βρίσκεσαι σπῖτι σου. Έχω μέρες νά σέ δῶ κι' άνησυχῶ. Άκουσε. Ἄν βγῆς περίπατο νυχτιάτικα μὴν πᾶς κατά τὸν Τάμεση. Οί νυχτοφύλακες τοῦ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έχουν διαταγή νά χτυπήσουν κατάσκαρκα καί διαθέτουν πολυβόλο. Στὸ λέω γιατί ξέρω πῶς σ' άρέσει νά κάνῃς μὲ τὴν πανσέληνο έκδρομῆς μὲ τὴν άτμάκατό σου. Θά μπορέσω νά σέ δῶ αὐριο τὸ πρωί; Οὔτε αὐριο οὔτε τίς ἄλλες μέ-

—Αλλο-άλλο! Μπῆλκιγκ! Αἱ Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶσαι οὐ; Διάβολέ! Τέτοια άρα σὲ σπῖτι σου; Τι ἤθελα τὸν Μπῆλκιγκ; Νά τὸν ρωτήσω ἂν βρίσκεσαι σπῖτι σου. Έχω μέρες νά σέ δῶ κι' άνησυχῶ. Άκουσε. Ἄν βγῆς περίπατο νυχτιάτικα μὴν πᾶς κατά τὸν Τάμεση. Οί νυχτοφύλακες τοῦ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έχουν διαταγή νά χτυπήσουν κατάσκαρκα καί διαθέτουν πολυβόλο. Στὸ λέω γιατί ξέρω πῶς σ' άρέσει νά κάνῃς μὲ τὴν πανσέληνο έκδρομῆς μὲ τὴν άτμάκατό σου. Θά μπορέσω νά σέ δῶ αὐριο τὸ πρωί; Οὔτε αὐριο οὔτε τίς ἄλλες μέ-

—Αλλο-άλλο! Μπῆλκιγκ! Αἱ Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶσαι οὐ; Διάβολέ! Τέτοια άρα σὲ σπῖτι σου; Τι ἤθελα τὸν Μπῆλκιγκ; Νά τὸν ρωτήσω ἂν βρίσκεσαι σπῖτι σου. Έχω μέρες νά σέ δῶ κι' άνησυχῶ. Άκουσε. Ἄν βγῆς περίπατο νυχτιάτικα μὴν πᾶς κατά τὸν Τάμεση. Οί νυχτοφύλακες τοῦ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έχουν διαταγή νά χτυπήσουν κατάσκαρκα καί διαθέτουν πολυβόλο. Στὸ λέω γιατί ξέρω πῶς σ' άρέσει νά κάνῃς μὲ τὴν πανσέληνο έκδρομῆς μὲ τὴν άτμάκατό σου. Θά μπορέσω νά σέ δῶ αὐριο τὸ πρωί; Οὔτε αὐριο οὔτε τίς ἄλλες μέ-

—Αλλο-άλλο! Μπῆλκιγκ! Αἱ Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶσαι οὐ; Διάβολέ! Τέτοια άρα σὲ σπῖτι σου; Τι ἤθελα τὸν Μπῆλκιγκ; Νά τὸν ρωτήσω ἂν βρίσκεσαι σπῖτι σου. Έχω μέρες νά σέ δῶ κι' άνησυχῶ. Άκουσε. Ἄν βγῆς περίπατο νυχτιάτικα μὴν πᾶς κατά τὸν Τάμεση. Οί νυχτοφύλακες τοῦ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έχουν διαταγή νά χτυπήσουν κατάσκαρκα καί διαθέτουν πολυβόλο. Στὸ λέω γιατί ξέρω πῶς σ' άρέσει νά κάνῃς μὲ τὴν πανσέληνο έκδρομῆς μὲ τὴν άτμάκατό σου. Θά μπορέσω νά σέ δῶ αὐριο τὸ πρωί; Οὔτε αὐριο οὔτε τίς ἄλλες μέ-

—Αλλο-άλλο! Μπῆλκιγκ! Αἱ Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶσαι οὐ; Διάβολέ! Τέτοια άρα σὲ σπῖτι σου; Τι ἤθελα τὸν Μπῆλκιγκ; Νά τὸν ρωτήσω ἂν βρίσκεσαι σπῖτι σου. Έχω μέρες νά σέ δῶ κι' άνησυχῶ. Άκουσε. Ἄν βγῆς περίπατο νυχτιάτικα μὴν πᾶς κατά τὸν Τάμεση. Οί νυχτοφύλακες τοῦ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έχουν διαταγή νά χτυπήσουν κατάσκαρκα καί διαθέτουν πολυβόλο. Στὸ λέω γιατί ξέρω πῶς σ' άρέσει νά κάνῃς μὲ τὴν πανσέληνο έκδρομῆς μὲ τὴν άτμάκατό σου. Θά μπορέσω νά σέ δῶ αὐριο τὸ πρωί; Οὔτε αὐριο οὔτε τίς ἄλλες μέ-

—Αλλο-άλλο! Μπῆλκιγκ! Αἱ Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶσαι οὐ; Διάβολέ! Τέτοια άρα σὲ σπῖτι σου; Τι ἤθελα τὸν Μπῆλκιγκ; Νά τὸν ρωτήσω ἂν βρίσκεσαι σπῖτι σου. Έχω μέρες νά σέ δῶ κι' άνησυχῶ. Άκουσε. Ἄν βγῆς περίπατο νυχτιάτικα μὴν πᾶς κατά τὸν Τάμεση. Οί νυχτοφύλακες τοῦ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έχουν διαταγή νά χτυπήσουν κατάσκαρκα καί διαθέτουν πολυβόλο. Στὸ λέω γιατί ξέρω πῶς σ' άρέσει νά κάνῃς μὲ τὴν πανσέληνο έκδρομῆς μὲ τὴν άτμάκατό σου. Θά μπορέσω νά σέ δῶ αὐριο τὸ πρωί; Οὔτε αὐριο οὔτε τίς ἄλλες μέ-

—Αλλο-άλλο! Μπῆλκιγκ! Αἱ Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶσαι οὐ; Διάβολέ! Τέτοια άρα σὲ σπῖτι σου; Τι ἤθελα τὸν Μπῆλκιγκ; Νά τὸν ρωτήσω ἂν βρίσκεσαι σπῖτι σου. Έχω μέρες νά σέ δῶ κι' άνησυχῶ. Άκουσε. Ἄν βγῆς περίπατο νυχτιάτικα μὴν πᾶς κατά τὸν Τάμεση. Οί νυχτοφύλακες τοῦ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έχουν διαταγή νά χτυπήσουν κατάσκαρκα καί διαθέτουν πολυβόλο. Στὸ λέω γιατί ξέρω πῶς σ' άρέσει νά κάνῃς μὲ τὴν πανσέληνο έκδρομῆς μὲ τὴν άτμάκατό σου. Θά μπορέσω νά σέ δῶ αὐριο τὸ πρωί; Οὔτε αὐριο οὔτε τίς ἄλλες μέ-

—Αλλο-άλλο! Μπῆλκιγκ! Αἱ Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶσαι οὐ; Διάβολέ! Τέτοια άρα σὲ σπῖτι σου; Τι ἤθελα τὸν Μπῆλκιγκ; Νά τὸν ρωτήσω ἂν βρίσκεσαι σπῖτι σου. Έχω μέρες νά σέ δῶ κι' άνησυχῶ. Άκουσε. Ἄν βγῆς περίπατο νυχτιάτικα μὴν πᾶς κατά τὸν Τάμεση. Οί νυχτοφύλακες τοῦ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έχουν διαταγή νά χτυπήσουν κατάσκαρκα καί διαθέτουν πολυβόλο. Στὸ λέω γιατί ξέρω πῶς σ' άρέσει νά κάνῃς μὲ τὴν πανσέληνο έκδρομῆς μὲ τὴν άτμάκατό σου. Θά μπορέσω νά σέ δῶ αὐριο τὸ πρωί; Οὔτε αὐριο οὔτε τίς ἄλλες μέ-

—Αλλο-άλλο! Μπῆλκιγκ! Αἱ Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶσαι οὐ; Διάβολέ! Τέτοια άρα σὲ σπῖτι σου; Τι ἤθελα τὸν Μπῆλκιγκ; Νά τὸν ρωτήσω ἂν βρίσκεσαι σπῖτι σου. Έχω μέρες νά σέ δῶ κι' άνησυχῶ. Άκουσε. Ἄν βγῆς περίπατο νυχτιάτικα μὴν πᾶς κατά τὸν Τάμεση. Οί νυχτοφύλακες τοῦ Λόυδ Τσάρλσους Ντόκ έχουν διαταγή νά χτυπήσουν κατάσκαρκα καί διαθέτουν πολυβόλο. Στὸ λέ

ρες; Γιατί; Έχεις δουλειά; Αποφάσεις να κάνης κάτι; Μπράβο! Μη παρακουράζεσαι γιατί είναι άθυγιινό. Γεια σου, Μάρτεν.

Τό πρωί τόν ξύπνησε ή θυρωρός φέρνοντας του ένα γράμμα. Τό άνοιξε και διάβασε κατάπληκτος:

«Περιβόητε γκαφατζής. Τρία διαμάντια έξερητικού μεγέθους τού σέρ Λού Τσάρλου Ντόκ, ταξιδεύουν».

Ανήσυχος ξεκρέμασε τó ακουστικό του τηλεφώνου του:

—Αλλά-άλλό! Σέρ Τσάρλου Ντόκ; Έδω ίνσπεκτορ Σούμερ. Κανένα νέο; Τι; Τρία διαμάντια; Όλοκληρη περιουσία; Έρχομαι άμέσως!

Και άρχισε νά ντύνεται βιαστικός βλαστημώντας και τούς άδαμαντοπώλες δλου τού κόσμου και τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα» και την ώρα και τη στιγμή που τού άνέθεσαν την καταδίωξη του. Καταλάβαινε ότι ό ασύληπτος λωποδύτης είχε βάλει εις ενέργειαν κάποιο νέο σατανικό σχέδιο και ότι δέν μπορούσε παρά νά θριαμβεύσει και πάλι γελοιοποιώντας για μία ακόμη φορά την «Σκόντλαντ-Γουάρντ» και ιδιαίτερα αυτόν τόν ίδιο.

Μολονότι φιλάργυρος όπως όλοι οι Έρλανδοί, βγαίνοντας από τó σπίτι του, σταμάτησε ένα ταξι, αντί νά πάρη τó λεωφορείο, όπως συνήθιζε.

Υστερα από είκοσι λεπτά της ώρας ό ίνσπεκτορ Σούμερ βρισκόταν στα έργαστήρια όπου παρατήρησε άμέσως έξαιρετική συγκίνηση και άνησυχία.

Από βραδύς, ενώ τó προσωπικό έτοιμαζόταν νά βγί, είχαν έξαφανισθή μυστηριωδώς τρία διαμάντια που αντιπροσώπευαν αξία 1500 περίπου λιρών. Ένα από τά διαμάντια αυτά ήταν εκείνο που κατεργαζόταν ό μονόφθαλμος τεχνίτης.

Η προανάκριση δέν κατώρθωσε νά άνακαλύψη τó παραμικρό ως προς τόν τρόπο με τόν όποιο είχαν κλαπή τά τρία βαρύτιμα διαμάντια. Ό Σούμερ άφριζε και έξαφριζε και όσο για τόν σέρ Λούδ Τσάρλου Ντόκ δέν εύρισκε λόγους για νά έκφραση τη δυσαρέσκεία του έναντίον της «Σκόντλαντ-Γουάρντ» που άποδεικνυόταν άνίκανη νά υπερασπίση την ζωή και την περιουσία του πληθυσμού του Λονδίνου.

Ό Σούμερ άκουσε τόν πανηγυρικό του άδαμαντοπώλου, χωρίς νά προφέρη λέξη. Τι μπορούσε άλλωστε νά πει; Τά διαμάντια είχαν κάνει φτερά και μάλιστα κατόπιν ποειδοποιήσεως του «Λωποδύτη-Φάντασμα»! Τό πράγμα καταντούσε πιά άπελπιστικό και κομικό και άν αυτός ό ίδιος δέν ήταν ό κυρίως ένδιαφερόμενος για την σύλληψη του θρυλικού λωποδύτη... ίσως και νά χειροκροτούσε για τó νέο κατόρθωμά του!

Δέν πέρασαν δυό μέρες από την κλοπή τών τριών διαμαντιών και πέντε άλλα διαμάντια, πρώτου μεγέθους και αυτά, έξαφανίζονται από τά έργαστήρια του σέρ Λούδ Τσάρλου Ντόκ με τόν ίδιο μυστηριώδη τρόπο. Είς έπίμετρον, ό Λούδ λάβαινε ένα πειραχτικό μπιλλιετάκι του «Λωποδύτη-Φάντασμα».

«Τρία και πέντε μάς κάνουν οχτώ. Θά σοι κλέψω ακόμη και τις φλουδίτσες άν δέν καταθέσης ό,τι σοι ζήτησα στην «Εταιρία προς Προστασίαν τών Ζώνων» και άν δέν ξαναπάρης τó όλογο από τó κάρρο. Έννοείται ότι τά κλοπιμαία θά επιστραφούν μετά την καταβολή τών λυγών».

Τό πράγμα καταντούσε πιά άπελπιστικό όταν όμως ύστερα από δέκα μέρες σημειώθηκε και νέα κλοπή έπτά διαμαντιών αυτή τη φορά και με τις ίδιες μυστηριώδεις συνθήκες, άναστατώθηκαν με όλη την σημασία της λέξεως όλοι οι ένδιαφερόμεμοι.

Ό ίνσπεκτορ Σούμερ είχε γίνει έξω φρενών τó ίδιο όμως βράδυ, ό σέρ Λούδ Τσάρλου Ντόκ κατέθετε στην «Εταιρία προς Προστασίαν τών Ζώνων» δυό χιλιάδες λίρες και ξανάπαρνε τó όλογο του που είχε πουλήσει για τó κάρρο.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ειδοποιείται, ή «Σκόντλαντ-Γουάρντ» από τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα» ότι τά διαμάντια είχαν επιστραφή στον σέρ Λούδ.

Ό Σούμερ πήρε, άφρίζοντας, τó λεωφορείο και έτρεξε στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ: τόν βρήκε νά διαβάζη την πρωινή του έφημερίδα.

—Γεια σου, Σούμερ! Γιοις καλός άε-

Περνάσε, ό σέρ Τσάρλου Ντόκ σάς περιμένει.

ρας σέ φέρνει τέτοια ώρα;

—Έρθα νά σέ πάρω.

—Γιά νά με πιάς, πού;

—Κάποιο μυστήριο θά προσπαήσουμε νά λύσουμε και θά ήθελα νά είσαι και σύ μήπως και κατορθώσης νά μάς φωτίσης με τά φώτα σου. Πρόκειται πάλι για τόν φίλο σου «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Γιά τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα»; Μά τότε πετώ! Σε άκολουθώ εύχαρίστως μία και πρόκειται γι' αυτόν τόν εύχάριστο μασκαρά.

Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Σε λίγο, ό Σούμερ έφθασε στα έργαστήρια συνοδεύοντας τόν Μάρτεν Ντάλ τόν όποιον πληροφόρησε ό σέρ Λούδ Τσάρλου Ντόκ για τά διατρέξαντα και για την έπιστροφή τών δικαιτηιών.

—Είναι δυνατόν νά ρίξω μία ματιά στα

έργαστήριά σας; ρώτησε ό άριστοκράτης.

—Παρακαλώ! Έλάτε και σεις ίνσπεκτορ, νά δούμε πώς ό μίστερ Ντάλ θά έξηγήση την κλοπή.

Ό Μάρτεν Ντάλ περιήλθε όλα τά τραπεζάκια με τόν Σούμερ και με τόν σέρ Λούδ και τέλος σταμάτησε:

—Λείπει σήμερα κανένας από τούς τεχνίτες σας;

—Ένας μονόφθαλμος, ό Πέτερ, που άπουσιάζει ταχτικά.

—Μονόφθαλμος;

—Ναί. Τό ένα του μάτι είναι γυάλινο. Τέλειος τεχνίτης. Νά, αυτό εκεί είναι τó τραπεζάκι του.

Ό Μάρτεν Ντάλ κάθισε στο κάθισμα του μονόφθαλμου τεχνίτη, σκέφθηκε λίγες στιγμές, άνοιξε τó συρτάράκι του και... άφησε ένα έπιφώνημα καταπλήξεως:

—Βρήκα!

—Τι πράγμα;

—Ό μονόφθαλμος δέν ήταν μονόφθαλμος! Ήταν άπεναντίας πολύ άνοιχτομάτης!

Τόν κύτταξαν κατάπληκτοι και κατόπι άλληλοκυτάχτηκαν με άπορία. Δέν ήταν μονόφθαλμος ό άριστοτέχνης εκείνος; Ήταν άνοιχτομάτης;

Τι ήθελε νά πει με τά λόγια του αυτός μίστερ Ντάλ; Μήπως άστειεύοταν; Ή στιγμή ώστόσο κάθε άλλο παρά κατάλληλη ήταν για άστειότητες. Τόν κύτταξαν κατάπληκτοι και ρώτησαν άπορώντας:

—Ε; Πώς;

—Ήταν ό ίδιος ό «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Σε άφησε τó γυάλινο μάτι του μέσα στο συρτάρι του εις άνάμνησιν! Θαυμάστε το!

Πραγματικά, τó γυάλινο μάτι δέν ήταν γυάλινο! Ήταν μία μεμβράνη!

—Νά και τó περίφημο έπισκεπτήριό του μέσα στο συρτάρι του. Για νά δούμε, τι σάς γράφει;

«Ό Λωποδύτης-Φάντασμα» εύχαριστεί έξ όνόματος της «Εταιρίας προς Προστασίαν τών Ζώνων».

—Μά... καλά... Και άν παραδεχθούμε πώς αυτός ήταν ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» αυτό δέν μάς έξηγεί πώς έξαφανίσθηκαν τά διαμάντια. Δέν τά έκρυψε βέβαια μέσα στο μάτι του.

—Όχι βέβαια. Τό μάτι του τó είχε κυλύψει με την μεμβράνη γιατί ό μίστερ Σούμερ γνωρίζει τά χαρακτηριστικά με τά όποια κάνει τις διαρρήξεις του. Τώρα... πώς έξγαζε τά διαμάντια; Για νά δούμε στο συρτάρι του. Τι φελός είναι αυτός; Μπα! Ένας φελός κούφιος! Βρήκα! Ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» μπαίνοντας στο έργαστήριο τó πρωί, έφερνε μαζί του, όπως και όλοι οι εργάτες, τó φαγητό του και τó κρασί του! Η μπουτίλα του κρασιού του, ήταν βουλωμένη με ένα τέτοιο φελό! Τοποθετούσε μέσα στον φελό τά διαμάντια και πετούσε τόν φελό στον Τάμεση από τó άνοιχτό παράθυρο. Σ' άπόσταση δυό ή τριών μιλλιών, κάποιος συνέννοχος του περιπολούσε στον Τάμεση με μία άτμάκατο... Και ψάρευε τόν φελό με τά διαμάντια! Τό πράγμα είναι άπλούστατο, φιλιτατε Σούμερ! Δέ βόλσκεϊς;

Αντί άλλης άπαντήσεως, ό Σούμερ άναστενάξε και άναψε ένα τσιγάρο κυτάζοντας-κατάμματα τόν φίλο του.

HERMAN LANTON

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ο χαιρετισμός σ' όλο τόν κόσμο

Υποθέστε πώς ένας μαύρος... από τούς πιο καθαρόαιμους, βρίσκεται μία μέρα ξαφνικά στην Άθήνα, περνά όλο του τó απόγευμα χαζεύοντας στους δρόμους και μετά επιστρέφει κατ' ευθείαν στην ζούγκλα του. Τι θάλεγε άραγε, ό άράνης αυτός στους συμπατριώτες του όταν θά τόν ρωτούσαν τι πράγμα τού έκανε περισσότερη έντύπωση έδώ; Θά άπαντούσε άσφαλώς ως έξης:

—Πολλά πράγματα μου έκαναν έντύπωση, άλλ' εκείνο που δέν θά τó ξεχάσω ποτέ, είναι μία χειρονομία που κάνουν οι άνθρωποι εκεί, με τó κάλυμμα τού κεφαλιού των. Τό βγάζουν, που λέτε, από τó κεφάλι των όταν συναντήσουν κανέναν άλλο στον δρόμο, τó κουνάνε στον άέρα και τó ξαναφορούν. Τό ίδιο κάνουν και όταν ύστερα από λίγη ώρα χωρίζονται!

Αν, λοιπόν, τού μαύρου αυτού τού έλεγε κανείς ότι αυτό που τόσο τού έκανε έντύπωση, είναι άπλούστατα ό χαιρετισμός τών λευκών, θά έκαγε στα γέλοια. Τόσο θά εύρισκε παράξενο αυτό τó πράγμα.

Φαντασθήτε, τώρα, αντίθετως, έναν Εύρωπαίο νά ταξιδεύη στη ζούγκλα ή σ' άλλους άγριοτόπους και μέρη τού κόσμου. Θά έμενε κατάπληκτος όταν θά τού έξηγοΰσαν την σημασία άρισμένων κινήσεων και χειρονομιών τών διαφόρων λαών.

Ας πάρουμε, για ν' άρχίσουμε, τούς μαύρους τού Ίσημερινού, στην Άφρική. Όταν ένας άπ' αυτούς συναντήσει έναν γνωστό του, βγάζει από τó στόμα του ένα πράσινο φύλλο, από τó όποιο πάντα έχει... παρακαταθήκη άπάνου του, και τó βάζει στο στόμα τού γνωστού του.

Ό μαύρος της Ασίας (άκτή της Γουινέας) όταν συναντηθή στον δρόμο μ' έναν γνωστό του, τού προσφέρει μία χουφτιά άμμο, ρίχνοντας ταυτόχρονα την ποδιά του επάνω από τόν άριστερό του ώμο.

Οί μαύροι της φυλής Νεγκίτο, χαιρετούνται κάνοντας κάτι μορφασμούς, που σέ μάς θά τούς θεωρούσαν...ύβριστικούς, τó λιγώτερο...

Στό Λουσάν, ή ευγένεια άπαιτεί νά γέρνη μονοκόμματος ό χαιρετών στο ένα τó πλευρό και νά προτείνη προς τά έξω τó κάτω χέλιος... όχι βέβαια για φιλημα!

Αν τύχη και βρεθήτε καμιά μέρα ξαφνικά στην... Γροιλανδία, μην άπορήσετε όταν δήτε τόν πρώτο Γροιλανδό που θά συναντήσετε νά σπάνη στα γέλοια μόλις θά σάς δει. Δέν σάς κοροϊδεύει, σάς εύχεται τó «καλώς ώρισες!». Είναι ό χαιρετισμός τού τόπου.

Κατά περιεργή σύμπτωση, με τó ίδιο τρόπο χαιρετούν και οι Ίνδοι Μιτούας.

Στην Νέα Ζηλανδία, ό ντόπιος, όταν συναντηθή μ' έναν φίλο του, τόν πλησιάζει, κολλά την μύτη του στη δική του, και ψιθυρίζει κάτι άκατάληπτα λόγια.

Ό κάτοικος τού νησιού Ροτούμα, θεωρεί ύψιστη έκδήλωση ευγενείας, άν πασαλείψη τόν φίλο του που θά συναντήσει στο δρόμο, με την όχρα με την όποία είναι ό ίδιος πασσαλειμένος.

Στό Λεμουρέκ, ό χαιρετισμός γίνεται τρίβοντας... τó πόδι στο μούτρο τού γνωστού! Οι Άγενή, δέν είναι αυτοί διόλου άγενείς: όταν δούν γνωστό, πλησιάζουν και τόν φουούν έλαφρά μέσα στ' αψί.

Ό κάτοικος τών Νέων Έβριδων, ρίχνει νερό στο κεφάλι τού φίλου που συναντά.

Στην Ουγάνδα της Άφρικής, οι Βούα-Χούνγκι χαιρετούν πέφτοντας μπρούμυτα χάμω και στριφογυρίζοντας με άποτομα τινάγματα μέσα στο χάμα.

Στην Ταγκανίκα, πάλι της Άφρικής, ό ίθαγενής σκύβει ως τó έδαφος, παίρνει δυό χούφτες χάμω και τρίβει μ' αυτό τó χέρι του και τó στήθος του.

Οί Βούα-Ούσι όμως, κάνουν κάτι άκόμη πιο καλό: Μόλις δούν γνωστό τους, ξαπλώνονται άμέσως στην ράχη, χτυπούν τρεις φορές τά παλαμάκια, κατόπι γυρνούν μπρούμυτα, ξαναχτυπούν πάλι τά χέρια, έπειτα πάλι πέφτουν στην ρά-

Ό μαύρος θά εύρισκε παράξενο τó πράγμα...

Βαστά επί δέκα λεπτά περίπου! Όταν χη και ούτω καθέξής. Η ιστορία αυτή ό ευγενέστατος και ύποχρεωτικώτατος Βούα-Ούσι σηκώνεται, επί τέλους, από χάμω, έχει τά χάλια του ό ταλαιπώρος!

Π

Ας πάμε τώρα στην Ασία.

Στην Περσία, όταν ό Σάχης βγαίνει άπ' τά άνάκτορά του στην Τεχεράνη, οι ύπηκοί του, γονατίζουν άμέσως, στο διάβα του, και έγυλίζουν τó χάμα με τó μέτωπό τους. Στην σάση αυτή μένουν μέ-χρις ότου περάση ή βασιλική πομπή.

Πάμε τώρα σέ μία χώρα, όπου ό χαιρετισμός και γενικά ή ευγένεια έχουν φθάσει τó άποκορύφωμά τους, στην Κίνα. Όταν ένας μανδάρινος παρουσιασθή ενώπιον τού άνωτάτου άρχοντος, πέφτει κάτω και κολλά τó μέτωπο στη γη. Αν δέν τού πει ό άυτοκράτωρ νά σηκωθή, δέν σηκώνεται!

Στόν δρόμο, όταν ένας Κινέζος της καλής τάξεως συναντήση έναν άλλο, τόν πλησιάζει και τρίβει την μύτη του στον ώμο τού άντικρυνού του, και κατόπι άρχίζει έναν δεκάριχο, που λέει περίπου, δηλ... πολύ-πολύ οικονομικά «Η έμε-

τέρα ταπεινότητά άσημότης θεωρεί τόν σκώληκα που είναι ό έαυτός της, πολύ εύ-τυχή, που της έλαχε ή μεγαλύτερη τιμή νά άπολαύση τó συναπάντημα της ύμετέρας γαληνότητας και τρισμέγιστης έκλαμπρότητας!»

Η ίδια διαδικασία όπως στην Κίνα, και κατά τις παρουσιάσεις ενώπιον τού Μεγάλου Μογγόλου, κατά τά 1700.

Ό Μέγας Μογγόλος δέν έδέχετο κανέναν όρθο μπροστά του, είχε δέ την άξίωση νά μπαίνουν γονατιστοί στην αίθουσα όπου έδέχετο, και αυτοί οι ξένοι πρεσβευταί. Μονάχα ό Γάλλος πρεσβευτής δέν δέχθηκε νά υποβληθή στην ταπεινώση αυτή. Έξω φρενών ό Μέγας Μογγόλος σκέφθηκε νά κάνει τó έξής: Έβαλε και έφραξαν την είσοδο της αίθουσας, κατά τέτοιο τρόπο, ώστε όποιοσδήποτε νά ήθελε νά μπει νά ήταν ύποχρεωμένος νά γονατίση για νά περάση. Ό Γάλλος πρεσβευτής υπέκυψε... στον έκβιασμό, αλλά κατά τόν έξής έξυπνότερο τρόπο: έκανε μεταβολή και μπήκε μέσα άρκουδίζοντας μέν, αλλά... με τά πινιά του προς τόν άυτοκράτορα. Αυτός κατάλαβε και δέν επέμενε πιά.

Στις άλλες άνατολικές χώρες και άλλοτε στην Τουρκία, ό χαιρετισμός γινόταν με έδαφιαία ύπόκλιση και με έπίψαυση τού έδάφους από τó ένα χέρι, τó όποιο κατόπι έφέρετο στο κεφάλι. Είναι ό γνωστός τεμενέας και σημαίνει ή χειρονομία αυτή, τó ότι ό χαιρετών παίρνει τó χάμα που πατεί ό φίλος του ή ό άνωτέρός του και τó βάζει στο κεφάλι του. Δηλ. τού έκδηλώνει μ' αυτό τόν άπειρο σεβασμό και την ύποταχ ή τόν στην άνωτερότητά του.

Στην Ιαπωνία, επίσης ή διαδικασία τού χαιρετισμού είναι πολύ γραφική. Ό Λατί περιγράφει κάπου μία τέτοια φασαρία. Έφευγε από ένα έξαχικό πανδοχείο είχε βγί έξω και έσπασε στα δυό χαιρετώντας ως τó έδαφος. Κάθε φορά δέ που ό Λατί γυρνούσε και έβλεπε πίσω του, όλη ή οικογένεια τακίζότανε σέ χαιρετούρες και ρεβεράντες. Αυτό έγινε ως ότου χάθηκε όλότελα από τά μάτια τών ύποχρεωτικώτατων γι�πωνέζων χωρικών, τó άμάξι τού φιλοξενομένου των.

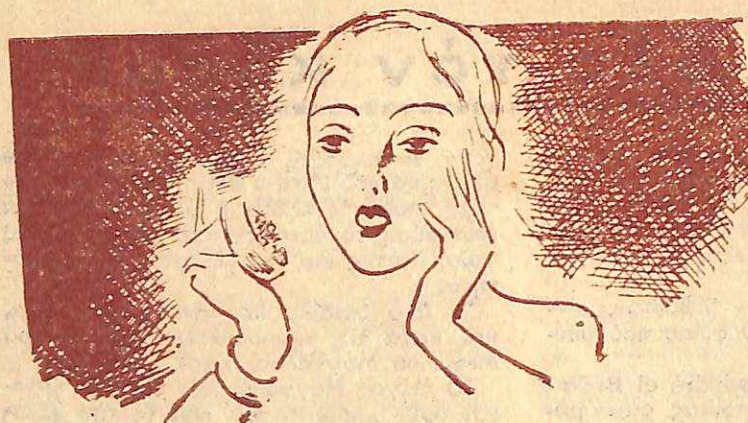
ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

—Η πιο θαρραλέα φυλή τού κόσμου είναι τών Μαζάι, στην Άφρική. Βγαίνουν σέ κυνήγι λεονταριού, ώπλισμένοι μονάχα με ένα κοντό και μία ξύλινη άσπίδα.

—Έναν άλλο άκόμη πιο περίεργο φόρο θά βάλη ένας δήμαρχος στην Ίταλία. Όχι πιά στις γάτες αλλά στους ανθρώπους. Θά φορολογήση τούς δημώτας του άναλόγως τών διαστάσεών τους. Οι χονδροί από τώρα θρηνούν στην Ιταλική έστεινη πόλη...

—Σε μία μικρή πόλη της Τσεχοσλοβακίας, οι άρχες έβάλαν φόρο στις γάτες. Ό λόγος της φορολογίας είναι ότι άφθονούν οι γάτες στο μέρος εκείνο.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΜΙΑ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗ

Πήρα ένα γράμμα γεμάτο απογοήτευση. Καί δεν μου γράφει καμιά ηλικιωμένη κυρία που πέρασε την ζωή της όλο πίκρες και δάσνα, ούτε καμιά άλλη αποτυχημένη της ζωής.

Η επιστολογράφος μου είναι μια άναγνώστριά μου, έπάνω σ' όλη της την άνθιση, πούχε, όπως μου γράφει και η ίδια, την καλοτυχία να γεννηθί και να μεγαλώσει σ' ένα περιβάλλον άνεσης και γαλήνης, που μ' άλλους λόγους δεν γνώρισε την άσχημη όψη της ζωής, και που επί πλέον δεν έχει νοιάση άνωμα ούτε τις μικροαπογοητεύσεις της ηλικίας. Καί όμως είναι απογοητευμένη.

Αυτό τουλάχιστον δείχνει το γράμμα της. Μου γράφει για να μου παραπαινεθί ότι πέρασε τις πιά άσχημες μέρες, τώρα με τις γιορτές, ότι οι γιορτές αυτές, Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, δεν της κάνουν πιά έντύπωση, δεν της δίνουν την παραμικρή χαρά, και ότι θα προτιμούσε να μην έρχόταν.

Περιμένετε αυτό το «σπλήν» από μια νέα δέκα οχτώ ετών, προωρισμένη από την Μοίρα μόνο για την χαρά της ζωής;

Παραπονιάμην μικρούλα μου, μου φαίνεται πως παρσώρεστε πολύ από μερικά διβλία που θάχετε διαβάσει...

Όταν κανείς είναι στην ηλικία σας και στην θέση σας, δεν μπορεί νάναι τόσο απογοητευμένος ώστε να μην αισθάνεται την όμορφιά, την ποίηση, των ήμερών που πέφτουν.

Είστε ένα μπουμπουκι που τώρα μόλις ξανοίγει τα πέταλλα του στον ήλιο, πως θέλετε να αποκορώσετε τον ήλιο αυτό, προτού καλά-καλά άκμή τον χαρήτε;

Στην περίπτωση σας μόνον μια αίσθηματική περιπέτεια με τα πιθανά δυσάρεστα της θα σάς δικαιολογούσε, αλλά σπεύδετε μόνι σας να με διαβεβαιώσετε ότι δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Με πληροφορείτε όμως εκ παραλλήλου ότι διαβάσετε πολύ διβλία φιλοσοφικά και μεταφυσικά και μόνο στο διάβασμα βρήκατε την απόλαυση, που άλλοι ζητούν αντ' τις μέρες στην χαρά που δημιουργούν οι ίδιοι στο περιβάλλον τους.

Θέλετε μια συμβουλή της «καλής σας φίλης» όπως με λέτε νεαρά μου φίλη; Διαβάστε λιγώτερο, ή διαβάστε πράγματα ελάχιστα, και κυττάζετε περισσότερο την ζωή, και πού παντός με μεγαλειότερη συμπείνα.

Στην ωραία ηλικία που βρίσκεστε είστε ή ίδια ή ζωή και το χειρότερο που μπορεί να κάνει κανείς, είναι να στραφί έναντίον του έαυτού του...

ΔΟΡΑ

Γυναιμείες

Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ
ΦΟΡΕΣΟΥΝ ΤΑ
ΝΕΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Σε άλλα χρόνια—όχι και τόσο μακρινά—τα νέα κορίτσια, οι μικρές δεσποινίδες, άνειροπολούσαν να φορέσουν μακρυά φορέματα, με περίπλοκες γαρνιτούρες και να σηκώνουν γρήγορα τα μαλλιά τους για να φαίνονται «κυρίες».

Στην σημερινή εποχή οι «κυρίες» θεωρούν άπαραίτητο να έχουν εμφάνιση κοριτσιών. Γι' αυτό και υιοθετούν την γραμμή «σπορτίβ». Το πράγμα αυτό έχει ως φυσική συνέπεια να φορούν και τα σημερινά κορίτσια χαμηλά τακούνια, ταγιέρ από χοντρό λαινάζ σε άνδρική κόψη, και να χτενίζουν τα μαλλιά τους προς τα πίσω. Έτσι, τα νέα κορίτσια ντύνονται σχεδόν όπως και οι μαμάδες των, άπομακρύνοντας όμως από την τουαλέττα τους κάθε τι που θα μπορούσε να φανή περίπλο-

κο, έξεζητημένο και θα χαλούσε την λυγεράδα της σιλουέττας των.

Στά ταγιέρ των νεαρών δεσποινίδων ή ζακέττα έχει ζώνη και μικρή μπάσκα, κι ένα γιακαδάκι Κλωντίν. Τα πέτα εμπρός μπορούν να γαρνιρισθούν με λίγη γούνα, πολύ διακριτικά όμως.

Όσον αφορά τις φούστες θα γίνουν ή έντελώς πλισσέ ή «άν φόρμ». Μιά πολύ νεανική νότα στο σύνολο αυτό δίνει ένα γιακαδάκι, ένα μανσόν και μια τόκα από γούνα.

Για το πρωί και για τα σπόρ θα προτιμηθί ένα κοντό ευθύγραμμο παλτουδάκι από ρατίν άνοιχτόχρωμη έπάνω από μια φούστα σκούρα.

Για μαντώ, προτιμάται ή κλασική ρεδικτότα με τσέπες και ρεβέρ βελούδινα. Κλείνει με όκτώ κουμπιά. Το άμπιγέ μαντώ γίνεται από λαινάζ μπλέ ή ρουίγ με ρεβέρ και τσέπες φανταζι, γαρνιρισμένες με γούνα. Το μαντώ πρέπει να φαρδαινί έλαφρά προς τα κάτω.

Τίποτα δεν είναι καταλληλότερο για ένα πρακτικό φορεματάκι από το σκω-

Έξ άριστερών προς τα δεξιά: Τουαλέττα από κρέπ θαλασσί γαρνιρισμένη με κορδέλλα βελούδινη σκουρότερη.—Σκωτσέζικο φορεματάκι γαρνιρισμένο με γιακά και ζώνη νόνη.—Βελούδινο μαύρο φόρεμα, γαρνιρισμένο με σουτάς μπλέ.—Μαντώ: κόκκινο λαινάζ, γαρνιτούρα: «άνιό ραζέ» γαλά.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Η ΣΤΑΦΥΛΟΚΟΚΚΙΑΣΗ

Στο προηγούμενο φύλλο σάς έγραφα τή σπουδαιότερα χαρακτηριστικά της σταφυλοκοκκιάσεως, που είναι ή συχνότερη από τις δερματικές παθήσεις και για το μικρόβιο που την προκαλεί: τον σταφυλόκοκκο. Σας ανέπτυξα επίσης πως γίνονται από το μικρόβιο αυτό οι δοθήνες (καλόγηροι). Σήμερα θα σάς γράψω για την άκμή του προσώπου τα άντιαισθητικά, έπίμονα κι' ένοχλητικά αυτά σπυρία, που βασανίζουν σε μεγάλη άναλογία άμφότερα τα φύλα.

Η άκμή είναι μια συχνή δερματική νόσος και έξαιρετικά πολύμορφη, όφειλομένη σε μόλυνση των σηγηματογόνων αδένων του δέρματος ή της ρίζας των τριχών. Κι' αυτής της νόσου ο κυριώτερος συντελεστής είναι ο σταφυλόκοκκος.

Δεν ύπάρχει, όπως λανθασμένα νομίζαμε, ένα είδος μόνο άκμης αλλά διάφορα είδη της ανάλωσης των δερματικών έξανθήσεων και του μέρους του σώματος που βγαίνουν. Γι' αυτόν τον λόγο χρειάζεται προσοχή όταν βλέπετε πως έπιμένουν σπυρία στο πρόσωπό σας και να μη παρσώρεστε από άνεύθυνες συμβουλές αλλά να έπισκέπτεστε τον ειδικό δερματολόγο γιατρό σας που κατόπιν εξέτασής θα σάς καθορίσει την ειδική για το είδος της άκμης σας θεραπεία με την οποία άφ' ενός μόν θα προλάβετε την χρονιότητα και την έπιείνωση της νόσου, ενώ άφ' έτέρου θ' απαλλαγίτε γρήγορα άπ' αυτήν και τις άντιαισθητικές ούλές και τα στίγματα του προσώπου σας.

Τα συνηθέστερα άπαντώμενα είδη της άκμης είναι: ή άπλη ή άκμή της νεότητος, ή φλεγμονώδης άκμή ή ροδόχρους άκμή, ή κεραιοειδής, ή κεχροειδής και ή σοβαρότερα άπ' όλες ή νεκρωτική ή εύλογιοειδής άκμή. Τα κυριώτερα χαρακτηριστικά συμπτώματά τους είναι τα εξής: Η άπλη ή ή άκμή της νεότητος είναι συνηθισμένη και παρουσιάζεται τις περισσότερες φορές στην νεανική ηλικία μεταξύ του 15ου —20ου έτους. Κύριον γνώρισμά της είναι ότι παρουσιάζεται κυρίως στην μύτη και στα πλάγια της, στο μέτωπο και στο σάγονι. Παρουσιάζεται υπό μορφήν έλαφράς προεξοχής του δέρματος, πιεζομένη δε δνάζει μια λευκή σκληροειδή ουσία, σπανιότατα δε πύο.

Η φλεγμονώδης άκμή παρουσιάζεται κατά την περίοδο, κατά την δυσκοιλιότητα, καθώς και ύστερα από χρήση μερικών φαρμάκων (δρυσιούχων, ιωδιούχων). Έπίσης παρουσιάζεται ύστερα από την χρήση διαφόρων έρεθιστικών ουσιών που περιέχονται σε καλλυντικά. Η άκμή αυτή έντοπίζεται στο πρόσωπο, αλλά πολλές φορές και στο έπάνω μέρος του θώρακος, καθώς και στην ράχη και στον τράχηλο.

Το άιαιτερο γνώρισμα της φλεγμονώδους άκμης είναι ότι το έξάνθημά της διατείνεται, στο έφθονο δε πύο όφείλεται και ή φλεγμονώδης κατάστασις.

Η ροδόχρους άκμή παρουσιάζεται υπό μορφήν κοκκινωπών στην άρχή κηλίδων και κυρίως προσβάλλει τα μη τριχωτά μέρη του προσώπου (μύτη, χείλη, μέτωπο). Η έκταση και ή έντασή τους διαφέρει ανάλογως την περίπωση. Και άλλοτε μόν παρουσιάζεται ως άπλό έξάνθημα, άλλοτε όμως παρσιζεται διώγκωση διαφόρων βωμών, παρσιζεται πολλές φορές όγκος άρκετά μεγάλος και γεμάτος πύο.

Αίτια της άκμης αυτής είναι ή κληρονομικότης, ο έρρητισμός, ή χρονία ρινίτις,

σεηίδες

τσέζικο λαινάζ. Έν τοιαύτη περιπτώσει, καλόν θα είναι να μη κοντά στο πρόσωπο μια χαρούμενη άνοιχτόχρωμη νότα: π.χ. ένα γιακαδάκι ή ένα ζαμπό από λευκό πικέ.

Τα μάλλινα φορέματα γαρνίζονται με μπάντες από βελούδο στο ίδιο χρώμα.

Όσον αφορά τις φιλικές δεξιώσεις ένα βελούδινο μαύρο φορεματάκι με ζώνη και γιακά ζωηρόχρωμο είναι πολύ χαριτωμένο.

Για τις πιά έπίσημες εμφάνισεις είναι ένδεδειγμένο το πλισσέ σε όλη την φούστα, τα φουσκωτά μανίκια, οι πλισσαρισμένες γαρνιτούρες και άκόμη οι μικρές μπάσκες που είναι χαριτωμένες στην ηλικία αυτή.

Και πρό πάντων, μην ξεχνάτε τα μπολερό που κολακεύουν τόσο πολύ.

Για τα βράδυα το μόνο χαρακτηριστικό που επιβάλλεται είναι ή άπλότης. Το πραγματικό στόλισμα του κοριτσιού μένει πάντοτε ή δροσιά και τα νειάτα του. Μιά ζώνη δερμάτινη, γαρνιρισμένη με ζωηρόχρωμα δερμάτινα λουλούδια, γαρνίρει άρασι μια τουαλέττα από άνοιχτόχρωμη μουσελίνα. Έπίσης μερικές σούρες, ή νεβρίρ ή πλισσέ κ.τ.λ.

Όλα τα άξεσουάρ του άνσάμπλ πρέπει να είναι διακριτικά. Η τσάντα θα έχη ως κυριώτερο στόλισμα, μεγάλα άρχικά μετάλλια.

Για το άπόγευμα το νέο κορίτσι θα φορέσει παπούτσια δερμάτινα με χαμηλά τακούνια και το βράδυ παπούτσια με άσημένιες μπούκλες.

□ □

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ,

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Αν ή φυσική άγωγή είναι μια σχολή όγείας μπορεί άκόμη για να έκπληρώσει έντελώς τον σκοπό της να είναι μια σχολή χάριτος και άρμονίας.

Δεν άρκει μόνον ν' άποκτήσετε άρασι μύς, σκληρή σάρκα, και εύλύγιστες άρθρώσεις, πρέπει άκόμη να άποκτήσετε γενική εύλυγισία και να άντιληφθίτε την έννοια και τη δύναμη του ρυθμού.

Τα παιδικά γυμνάσματα δεν είναι παρά οι λεπτομέρειες, ή ανάλυσις της γυμναστικής. Πρέπει όμως να μάθι να τα έκμεταλλεύεσθαι κανείς και να συνεχίσι την άσκηση ώστε να τα έκτελι με την ιδιαίτερη έκείνη άνση και χάρι που δίνει πάνττε ή έξάσκησης.

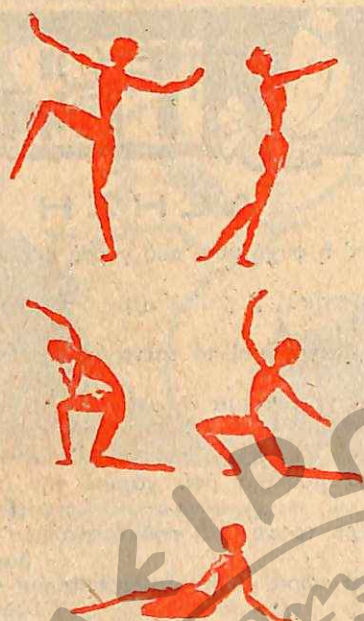
Γι' αυτό άκριβώς ή ρυθμική γυμναστική έχι τόσο μεγάλη σημασία στην φυσική άγωγή. Είναι άπαραίτητο συμπλήρωμά της, μπορούμε να ποδμε, και χωρίς να παρακολουθούν ειδικά μαθήματα, χωρίς να θέλουν να γίνουν μπαλαρίνες, όλες οι γυναίκες πρέπει να έξασκούνται στα γυμνάσματα αυτά.

Αν μωρήτε με ένα γραμμόφωνο ή ένα ραδιόφωνο, να συνοδεύετε τις κι-

νήσεις σας με κατάλληλη μουσική, το έργο σας θα είναι πολύ πιο εύκολο και τ' άποτελέσματα άσφαλότερα. Αν όμως δεν έχετε μουσικό όργανο μπορείτε να σιγοτραγουδήτε κανένα σκοπό ή και να λικνίζεστε άπλούστατα με τον ρυθμό των κινήσεων.

Οι ρυθμικές κινήσεις είναι κατά κανόνα πολύ άπλές. Δεν είναι άκροβατικά γυμνάσματα και πρέπει—τρόπον τινά—να είναι αβόρμητα. Για να άσκηθίτε διαλέξτε άρμονικές στάσεις και εύκολες και συνδέετε την μια με την άλλη.

Έτσι, άρχίζετε από το σχήμα 1, περνά-

Πέντε ρυθμικές κινήσεις περιφρμες για την εύλυγισία του σώματος (Σχετικό άρθρο παραπλεύρως).

στε στο σχ. 2, ύστερα στο 3, 4, 5 και έπανέρχεσθαι πάλι στο πρώτο περνώντας διαδοχικά από το 4, 3, 2.

Κάνετε τις κινήσεις σας μπροστά σ' έναν καθρέφτη και φροντίζετε ώστε όλες οι ένδιάμεσες πόζες να γίνονται με χάρι, φυσικότητα και όχι άδέξια.

Όταν πάρετε έτσι την συνήθεια να κινήσθαι με εύλυγισία, προσπαθήστε μόνες σας να ποικίλετε τις κινήσεις σας και να τροποποιήτε τον ρυθμό. Αφού κάνετε τα γυμνάσματα αυτά άργα, προσπαθήστε να τα κάνετε γρηγορώτερα. Άλλοτε πάλι διατηρείτε άρκετή ώρα την ίδια στάση. Άρχίζετε από εκείνη που παρουσιάζει εύκολότερη ισορροπία, όπως ή 4 και πέντε και καταλήγετε σε στάσεις πιο περίπλοκες όπως ή 1 την οποία είναι δύσκολο να διατηρήσετε χωρίς να κλονίζεστε.

ή δυσμηνόρροια, ή αμηνόρροια, ή στειρώση κ.λ.π. Τό είδος τής άκμής αυτής παρουσιάζεται κάποτε και κατά την έγκυμοσύνη και εξαφανίζεται μόνο του μετά τόν τοκετό.

Τά υπόλοιπα είδη άκμών είναι και τά σοβαρώτερας μορφής. Αυτά παρουσιάζουν και στο τριχωτόν μέρος τής κεφαλής και άντέχουν πολύ και στην δραστικώτερη άκομήθεραπεία και πολλές φορές ύποχωρούν μετά μακροχρόνιο μόνον θεραπεία, αφήνουν δε σπύρες και στίγματα, εύλογιστούς μορφής που είναι κι' άνεξίτηλα.

Καθώς είπαμε παραπάνω όλα αυτά τά είδη καθώς κι' οι δοθιγνες όφείλονται τις περισσότερες φορές στον σταφυλόκοκκο. Πολύς φορές όμως υπάρχει μαζί μετά τόν σταφυλόκοκκο κι' άλλο έξίσου επικίνδυνο μικρόβιο: ό στρεπτόκοκκος. Καί όταν μόν πρόκειται για άπλή άκμή δηλ. για τά σπυριά τής νεότητος, αυτά ύποχωρούν με άντισηπτική μόνο θεραπεία, δηλ. με πλύσεις, σουμπιμ, βορικοπύ, δέξυενέ κ.λ.π., άναλόγως θέθαια, τής ποιότητας του δέματος. Έσωτερικώς επίσης με την λήψη διαφόρων φαρμάκων γιαγιάς, ιοντοτανικού σιροπίου, μουνουλόαδου καθώς και με άνθλογη διαίτα, δηλ. με άποφυγή χοιρινών, άλμυρών, παστών, οίνουπνευματόδων κ.λ.π., ύποδοηθείται πολύ ή θεραπεία. Άλλά τις περισσότερες φορές τά σπυριά αυτά μολύνονται με τδ ξύσιμο, τδ ζούλιγμα κ.λ.π. κι' άρχίζει ή καθαρά σταφυλόκοκκίαση.

Για όλους λοιπόν αυτούς τούς λόγους που δουν μπορούσα, λεπτομερέστερα σάς εξέθεσα, οι άκμές και τά μπιμπίκια καθώς κι' οι δοθιγνες δέν είναι από τις άπλες άρρώστειες, που ύποχωρούν τόσο εύκολα και με πρόχειρα φάρμακα. Έπίσης θα καταλάβετε σε τί είδους μολύνσεις εκτίθεσθε ζουλώντας και τρυπώντας τδ κάθε σπυράκι ή μπιμπίκι του προσώπου σας.

Με τις διάφορες δέ άλοιφές και μάλιστα τις καλλυντικές, όσων κι' άγνές άν είναι, άκομή και τών έργαστηρίων μας, δέν επιτυγχάνετε άν έχετε σπυράκια καμμίαν δελτίωση, άπ' έναντίας τδ πληθαίνετε και τά μολύνετε. Αυτή είναι ή καθαρά κι' επιστημονική αλήθεια. Τδ μόνο μέσον θεραπείας είναι εκτός τής διαίτης που σάς είπα, ή ένεσοθεραπεία. Έτσι μόνον θα θεραπευθήτε και θα προλάβετε την επιδείνωση τής καταστάσεώς σας.

Μήν παρασύρθετε από άνεύθυνες κι' άντιεπιστημονικές συμβουλές. Ύδρατμοί, μασσάζ, κ.τ.λ., τουλάχιστον για την έξάλειψη τών σπυριών, άκμών κ.τ.λ., όλα αυτά είνε έφενερέσεις μόνον για χρηματισμό.

Τδ αύτεμβόλιον είναι άρκετά άποτελεσματικό αλλά τδ πιο άποτελεσματικό, τδ ιδεώδες για την ταχύτητα με την όποια ένεργεί φάρμακο είναι οι τελευταίες χρησιμοποιούμενες ένεσεις ζυμοθέντων έμβολίων (Φερμαντέ), παρασκευαζόμενες με φυσικοχημικά μέσα, πρόσφατες και που διατηρούν όλες τις ιδιότητές των, άπληλαγμένες δέ τελείως πτωμαίνων. Με έλάχιστες τέτοιες ένεσεις θα άπαλλαγίτε από τά όγληρά κι' άντισταθητικά σπυριά και θα διατηρήσετε την λειότητα και άνθηρότητα του προσώπου σας.

Χρειάζεται όμως άνάλογως με την έκάστοτε παρουσιαζόμενη περίπτωση διαιτητική και φαρμακευτική θεραπεία. Άλλά γι' αυτά θα σάς καθοδηγήσει ό δερματολόγος σας, που άν συνυπάρχει και στρεπτόκοκκιο έμβόλιο, γιατί διαφορετικά τά σπυριά δέν ύποχωρούν.

δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ... ΜΠΟΥΓΑΔΑΣ

Αυτές τις μέρες έγινε στο Παρίσι ένα πολύ περίεργο συνέδριο. Συνήλθαν οι πλύστες τής Γαλλίας,—με άντιπροσώπους, φυσικά...—και άπεφάσισαν να συγκροτηθούν κι' αυτές σε συνδικάτο... αλλά έξαιρετικώς λευκόν. Με την ευκαιρία αυτή διήκταν πολλά... άπλυτα στην φόρα που ώδήγησαν στην σύνταξη του παρακάτω κανονισμού.

1ον) Καμμία πλύστρα δέν θα άγκαζάρεται με τόν μήνα και για κάθε μπουγάδα θα... γίνεται συμβόλαιο!...

2ον) Τδ συνδικάτο θα εισπράττει 50 λεγικών σε κάθε πλύστρα του συνδικάτου που σόν αυτό θα πηγαίνει στο ταμείον συντάξεων.

3ον) Άπαγορεύεται στις πλύστες να κάνουν στα σάβια που πλένουν και άλλες δουλειές εκτός από μπουγάδα!

4ον) Άπαγορεύεται σε όποιοδήποτε πελάτη να κρατήσει την άξία του έσωρούχου από την άμοιβή τής πλύστρας, σε περίπτωση που θα καταστρέφεται τδ ρούχο αυτό κατά την μπουγάδα!...

5ον) Έπιβάλλεται πρόστιμο 50—125 φράγκων σε κά πλύστρα τού συνδικάτου που δέν θα σεβόταν τις παραπάνω διατάξεις.

ΔΕΗΣΗ

Είπ' ή ψυχή μου, που γυρτή κι' έκστατική σνάμα γονατιστή μ. ροσάχ στον ύπατο βωμό του Πόνου

τό δάκρυ και τδ στεναγμό δίνοντας πλέριο τάμα και γι' άναμμα τή φλόγα της. Επάντα πιστή του μόνου

Θεού ίέρεια μέσ' του ναού Σου τή γαλήνη που μουσικά μου χάρισε την ύπερτάτη Γνώση!

δωρο τρανό! μά που τρανά μέσ' τή ζωή βαρύνει!

Και τώρα μ' ένα δελιασμά και τή χαρά την όση προσφέρει τδ πρωτόφαντο, μά χρόνια που ποθιέται

προσέρχομαι, ύπερτατε Θεέ, να σ' ήχη τήσω

συχώρεση, συχώρεση. Ό "Έρωσ που γεννιέται

με συνεπαίρνει τή φτωχή—άλλοι! Πώς να κρατήσω—

και μ' οδηγεί γοργόφτερος στο λιδάρο άνθη-κήπι

που βασιλεύει ή Χαρά. Κι' ως τ' άγναντεύω πέρα

λογιάζω πώς μ' άφησε ή άδερφή Σου λούπη.

"Ω! ναί! θα φύγω. Μή ζητάς να με κρατάς Πατέρα.

Μ' άν ίσως πάλι τ' όνειρο, που τόσο με πλανεύει

φανή, σάν κάθε όμορφιά, νάαι και τούτο ψέμμα

ξανά κοντά Σου θα συρθώ, αυτό που Σέ μαγεύει

φέρνοντας για έξλασμό τδ ύστερνό μου αίμα

ΜΙΑΤΟΣ ΣΤΕΦΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΥΖΥΓΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΑΡΑ ΤΟΥ!

Ή κυρά Σεραφίνα Μπουρού, είνε μια άνδρογυναικά, με τά όλα της, με μουστάκι με χοντρά χέρια κ.τ.λ.

Ό άνδρας της τδ άνάποδο: Είνε ένας κοντός άνθρωπάκος, αδύνατος, ήσυχος με φωνή που μόλις ακούγεται.

Μιά μέρα, ή Κα Σεραφίνα πήγε στην άγορά να ψωνίση βούτυρο και αυγά. Ό άντρας της—τόν όποιον σημειώτεον, άφινε πάντα μισονηστικό,—έπωφελήθηκε τής ευκαιρίας και σκαρφαλώνοντας στο κελλάρι, πήρε μερικά μήλα και τάβαλε στη χόβολη του

τζακιού για να τά ψήση. Σε λίγο όμως, ακούσθηκαν στην σκάλα τά ήματα του θηρίου που έπέστρεφε. Κάτατρομαγμένος ό φτωχο-Μπουρού, θγάζει θιαστικά θιαστικά τά μήλα από τή φωτιά και τά βάζει στις τσέπες του πανταλονιού του. Σε λίγο όμως, τά μήλα άρχισαν να τδ καίνε άσχημα την σάρκα και έτσι, όταν ή άξιέ-ρατος κ. Σεραφίνα άνοιξε την πόρτα και μπήκε, είδε τόν άνδρα της να χορεύει ρούμπκα, πηδώντας πτες στο ένα και πότε στο άλλο πόδι, ενώ στο πρόσωπό του χάραζε τδ πιο... όδυνηρό χαμόγελο!

Ή Κα Μπουρού δέν κρατήθηκε στο θέαμα και—για δεύτερη φορά στη ζωή της—γέλασε!... Όταν έπαυσαν οι θροντές και οι θρυχημοί που άποτελούσαν τδ γέλιο της, ή Κα Μπουρού ρώτησε τόν άνδρα της:

—Δέν μου λές τί έπαθες και χορεύεις έτσι;

—Είνε από την χαρά μου που σε ξαναέλεπα να έπιστρέφης τόσο γρήγορα, γυναικούλα μου!...

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΛΥ ΑΠΗΣΧΟΛΗΜΕΝΟΣ

Ό κ. Εύτυχιάδης,—όνομα και πράγμα—είχε την πιο χαριτωμένη γυναικά του κόσμου. Μονάχα που ήταν λίγο (διότροπη, κάπως νευρική, λίγο, μά πολύ λίγο ύστερική και μια ιδέα άνισόρροπη. Έτσι τδ ζευγάρι δέν περνούσε πάντα περίφημα. Διαρκώς μάλλον, και κάπου κάπου, έπεφτε και ξύλο. Μιά μέρα, έπεσεκέφθηκε τδ ζευγος Εύτυχιάδης ένας οικογενειακός φίλος για κάποια ύπόθεση. Ή ύπηρετρία όμως τούτε:

—Δέν μπορεί κύριε να σάς δεχθί ό κύριος γιατί είναι πολύ άπηςχολημένος: δέρνει την κυρία!

Ό φίλος έφυγε και ξαναγύρισε την άλλη μέρα.

—Δυστυχώς, ούτε και σήμερα μπορεί να σάς δεχθί... είναι άπηςχολημένος, είπτε ή ύπηρετρία.

—Κατάλαβα, άπαντά ό φίλος χαμογελώντας, δέρνει την κυρία...

—Όχι, αυτή τή φορά, ή κυρία δέρνει τόν κύριο!...

ΒΙΟ ΣΚΑΙ ΒΙΟΣ

Ή δισ Λουλού πηγαίνει να έπισκεφθί την φίλη της, που μόλις έχει παντρευτή έναν γέρο κύριο.

Άφου την συνεχόρη—για να γίνουν i τύποι—της λέγει:

—Καϊμένη Λουλού, σε λυπάμαι! Πώς μπόρεσες να συνδεθής δια θίου, με ένα γέρο άνθρωπο...

—Διά θίου; Άλλά να ξεηγούμεθα άγαπητή μου, ποίον από τούς δύο μας τόν θίο έννοείς...

"Ένα σπάνιο γραμματόσημο

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ο. ΚΟΥΠΕΡ ΟΥ'Ι'ΛΣΩΝ

Ό κόμης του Σέντ Μιός καθισμένος σε μια άνταυτική πολυθρόνα στη βιβλιοθήκη του μεγάρου του, στο Χάνοβερ Σκουέρ, έπαιζε με μια μικρή τσιμπίδα για γραμματόσημα.

Πάνω στο γραφείο ήταν άνοιγμένο ένα μεγάλο «άλμπουμ» και δίπλα του βρισκόταν ένα μικρό δίθεσο πέτιο πορτοφολάκι, που τδ περιεχόμενο του ήταν όλο-όλο ένα από τά σπανιότερα γραμματόσημα τών νησιών Τριστάν ντά Κοΐνα.

Σε λίγο, με άπειρες προφυλάξεις άνοιγε τδ πορτοφολάκι, και πήρε με την τσιμπίδα τδ χρωματιστό πολύτιμο χαρτάκι.

"Υγράνε έλαφρά πάνω σ' ένα μικρό σφουγγάρι ένα κομμάτι είδικού συγκολλητικού χαρτίου, και, σε λίγο, τδ νέο άπόκτημα τής συλλογής του βρισκόταν στην ω...

Σε λίγο, με άπειρες προφυλάξεις άνοιγε τδ πορτοφολάκι, και πήρε με την τσιμπίδα τδ χρωματιστό πολύτιμο χαρτάκι.

Ό κόμης, δίχως να κουνηθί στράφηκε προς τδ μέρος τής φωνής. Ό νέος που στεκόταν στην πόρτα τής βιβλιοθήκης, είχε τδ δικό του χαμηλό μέτωπο, με την δικιά του λεπτή μύτη, και τδ ίδιο μακρόστενο πάνω χέλι όλων τών Σέντ-Μιός. Θάταν ως 22 χρονών. Φορούσε ένα θαυμάσιο γκριζό, σπόρ κοστούμι. Δίπλα του πρόβαλλε μια νόστιμη κοπέλλα τής ίδιας ηλικίας, μά με καλοβαμμένο χέλι, και μ' ένα μικρό σπόρ καπελλάκι στο χρυσό-ξανθο κεφαλάκι της.

—Σου άπαγορεύω να με ξαναφωνάξης Πάμπς! Έκανε θυμωμένα ό γέρος. Άλλ' όταν είδε τδ κορίτσι άλλαξε ύφος:

—Με συγχωρείτε, είπτε.

—Επίτρεπέ μου να σου παρουσιάσω την Κάθρην, είπτε ό νέος, και μετά, γυρίζοντας προς την νέα:

—Ξέρεις ό Πάμπς μαζεύει γραμματόσημα, είπτε. Άλλα τρέλλα πάλι αυτή!

—Άλήθεια; φώναξε χαρούμενα ή νέα. Μου έπιτρέπετε να τά δώ;

Και λέγοντας, προχώρησε προς τόν κόμη, με τδ κεφάλι γεμένο ναζάρικα προς τά πλάγια και χαμογελώντας πρόσθεσε:

—Ξέρετε τρελλαίνομαι για γραμματόσημα.

Ό κόμης έβαλε την τσιμπίδα στην τσέπη του γιλέκου του, και παραμέρισε για να περάση ή νέα:

—Ευχαρίστως, τής είπτε, και γυρνώντας προς τόν γιοι του: Στο ξαναλέω για τελευταία φορά, Τζέραλντ. Νά πάψης να με φωνάζης Πάμπς!

Ή νέα θαύμαζε, εν τω μεταξύ την σειρά τών Τριστάν ντά Κοΐνα.

—Όλα ίδια είναι, είπτε. Τι γλυκό γαλάζιο χρώμα που έχουν!

—Ναί, είπτε ό κόμης. Έγώ, καθώς βλέπετε, τά έχω όλα... εκτός από ένα: τδ έναίμιου σελινιού. Είναι τόσο σπάνιο! Ύπάρχει ένα στις Ήνωμένες Πολιτείες κι' άλλο ένα εδώ, στην Άγγλία. Φαντάζομαι πώς θα μου στοιχίση, άν τδ βρω, ως 500 λίρες!

—Ω! Τι ντροπή να μην τώχετε, φώναξε ή Κάθρην. Κι' έπειτα... για δήτε: αυτά τώχετε είναι 13. Τι άσχημος αριθμός! Μά δέν εισθε προληπτικός; Πρέπει έξάπαντος να βρήτε και τδ τελευταίο τής σειράς.

Και γυρνώντας προς τόν Τζέραλντ: —Ξέρεις, Τζέραλντ, ποίον μου θυμίζει ό μπαμπάς σου... Τόν Πέρου... Πώς; Δέν τόν θυμάσαι; Έκείνος ό τύπος που έκανε συλλογή από έτικέτες μπουκαλιών μπόρας!...

—Α! ναί, τόν θυμήθηκα, έκανε ό Τζέραλντ διορθώνοντας την γραββάτα του. Ό κόμης είνε νευριάσει.

Και γυρνώντας προς τόν Τζέραλντ: —Ξέρεις, Τζέραλντ, ποίον μου θυμίζει ό μπαμπάς σου... Τόν Πέρου... Πώς; Δέν τόν θυμάσαι; Έκείνος ό τύπος που έκανε συλλογή από έτικέτες μπουκαλιών μπόρας!...

—Α! ναί, τόν θυμήθηκα, έκανε ό Τζέραλντ διορθώνοντας την γραββάτα του. Ό κόμης είνε νευριάσει.

Και γυρνώντας προς τόν Τζέραλντ: —Ξέρεις, Τζέραλντ, ποίον μου θυμίζει ό μπαμπάς σου... Τόν Πέρου... Πώς; Δέν τόν θυμάσαι; Έκείνος ό τύπος που έκανε συλλογή από έτικέτες μπουκαλιών μπόρας!...

—Α! ναί, τόν θυμήθηκα, έκανε ό Τζέραλντ διορθώνοντας την γραββάτα του. Ό κόμης είνε νευριάσει.

Και γυρνώντας προς τόν Τζέραλντ: —Ξέρεις, Τζέραλντ, ποίον μου θυμίζει ό μπαμπάς σου... Τόν Πέρου... Πώς; Δέν τόν θυμάσαι; Έκείνος ό τύπος που έκανε συλλογή από έτικέτες μπουκαλιών μπόρας!...

—Α! ναί, τόν θυμήθηκα, έκανε ό Τζέραλντ διορθώνοντας την γραββάτα του. Ό κόμης είνε νευριάσει.

Ήταν τρυφερότατα άπηςχολημένος με την Κάθρην...

Και αλλάζοντας κουβέντα: —Δέν μου λές, ρώτησε τόν γιοι του. Πώς συμβαίνει να λείπης άπ' την δουλειά σου σ' έμενα;

—Χμ! Θα σου τδ εξηγήσω άμέσως, Πάμπς! Άρχισε ό Τζέραλντ.

—Πάψε, σου είπα, να με φωνάζης έτσι! ξεφώνισε ό γέρος έξω φρενών.

—Σταθήτε να σάς εξηγήσω εγώ, έπενέβη ή Κάθρην. Θέλουμε απλούστατα να παντρευτούμε!

Τό είπτε και τραβήχθηκε λίγο μακριά, κάνοντας πώς κυττάζει τά νύχια της.

—Αυτό είναι έπιβεβαίωσε κι' ό Τζέραλντ. Ύπάρχει όμως και κάτι άλλο, Πάμπς: Με δίδωμε άπ' τή δουλειά. Και τδ ξέρουν οι βλάκες καλά πώς δέν θα βρουν άλλον σάν και μένα, να καταφέρνι να πουλή τώσες μπάλλες τού πίκ-πόγκ. Και έτσι γιατί με δίδωμε; Δέν θα τδ βρής! Τούς είπα πώς θα έπρεπε να πεταχτώ ως τδ πιο κοντινό Ταξιδιωτικό Γραφείο, για να ρωτήσω που ταξιδεύει γέρος ό κόσμος. Γιατί, καταλαβαίνεις; δέν είναι σωστό να πηγαίνουν όλοι στο Κάιρο, και μεις να πουλάμε σκί... Δέν μπόρεσαν όμως να τδ καταλάβουν αυτό. Και

μο ύπαν πώς μια και θάβγαينا να ρωτήσω για είσιτήριο να φροντίσω να τδ πάρω μόνον... «άλλε». Νά μην ξαναγυρίσω δηλ. στο μαγαζί. "Υστερα άπ' αυτό εγώ πήγα θά μάς ύποχρέωσες πολύ, άν μάς έδινες λεπτά ν' άγοράσουμε ένα δαχτυλίδι που άρέσει πολύ τής Κάθρην. Νά τδ δής είναι θαύμα. Σάπφειρος, θαρρώ με μικρά διαμάντια γύρω, δεμένα με πλατίνη. Πενήντα λίρες φθάνουν φαντάζομαι. Τι λές, Πάμπς, θα μου τις δώσεις;

—Όχι, άπάντησε ξερά ό κόμης και σηκώθηκε ταραγμένος. "Υστερα δίνοντας τδ χέρι του στην κοπέλλα είπτε:

—Με συγχωρείτε δεσποινίς... ξεχνώ τδ νομά σας...

—Κάθρην Γιόρκ... Μά, ξέρετε, πρέπει να τ' άγοράσετε τδ γραμματόσημο που σάς λείπει, κύριε κόμη. Δεκατρία... Τι γουρσοζυκίος αριθμός!

—Χαίρετε, την διέκοψε ό κόμης. Φεύγοντας μονολογούσε: «Άκούς τδ παληοκόριτο!... ή θυμίζω λέει τόν Πέρου... τόν τύπο που μαζεύει έτικέτες από μπουκάλια μπόρας! Άκόμα τι θ' άκούσω!»

—Κάθρην καθόταν τώρα δίπλα στον Τζέραλντ, μέσα στο μικρό «σπόρ» αυτοκίνητό του.

—Μάς μένουν δυό λίρες μόνον, τής έπτε ξαφνικά ό νέος. Χρειάζεται οικονομία. Πάμε να πάρουμε ένα σκέτο τσάι. Κι' έπειτα έχει ό Θεός.

—Θά θύμωσε ό μπαμπάς σου που έφυγες άπ' τή δουλειά σου, τού είπτε ή Κάθρην.

—Κι' έπειτα; Δουλειά τδ λές έσύ να πουλάς μπάλλες τού «πίκ-πόγκ» άπ' τδ πρωί ως τδ βράδυ! Ή μήπως είναι δουλειά ή δική σου να πουλάς είσιτήρια για τδπούς που θάθελες να έπισκεφθής ή ίδια;

—Έχει νευριάσει με τδ γραμματόσημο εκείνο που τδ λείπει. Πώς τώπαμε τδ νησί... Τριστάν ντά Κοΐνα; Ξέρεις τί μου θυμίζει; "Ένα γράμμα που πήρε ή μαμά άπ' τδ νησί αυτό πριν λίγες μέρες. "Έχουμε εκεί ένα συγγειή που μάς έγραψε για κάποιο ύπόθεσή του.

Ό νέος τινάχτηκε από την θέση του: —Δέν μου λές, τής φώναξε, σώζεται ό φάκελλος αυτός;

—Και βέβαια, είναι μέσα στο κομδ της μαμάς.

—Τότε δρόμο για τδ σπίτι σου! Και λέγοντας, την άγκάλιασε και την φίλησε στο στόμα, γεμάτος χαρά.

Τδ αυτοκίνητο τώρα έτρεχε με δαιμονισμένη ταχύτητα. Μπήκαν στην Ρέτζαντ Στρήτ, όταν μια ξαφνική σφυριγματιά τούς σταμάτησε. Ό πόλισμαν πλησίασε: —Τδ δίπλωμά σας παρακαλώ, είπτε τού Τζέραλντ.

—Τι τρώχει; έκανε ό νέος.

—Τρέχει ότi τρέχετε πολύ...

—Τι τρώχει; έκανε ό νέος.

—Τρέχει ότi τρέχετε πολύ...

—Τι τρώχει; έκανε ό νέος.

—Τρέχει ότi τρέχετε πολύ...

—Τι τρώχει; έκανε ό νέος.

—Τρέχει ότi τρέχετε πολύ...

—Τι τρώχει; έκανε ό νέος.

—Τρέχει ότi τρέχετε πολύ...

—Τι τρώχει; έκανε ό νέος.

—Τρέχει ότi τρέχετε πολύ...

—Τι τρώχει; έκανε ό νέος.

τόν άπέραντο κατηγορούμενο συντριπτική: Πρόστιμο 25 λιβρών, άλλοιως φυλακή. Τό βράδυ ο Τζέραλντ φρονίμως ποιών δέν φάνηκε στο τραπέζι. Κατά τις 9½ όμως, όταν, σύμφωνα με τούς υπολογισμούς του, ο μπαμπάς του θα βρισκόταν στο τρίτο ποτηράκι ενός παλιού κρασιού, μπήκε στη βιβλιοθήκη.

—Γεια σου, Πάμπς, φώναξε του γέροντος που φυλλομετρούσε την συλλογή του. Τι νέα;

—Τι θέλεις πάλι ρώτησε ο γέροντος κλειώντας το «άλμπουμ».

—Θέλω 50 λίρες για το δαχτυλίδι, κι άλλες 25 για το πρόστιμο. Άλλοιωτικά πάω ένα μήνα φυλακή.

—Και δέν πιάς, έτσι θα ήσυχάσω κι εγώ! είπε ο γέροντος.

—Πολύ καλά, είπε ο Τζέραλντ. Γεια σου λοιπόν. "Α! Παρ' όλιγο να το ξεχάσω. Ξέρεις, Πάμπς, γνώρισα κάποιον που έχει το γραμματόσημο που ζητάς.

—Ποιός είναι ρώτησε με ενδιαφέρον ο γέροντος.

—Θα σου το πω αν μου δώσεις τις 75 λίρες.

Και βγάζοντας από την τσέπη του ένα χαρτάκι, πρόσθεσε:

—Εδώ εί- διεύθυναι. "Έχεις την κάρτα, αν μου δώσεις τις 75 λίρες. Άυριο θά'ναι άργά. Ξέρεις, στη φυλακή αδειάζουν τις τσέπες, και θα μου πάρουν και το χαρτάκι αυτό! Λοιπόν;

—Εκβιαστή! φώναξε ο γέροντος. Φεύγα!

—Εν τάξει, Πάμπς, μην συγχίζεσαι ει- τε. Σκέψου το όμως ως άυριο το πρωί.

"Ίσως αλλάξεις γνώμη.

—Φεύγα! σου είπα... ούρλιασε ο γέροντος.

■ ■

Τό παλιό οικογενειακό ρολόι των Σέντ Μιός χτύπησε δυο μετά τα μεσάνυχτα.

Ο κόμης στριφογυρνούσε αδιάκοπα στο κρεβάτι του. Μέσα στην ήσυχια της νύχτας άκουε το μονότονο ροχάλισμα της κομής της απ' το διπλανό δωμάτιο, και μέσα στο σκοτάδι έβλεπε να περνούν ασυμπλήρωτες σειρές γραμματοσήμων.

Δυο δωμάτια πιο πέρα ήταν ή κρεβατοκάμαρα του γιου του. Και να σκέπτεται κανείς πώς μέσ' στην καρδαρόμπα του Τζέραλντ κρεμόταν ένα σακκάκι και σε μια απ' τις τσέπες του σακκακιού αυτού ήταν ένα χαρτί με μια διεύθυνση...

Δέν βάσταξε. Σηκώθηκε και προχώρησε άθόρυβα στο διάδρομο, άνοιξε την πόρτα του γιου του, βρήκε την ντουλάπα άνοιχτή, πήρε το χαρτί και...

Τήν στιγμή εκείνη όμως ο Τζέραλντ αναστέναξε μέσ' στον ύπνο του.

Ο κόμης πρόφθασε και κρύφτηκε πίσω από την πόρτα. Στο φώς του φεγγαριού διάβασε την διεύθυνση. "Επειτα, άθόρυβα, ξανάβαλε το χαρτί στη θέση της. "Εκλεισε την πόρτα κι έφυγε.

Τό μεσημέρι της άλλης μέρας ο κόμης βρισκόταν πόνος στην βιβλιοθήκη του. Παίζει με την ίδια τσιμπίδα και χαμογελά έρωτικά προς ένα γραμματόσημο που συμπληρώνει τη σειρά των Τριστάν ντά Κούνα.

Ξαφνικά, άνοίγει ή πόρτα με όρμη:

—Γεια σου, Πάμπς! Δέν φαντάζομαι να σ' ένοχλούμε; άκούγεται ειρωνική ή φωνή του Τζέραλντ.

—Πώς! Τόσκασες λοιπόν απ' την φυλακή; ρωτά δίχως να στραφεί ο γέροντος.

—Πλήρωσα τό πρόστιμο!

—Και που τά βρήκες τά λεπτά; Δέν φαντάζομαι να έκλεψες;

—Άλλοι είναι εκείνοι που μπαίνουν κρυφά, την νύχτα, στα δωμάτια και κλέβουν, άπαντά δήθεν θυμωμένα ο Τζέραλντ.

—Τζέραλντ! λέει άγριεμένος ο γέροντος. Πές μου που βρήκες τά λεπτά!... Και, για στάσου, ξέχασα να σε ρωτήσω: Τι σχέση έχει ή δεσποινίς Γιόρκ με την κυρία Γιόρκ που μου πούλησε τό γραμματόσημο; Βλάκα, γιατί δέν μου τώλεγες απ' την άρχή πώς ή Κάθρην είναι κόρη της κυρίας Γιόρκ, της γυναίκας του επισκόπου του Τρότιγκς;

—"Ηθελα να σου κάνω έκπληξη. Τώρα όμως που τώμαθες, Πάμπς, τρέχα να την συγχάρης γιά τον γάμο της κόρης της. Γιατί, μάθε το κι αυτό... παντρευτήκαμε!

—Παντρευτήκατε!... Άλλά, πές μου, που βρήκες τά λεπτά;

—Χθές, τά μεσάνυχτα ήρθε ο "Αη-Βασίλης στο δωμάτιό μου και μου άφησε ένα χαρτάκι με μια διεύθυνση επάνω. Πέρασα σήμερα τό πρωί απ' εκεί και εί- σέπραξα 25% προμήθεια για τό γραμματόσημο που σου πούλησε κάποια κυρία Γιόρκ. "Ησύχασες τώρα, Πάμπς;

—Γιά τελευταία φορά σου λέγω να πάψης να με φωνάζεις Πάμπς! φωνάζει ο γέροντος.

Μά ο γυιός του δέν μπορεί, και να θέ- λη να τον άκούσης:

"Ήταν τρυφερότατα άποσχολημένος να φιλά την Κάθρην, που μόλις εκείνη τη στιγμή μπήκε στη βιβλιοθήκη.

Ο. ΚΟΥΠΕΡ ΟΥΪΛΣΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΡΥΟΥ

"Η σύζυγος.—Κρυώνω τόσο πολύ...

Αυτή ή γούνα θα με ζεσταίνει...

Ο σύζυγος.—Χμ! Νομίζω πως είναι προτιμότερο ένα ζεστό τίλλιο με πολλή ζάχαρη...

Τά τρία άρχοντόπουλα

(Συνέχεια από την σελίδα 16)

κι' ίσως με θυμηθείς και σύ.

Και της είπε πώς ήταν τό ένα από τά τρία άρχοντόπουλα που την είχε γυρέψει από τον πατέρα της, και γιά να πιστοποιήσει τά λόγια του, έβγαλε και της έδωσε τό τηλεσκόπιο.

—Φύγαμε με τούς άλλους αυτρόφους μου στην έρημο κι' είχαμε πάρει τη απόφαση να ζήσουμε σαν έρημιτες, άνάμεσα στα άγρια θηρία. Οι σπηλιές που μένουν οι δυο άλλοι δέν είναι μακριά. Θέλεις να πάμε να τούς δούμε; Καμμία φορά σμίγουμε και ξαναθυμόμαστε τά παλιά...

Και ο έρημιτης την ώδήγησε στους άλλους συντρόφους του, που είχαν γεράσει σαν κι' αυτόν, κι' έβγαλαν κι' έδειξαν στην βασιλοπούλα τό χαλί που πετούσε και την μυρολοιφή.

"Η καρδιά της άμοιρης βασιλοπούλας χτυπούσε άγρια. Φοβόταν μήπως θ' άρχιζε πάλι από την άρχή ο παλιός άνταγωνισμός μεταξύ των παλιών μνηστρον της και τότε ποιός θα την προστάτευε, μια γυναίκα ολόμοναχη μέσα στην έρημο; Ο βασιληάς, ο πατέρας της, ήταν τόσο μακριά...

Μά όλοι οι φόβοι της ήσαν άδικοι. Οι τρεις μνηστρον και αντίζηλοι, είχαν άποκτήσει στη μοναξιά τους μέσα σε τόσα χρόνια, κοντά στην μητέρα φύση, μια γαλήνη και μακαριότητα, που κανένα πάθος ανθρώπινο δέν μπορούσε πιά να ταράξει... Την συνωδέσανε λοιπόν κι' οι τρεις μαζί ως τό πρώτο λιμάνι. Την έβγαλαν στο πρώτο καράβι που πέρασε από κεί, της χάρισαν τό τηλεσκόπιο, τό χαλί που πετούσε και την μυρολοιφή, και την ξεπροβάδισαν με τις ευχές τους και τά σεβασμάτα τους στον πατέρα της, τον βασιληά. Και ο καθένας γύρισε στην σπηλιά του, για να περάση ήσυχος τό υπόλοιπο της ζωής του...

ΒΟΡΙΣ ΡΑΜΠΙΝΟΒΙΤΣ

ΠΟΔΗΛΑΤΑ... ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Έγιναν και αυτά. Ένας Γερμανός άερομηχανικός, ο χερ Ντουμπνελ, κατεσκεύασε ένα άεροπλάνο που αντί μωτέρ, έχει πεντάλ, όπως τό ποδήλατο. Ο άεροπόρος ποδηλάτης, δέν έχει παρά να κινήση τά πόδια του όπως στο ποδήλατο, να δάλλη, έτσι με την μεγαλύτερη εύκολία σε κίνηση τον έλικα και τό άεροποδήλατο άνυψώνεται. Ο χερ Ντουμπνελ, κατόρθωσε να πετάξει με ένα τέτοιο μηχανάκι σε άπόσταση 325 μέτρων και σε ύψος... ενός μέτρου πάνω από τό έδαφος.

Τά άποτελέσματα είναι δέδια άκόμη πενιχρά. Ποιός ξέρει όμως σε λίγα χρόνια π' μπορεί να γίνει αυτό τό πρωτόγονο σήμερα άεροποδήλατο!...

■ ■

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΒΙΑΣΘΗ;

Ο διασηκός κύριος σταματά ένα ταξί: —Γρήγορα στού γιατρού τάδε, πεθαίνει ή πεθερά μου.

Και ο σοφός με άφέλεια. —Και γι' αυτό διαβάσατε;

Γιά να διασκεδάσετε

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Όσο περίεργο κι' αν σας φανή αυτό, τό παρακάτω σχέδιο παριστάνει τό γράμμα Ε.

Μά πρέπει να τό επαναφέρετε στην άρχική του κατάσταση. Προς τούτο, έχετε τό δικαίωμα να δώσετε δύο μόνον ψαλλιδιές στο σχέδιο και να συναρμολογήσετε έπειτα τά τρία τεμάχια που θα προκύψουν.

Αυτό δέν είναι τόσο εύκολο όσο φάνεται. ("Αν δέν θέλετε να καταστρέψετε τό περιοδικό, μπορείτε να αντιγράψετε τό σχέδιο, δάζοντας πάνω σ' αυτό ένα λευκό χαρτί).

(Η λύσις στο προσεχές)

■ ■

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΤΟ ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Τό παιγνίδι αυτό εκτελείται με την ζήθεια ενός άλλου με τον όποιο θέλουμε συνεννοημένος.

Αναγγέλλετε λοιπόν στους παρόντας ότι είσθε λίγο μέντιοι και ότι μπορείτε να μαντέψετε την σκέψη του συμπαίκτου σας (άκριβώς ή κενον με τον όποιο είσθε συνεννοημένος).

Τοποθετείτε πάνω σ' ένα τραπέζι ένα κέρμα των 10 λεπτών, ένα των 20 λεπτών, ένα των 50 λ., ένα της 1 δραχμής, ένα των 2 δραχμών, ένα των πέντε δρ. και ένα των 10 δρ. Δηλαδή τό όλον 7 κέρματα, που τό τοποθετείτε πάνω σ' ένα τραπέζι κατά σειράν άξίας.

Ο συμπαίκτης σας κάθεται σ' ένα καθίσμα και σείς στέκεσθε όρθιος πίσω του, με τά μάτια δεμένα μ' ένα μαντήλι. Τοποθετείτε τούς δύο δείκτες των χειρών σας στους κροτάφους του συμπαίκτου σας, και συγχρόνως, χωρίς αυτό να φανή και να γίνει αντιληπτό, άγγίζετε με τά μικρά σας δάχτυλα τούς μύς των σιαγώνων του.

Μόλις ένας από τούς παρόντας άγγίση ένα κέρμα, ο συμπαίκτης σας σφίγγει χωρίς να φανή τις σιαγώνες του. Έσείς αντιλαμβάνεσθε πολύ καλά τις κινήσεις των μυώνων χωρίς στα μικρά σας δάχτυλα. Δέν μένει λοιπόν πιά παρά να μετρήσετε τον άριθμό των κινήσεων: 1 πίνηση για τό κέρμα των 10 λ., 2 κινήσεις για τό κέρμα

των 20 λ., 3 για των 50, 4 για την δραχμή κ. κ.

Έτσι, καταλαβαίνετε που κέρμα έχουν άγγίσει, και τό αναγγέλλετε με ψυχραιμία. Οι παρόντες μένουν κατάπληκτοι.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												

Οριζοντίως:

1. Τύραννος των Άθηνών, σύγχρονος του Σόλωνος.
2. Γαλλική επαρχία. Χωρίς κανένα (θελ.).
3. Άρχαία θεά.—Τίτλος των απογόνων του Μωάμεθ.
4. Συνήθης γραφή του αριθμού.—Όραίοτατον πτηνόν.—Είμαι άρρωστος.
5. Κάτοικος των πόλεων (θελ.).—Βιβλική γυνή (λείπει τό τελευταίον γράμμα).
6. Σύνδεσμος.—Ζών.—Δύο γράμματα από την λέξιν «καλός».
7. Δημοκρατικόν.—Όνομα διασήμου γηγενήτος.
8. Ουράνιον φαινόμενον.—Πλύσιμο της κεφαλής (δημοτική).
9. Τρία γράμματα από την λέξιν «Άρχαία».—Άγγλος συγγραφέας.—Γαλλίς ποιήτρια.
10. Διάσημος Ιατρός μυθιστορήματος. Εμπορικός όρος επί μεταφερομένων εμπορευμάτων.—Νότα.
11. Άσθρον.—Γάλλος μουσουργός.—Πλάσμα.
12. Έλλην δολοφόνος.—Λόφος της 'Ιερουσαλήμ.

Καθέτως:

1. Άνήκω εις τον Παρνασσόν.—
2. Ευσεβήματα.—Εκτείνεται μεταξυ του 'Ινδού, του 'Ιβου, της Καστίας και του Περισκου κόλπου.
3. Όμοια.—'Ιταλική πόλις.
4. Κρητική άνωτομία (πληθ.).—Νήσος του Αιγαίου.—Πόλις της Γαλλίας (γαλλική προφορά).
5. Δένδρον.—Παρακελεστικόν μόνον.—Νότα.
6. Είς εκ των ιδρυτών της «γνωστικής» φιλοσοφικής Ισραηλιτικής σχολής.—Βιβλικόν πρόσωπον.
7. Άσθρον (Δοτ. πληθ.).
8. Απαραίτητον στο δόγμα.

9. Έγκλησιαστικόν επιφώνημα.—Ο γνωρίζων πολλά.

10. Άνωτομία.—'Ανθη.—Γράμμα

11. Μετοχή ουδετέρου δοθητικού σήματος.—'Εδόξε τον Θεμιστοκλή.

12. Κτητική άνωτομία.—Μετρητής του χρόνου.

(Η λύσις στο προσεχές)

■ ■

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΥΓΑΣ

Δυο ποδηλάται άναχωρούν ό ένας από τό Βιλλεφόρ, ό άλλος από τό Πατέν, που απέχουν τό ένα απ' τό άλλο 20 χιλιόμετρα. Ο κάθε ποδηλάτης τρέχει με ταχύτητα 10 χλμ. την ώρα.

Την ίδια στιγμή που φεύγει ο ποδηλάτης από τό Βιλλεφόρ, φεύγει και μια μύγα που πετά με ταχύτητα 15 χλμ. την ώρα. Πετα προς την διεύθυνση του Πατέν. Όταν συναντά τον ποδηλάτη που έρχεται από τό Πατέν, κάθεται μια στιγμή στο μέτωπό του κι' άμέσως έπειτα άρχίζει να ταξιδεύη για τό Βιλλεφόρ. Όταν όμως συναντά τον ποδηλάτη που έρχεται από τό Βιλλεφόρ, κάθεται πάλι στο μέτωπό του κι' έπειτα ξαναγυρίζει άμέσως για τό Πατέν. Καί ούτω καθ' έξής, ως την στιγμή που οι δύο ποδηλάται συναντώνται.

Μπορείτε να υπολογίσετε πόσα χιλιόμετρα έκαμε ή μύγα καθ' όλο αυτό τό διάστημα;

(Η λύσις στο προσεχές)

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

(του φύλλου άρ. 484)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Λ	Ο	Υ	Δ	Ο	Β	Ι	Κ	Ο
2	Υ	Π	Ρ	Π	Ε	Α	Ν	Α	
3	Σ	Q	Κ	Ρ	Α	Τ	Η	Σ	Ρ
4	Ι	Σ	Α	Λ	Ο	Ρ	Α	Κ	
5	Σ	Ν	Α	Ι	Α	Τ	Ο		
6	Τ	Ρ	Ο	Μ	Ο	Σ	Ο	Υ	Φ
7	Ρ	Α	Σ	Ο	Ν	Κ	Χ	Α	
8	Α	Σ	Κ	Χ	Α	Μ	Η		
9	Τ	Λ	Α	Δ	Α	Ο			
10	Η	Ρ	Α	Κ	Λ	Ε	Ι	Τ	Ο

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Ο ηγεαδής εογάσθη 18 μέρες, συνειπώς 04 έδικαιούτο σε δρ. 18Χ200=3600.

Άπουσίασ όμως 12 μέρες, και ήπειτε να πληρώση 12Χ300=3600. Γι' αυτό δέν πήρε τίποτα

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ «ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΑΝΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ» ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ ΚΑΙ 3½ ΦΥΛΛΑ ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η ΑΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑ

Εγράψαμε χθές περί της καταστάσεως. Έν συνεχεία, θα ασχοληθώμεν σήμερον με την ἀκαταστασίαν.

Σας είναι γνωστή ή λέξις. Η κυρία σας θά την έχει εκστομίσει ἀπειράκις, όταν σὰς βλέπει νά πετάτε κάθε βράδυ ἄλλου τὰ παπούτσια σας, ἄλλου τὴν γραββάτα σας καὶ ἄλλου τὸ σακκάκι σας. Ἐξαιρέσεις γίνεται μόνον ὅταν κατὰ τύχην πετάξετε καὶ τὸ πορτοφόλι σας, στὰ χέρια τῆς συζύγου σας. Ὅποτε ἡ ἀκαταστασία γίνεται ἀμέσως κατάστασις, ἀπὸ τὰς πλέον ὁμαλὰς καὶ χαριτωμένας.

Ἀλλά, ὡς ἐπανεέλθωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ἡ ἀκαταστασία, λοιπόν, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ ἀνὰ τὸν κόσμον σήμερον εἶναι κατὰ τὸ πρωτοφανές. Πῆτε μας, στ' ἀλήθεια; Θυμᾶστε νὰ συνέβη αὐτὸ ἄλλοτε, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ναπολέοντος, αἰφνης ἢ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου; Ὡς γνωρίζετε, οἱ δύο αὐτοὶ μεγάλοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν σύγχρονοι, ἐλάτρευαν τὴν ἀκαταστασίαν. Δι' αὐτὸ καὶ ἄλλαξαν διαρκῶς καταστάσεις καὶ τόπους διανομῆς, κάμνοντες στάσεις ὅπου τοὺς ἄρεζε, σὰν νὰ ἦσαν λεωφορεῖα τῆς ἀθηναϊκῆς συγκοινωνίας.

Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν εἰς τὸ προσεχές.

ΛΟΡΔΟΣ ΝΟΡΘΚΛΙΦ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΕΚΕΙΝΗΣ

Ἱστορία, ἔρωτος, περιπετειῶν καὶ μυστηρίων.

ΜΕΡΟΣ 20ον ΚΕΦΑΛ. Θ
ΔΗΛΩΣΙΣ

Λόγω αἰφνιδίας ἀδιαθεσίας τοῦ συγγραφέως, ὅστις ἔβγαλε ἐπὶ τοῦ σβέρκου καλόγηρον, ἡ συνέχεια τοῦ συνταρακτικωτάτου καὶ καρδιοσυντριπτικοῦ μυθιστορηματός μας ἀναβάλλεται... διὰ τοῦ χρόνου.

Ἡ Διεύθυνσις

Υπεύθυνος: ΚΑΝΕΙΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ!

Ἀπίστευτον καὶ ὁμως ἀληθές. Καταπληκτικῶς καὶ ἀσυστόλως ἀληθές.

Ἀδυνατοῦμεν νὰ τὸ πιστεύωμεν. Θεέ μου! Ἦτο ποτὲ δυνατόν; Τὸ ἀκούσατε σεῖς αὐτοὶ; Καὶ ὁμως! Καὶ ἐν τούτοις!

Ἀλλοῖμονον. Εἰμεθα συντετριμμένοι ἐν τῇς δόξης. Ὁ σπαργαμός μας εἶναι ἄπειρος, σιωπώμεν. Πρὸς τί ὁμως; Πρὸς τί;

ΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΜΑΣ

Ἡ «Καθημερινὴ Ἑβδόμας» μὴ ὑποχωροῦσα πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας διὰ τὴν πληρεστέραν ἐξυπηρέτησιν τοῦ πολυπληθοῦς τῆς κοινότητος, ἀπεφάσισε τὴν διοργάνωσιν μεγάλης δημοσιογραφικῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν Παπουσίαν, ὅπου ἐσημειώθησαν ὑποποτι κινήσεις μεταξὺ τῶν ἐκεῖ ἰθαγενῶν. Ὁ ἀπεσταλμένος μας θὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν δύο μεριδίων τὰς δηλώσεις τῶν ὁποίων θὰ μεταδίδῃ ραδιοτηλεγραφικῶς διὰ τοῦ ἰδιαίτερου ἀσυστάτου μας πρὸς πλήρη διαφώτισιν τοῦ κοινότητος μας.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ

Χονολουῶ 23 — (ὥρα 26η καὶ 38½). Κατὰ πληροφορίας ἐκ Μασαχουσέτης, ληφθείσας μέσφ Τοκίω ἐκ Ρίου Ἰαννίνου, οἱ πολιτικοὶ κύκλοι τῆς Μοζαμβίκης εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ἐφόσον συνεχίζονται αἱ ἐχθροπραξίαι ἔξωθι τῆς Μαδρίτης, θὰ συνεχισθῇ καὶ ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων.

Οὐχ' ἦττον ἐπιβεβαιώσας τῆς εἰδήσεως δὲν ὑπάρχει.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ-ΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΝΕΟΣ μὲ ἀρίστας συστάσεις μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ τίποτε κατόπιν τῆς ἀνησυχίας Ἑκείνου, ζητεῖ θέσιν εἰς νεαράν καὶ ὁπωσδήποτε προοικισμένην καρδίαν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ὀριζόντιος κατοικία ἐξ ἐπτά δωμάτων, δύο χόλλ, μεγάλης κουζίνας, λουτροῦ, δωματίου ὑπηρεσίας μετὰ ἀντιθαλάμου, γκαράζ, καὶ ἀποθήκης, διαθέτουσα σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τηλε-

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,"

Ἡ «Καθημερινὴ Ἑβδόμας» μὴ ἐννοοῦσα νὰ ὑστερήσῃ εἰς πρωτοτυπίαν καὶ ἐνδιαφέρον, τῶν ἄλλων μεγάλων συναδελφῶν τῆς: Παρισίου «Χρόνου», Νταίηλη Τέλεγραφ, Ἐλπίς, Ν. Ὑόρκης, ἀπεφάσισε τὴν προκήρυξιν μεγάλου διαγωνισμοῦ μετὰ τῆς ἐξῆς ὁριζήσεως καὶ πρωτοτυπώτατον ἐρώτημα «Διατί τρῶτε;» Εἰς τὸν διαγωνισμόν θὰ λάβουν μέρος προσωπικότητες τοῦ πολιτικοῦ, φιλολογικοῦ, καλλιτεχνικοῦ, οικονομολογικοῦ, θεατρικοῦ, κινηματογραφικοῦ, κ.λ.π. κόσμου, ὅλης τῆς ὑψηλῆς πρὸς τὰς ὁποίας ἔχομεν ἀπευθύνει ἤδη ραδιοτηλεγραφικῶς τὸ ἐρώτημά μας.

Ἀπαντήσεις θ' ἀρχίσωμεν δημοσιεύοντες ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Δύνασθε νὰ μετάσχετε οἱ ἐν Ἀθήναις ἀναγνώσται μας εἰς τὸν διαγωνισμόν μας αὐτόν, καταβάλλοντες ἑναὶν ἀποδείξεως, δέοντως χαρτοσημασμένης, δρ. 500 ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς.

Εἰς τοὺς δίδοντας τὴν καλὴν ἀπάντησιν, θὰ δοθῶν ὡς βραβεῖον δρ. 10 ἡ μὴ καλλιτεχνικωτάτη εἰκὼν τῶν μεγάρων τοῦ Λαχείου τῶν Συντακτῶν ἐντὸς χρυσοποικίλου πλαισίου.

φωνον, ἀντὶ 57.575 δραχμῶν. Προσφοραὶ δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Ἀπριλίου, ὁπότε καὶ θὰ γίνη ἡ πώλησις.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ἐπειγόντως παραμύθια διὰ βρέφος τὸ ὁποῖον θυζαίνεται ἀκόμη. Ἀπααιτῶνται νὰ ἔχῃ γὰρ.

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΟΣ!

(τὸν μῆνα πού δὲν ἔχει Σάββατο)

Ο ΧΑΡΤΗΣ

(ὅχι τῆς Ἑλλάδος, οὔτε τῆς ὁκάς)

Μεγάλο καθημερινὸν ἐβδομαδιαῖον περιοδικόν

378 ΣΕΛΙΔΕΣ

(κατάλληλοι καὶ γιὰ σινδονόπαντα)

Συνεργάται ὅλοι οἱ ἀριστεῖς τῶν παλαιῶν περιοδικῶν τῆς ΕΘΝ. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς

400.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Τὸ φύλλον δραχ. 2 (ἡ τιμὴ τιμὴ!)

Τὸ τέλος στὸ προσεχές)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ὀλιγομελῆς, ἀπαρτιζομένη ἐκ πατρὸς, μητρὸς, μᾶμης, πάπου, πέντε παιδιῶν καὶ τριῶν μικρανιψιδίων, ζητεῖ ὑπηρετήριον μετὰ δύο κεφάλια, ὁκτώ χέρια καὶ δεκάξυ πόδια. Δὲν εἶναι ἀπαράτητον νὰ ἔχῃ καὶ κυτλῶ.

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ο ΕΙΡΗΝΙΣΤΗΣ

ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΠΟΛΕΜΟΣ
Ψοφᾶς γιὰ τρόπια ἐμπάμ καὶ μούμ,

γιὰ Μόλα καὶ γιὰ Φράνκο καὶ ὅταν μὲ κλάδο ἀπὸ ἑλῆ ἀρχομαι νὰ ζητῶ φίλιν, μὲ τὴν ἀγάπην μου γελᾶς καὶ οὔτε δίνεις... φεράγχο!

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

τοῦ κ. ΔΗΜΟΥ ΑΔΗΜΟΥ

Κι' ἦταν γλυκεῖα κι' ἦταν ἀνάλαφρη κι' ἦταν ἀκόμη χαριτωμένη καὶ ὡραία. Καὶ τὴν ἔλεγαν Φωτεινή.

Φωτεινή! Τί ὄνομα γλυκό!... Ὅταν μιλοῦσε (ἡ Φωτεινὴ ὅχι τὸ ὄνομα) γελούσαν τ' ἄστρα καὶ ἔλαμπε ὁ οὐρανός.

Ὅταν ἔκλαιγε, θοηνοῦσε ὁ Λυκαβητὸς καὶ ὅλα τὰ κορφοβούνια τοῦ Ὀλύμπου.

Κι' ἦταν ὡραία ἡ Φωτεινὴ κι' ἦταν γλυκεῖα, γλυκεῖα πολὺ γλυκεῖα!

(Τὸ τέλος στὸ προσεχές)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ὀλιγομελῆς, ἀπαρτιζομένη ἐκ πατρὸς, μητρὸς, μᾶμης, πάπου, πέντε παιδιῶν καὶ τριῶν μικρανιψιδίων, ζητεῖ ὑπηρετήριον μετὰ δύο κεφάλια, ὁκτώ χέρια καὶ δεκάξυ πόδια. Δὲν εἶναι ἀπαράτητον νὰ ἔχῃ καὶ κυτλῶ.

ΘΛΙΨΗ

Ἀπόψε νοιώθω τὴν καρδίά μου, τόσο θλιμμένη, μέσ' στὰ στήθεια! Στ' ἀλήθεια— δὲ σταματοῦν τὰ δάκρυά μου...

Κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὴν γαλῆ, βλέπω τὸ πέρασμα τοῦ κόσμου. —Κι' ἐντὸς μου, στριφογυρίζουν σκέψεις, χίλιες.

Πέρα στὴς θάλασσας τὰ μέρη, καίκα κληθὸς τριγυρνᾶ καὶ πᾶνε... Πᾶνε μακριά... Γιὰ ποῦ; Ποῖος ξέρει;

Ὡ! Ἀπόψε ποῦ! ἔτσι θλιμμένη, πῶς νοσταλγῶ τὴ συντροφιά σου! Κοντά σου, ὅλ' οἱ καῦμοί μου πεθαμένοι...

ΑΚΡΙΒΗ ΡΑΚΚΑ

Ε

ΤΕΛΟΣ

Μπορέσαμε νὰ φτάσουμε εμεῖς οἱ δύο σ' αὐτὴ τὴν λέξη; Μπορέσαμε καὶ σφίξαμε χωρὶς πόνο τὴν καρδιά μας, καὶ κλείσαμε χωρὶς δάκρυα τὰ μάτια μας στὴν προσταγὴ αὐτῆς τοῖς μοῖρας; Τίποτα πᾶν μὲς ἐνώνει. Ἐοῦ ἐφυγες. Θὰ κάνης τόσα ταξίδια...Θὰ γνωρίσης τόσο καινούργιο κόσμο... ὥστε ἡ δικιά μου ἀγάπη... ἡ δικιά μου θύμησις θὰ σοῦ μείνῃ σὰν ἓνα μακρινὸ ὄμορφο ὄνειρο. Καὶ γώ... θὰ γυρίσω πάλι στὴ συντροφιά μου πού τὴν εἶχα ἀφήσει γιὰ σένα, θὰ φλεγμαρῶ, θὰ χορεύω, θὰ γελῶ καὶ κανεὶς ποτὲ δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μαντέψῃ ὅτι κάποτε εἶχα μὴν ἀγάπην τόσο μεγάλη στὴν ψυχὴ μου.

Ἀλλὰ—βλέπεις σὲ κάθε τί πᾶρχει καὶ ἓνα ἀλῶ— ὅσο καὶ ἂν περὶ σὲ ὁ χρόνος σκεπάζοντα μὲ τὸ πικρὸ πέπλο τοῦ τὸ παρελθόν μας, θάρχωνται στιγμὲς πού θὰ κλείνης νοσταλγικὰ τὰ μάτια σου στὴ θύμησίν μου. Δὲ θὰ μπορέσης ποτὲ νὰ ξεχάσης γιὰ πάντα μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ: τὴ ζωὴ τῆς ἀγάπης μας. Τί κι' ἂν ἡ μοῖρα μᾶς ἐφερε τόσα ἐμπόδια; Τί κι' ἂν δὲν μπορέσαμε νὰ ζήσουμε γιὰ πάντα ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο; Οἱ μεγάλες ἀγάπες δὲν σβύνουν ποτὲ κι' ἡ δικιά μας ἦταν μιὰ μεγάλη ἀγάπη. Μὴ λυπάσαι, Ἐλί, γιὰ τὸ γαμέσιμα τῶν ὀνείρων μας! Μὴ δακρύβης στὴ σκέψη ὅτι ἓνας ἄλλος κάποτε θὰ μ' ἔχῃ κοντὰ του... στὴν ἀγκαλιά του. Μπορῶ νὰ δώσω σ' ἓναν ἄλλον ὅτι, ἔδωσα σὲ σένα; Ὁ ἄλλος πού θὰ μὲ πάρῃ, θὰ αἰσθάνεται πάντα στὰ χεῖλιά μου τὰ δικά σου φίλια. Κάθε φορὰ πού θὰ μ' ἀγκαλιάξῃ, θὰ βλέπῃ στὰ μάτια μου μιὰ λάμψη... τὴ λάμψη τῆς θύμησίν σου. Μὴ λυπάσαι λοιπόν, καλέ μου! Θὰ φυλάξω βαθειὰ στὴν καρδιά μου, μιὰ γωνία ἀπάτητη, πού μόνο γὼ θὰ ἔξω τὴν ὑπαρξὴ τῆς. Ὅσα χρόνια κι' ἂν ζήσω, ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω τὴν πρῶτὴ μου ἀγάπην, πού μοῦδωσε τόσο πόνο, ἀλλὰ καὶ τόση εὐτυχία. Βάξω τὸ τέλος χωρὶς ἄλλα δάκρυα. Κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο, κι' ἂς τραβήξουμε μπροστά, τοὺς χωριστοὺς δρόμους.

ΜΠΙΑΝΚΑ ΔΡΟΣΟΥ

Η ΦΥΛΑΚΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Καθισμένοι στὸ ἐρημικὸ καφεενεῶν μέναμε παραδομένοι στὰς σκέψεις μας. Ἀργὰ σβυστὰ κάποιο ρολοὶ μακρινὸ ἔσημανε μεσάνυχτα. Ὁ καφετζῆς ἐκτινάχθηκε, χασμουρήθηκε, τεντώθηκε καὶ μὲ χίλιες συγγνώμες... μᾶς ἔδωξε. Ἀσκαπα ριχτήκαμε στοὺς δρόμους, μιὰ μελαγχολία μᾶς πῆζε τὴν καρδιά.

—Ἀς πηγαίνουμε πὺ ἀργά, μοῦπε ὁ φίλος μου, ἡ πανσέληνος μοῦ θυμίζει τόσα...

Κι' ἀφῆκαμε στὸ πέλαιος τῶν ἀναμνήσεων του. Τὸ ἴδιο ἔκανα καὶ γώ. Καὶ τὸ φεγγάρι διαβαίνοντας στὸν αἶθριο οὐρανὸ σχημάτιζε στοὺς κάτασπερος, ἀργυρομένους ἀπ' τὸ χλωμὸ του φῶς, δρόμους σχήματα παράξενα, καθολιστικά, ἀραβουργήματα.

—Ἐλα μοῦπε βραχνιασμένος ἀπὸ κάποια ἀνάμνησις. Ἐχω νὰ σοῦ πῶ κάτι... Μὲ πᾶρεστερ σὲ κάποιο πεζοῦ κατ' ἀπ' ἓνα δένδρο. Τὸν ἀκολούθησα, πειθήνια μὲ περιέργεια.

Καμμιὰ ἐρωτοδουλειά, ψιθύρισα γελώντας. Κανένα κορίτσι... θὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του πᾶν γιὰ σένα, ἀλήθεια, ἔ!...

—Ὁχι, μ' ἀπάντησε μὲ βαρειά, πρωτακουστή φωνή... Ἀκουσε σὲ παρακαλῶ χωρὶς νὰ μὲ διακόπτης, θὰ σοῦ κἀν καλὸ.

Ἄναψε κάποιο τσιγάρο καὶ σὺ στὴν αἰχμή ἀναμνηστικῶν τοῦ σπέρτου εἶδα συννεφιασμένο, μελάνχολο τὸ τόσο ἥρεμο συνήθως πρόσωπό του.

Δὲν σ' ἐνδιαφέρει πῶς τὴν λένε, ἄρχισε. Μιὰ γυναῖκα μέσ' τὴς ἄλλες, ἓνα διαβατικὸ πουλὶ σὰν τόσα ἄλλα... Τὴν γνώρισα κάποιον δρόμῳ πλάγι, λαγνέμενο μὲ πανσέληνο... σὰν καὶ τώρα. Περνοῦσε ὁ χρόνος καὶ γὰρ ἦσαν παραδομένοι τρελλὰ στὸ λικνιστικὸν ρεῖμα τοῦ ἔρωτός μου. Οἱ συναντήσεις μας—ὡς πῶς τὴς θυμάμαι, τὰ μαγευτικά μας ραντεβού... ἀπόγερα, μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, τὸν πολιτισμὸ, τοὺς ἀνδρώπους, τοὺς καιοὺς ἀνθρώπους, σὲ μιὰ τοποθεσίᾳ ὅπου ἀγέροχα ὑψωνόταν ὁ τοῖχος μιᾶς ἀρχοντομένης φυλακῆς... Ὡς πῶς μὲ κῦταξαν τὰ ὁμορφα ἀέχαστα ματάκια τῆς ὅταν τῆς ἔλεγα «Ἡ ΦΥΛΑΚΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΜΟΥ»... Τί τρελλὲς στιγμὲς...

Μιὰ μέρα ἐφυγε σὲ ταξίδι...

Μάτια περίμενα γράμμα της... Σὰν καὶ τόσες ἄλλες, σὰν καὶ μένα πρίν, πού ἄφηναν τὰ θώματα μου χωρὶς μιὰ λέξη, μέσα σ' ἓνα πέλαιος ἀγνοίας ἔτσι κι' αὐτῇ... μ' ἄφησε... Καὶ ὁ καιρὸς ἐδιάβαινε. Ζήτησα νὰ ἴδω τὴν λήθη, τὴν παρηγορίαν παντοῦ, γελώντας θλιμμένα... διασκέδαζε... διαβίαινα, σερνόμουντα μᾶλλον στὸ δρόμο τῆς ζωῆς...

Καὶ ἔλα... Τὴν εἶδα καὶ ὅταν εἰχόντας καὶ ἐγώ... τοσαυτάχοντας ὅλη μου τὴν ἀξιοπρέπεια, ὅταν τῆς μίλησα, ὅταν τῆς θύμισα, τοὺς δρόμους, τὴν «ἀσθυσία, αἰὼν ἀγάπης» μᾶς τότε... γέλασε περιφρονητικά, σὰν νὰ μὲ μπάτισσε τὸ περιφρονητικὸ τῆς γέλιο.

—Πέρασαν τώρα αὐτὰ, μοῦ εἶπε. Ἐχάσες με νὰ ἔχης ἥσυχο τὸ κεφάλι σου...Θάρρος!

ΕΠΕΘΑΝΕ!!..

ΜΑΥΡΟΦΟΡΕΣΤΕ!

—...Ἀπονη φύση, γιατί εἶσαι τόσο χαρούμενη ἀπόψε;

...Γιατί φεγγάρι μου χρυσό, εἶσαι τόσο λαμπρό;... Κι' ὁμως ἐκεῖνη πέθανε!... Πέθανε σὰς λέω! Ἀλλάξτε ὄψη, μαυροφορέστε...

Καὶ σεῖς, καλὰ μου ἀφρονάκια, δὲν κάνετε νὰ τραγουδάτε χαρούμενα τραγούδια, μιμηθῆτε τὸν θλιβερό σκοπὸ τοῦ τραγικοῦ τοῦ Γκιώνη... Κλάψτε... Ἐκεῖνη πούχε τὴ φωνούλα σας... ξεψύχησε! Ἐσθῶσε χθὲς μαζὶ μὲ τὸ ἡλιόγεμα τὸ ματωμένο...

Καὶ σὺ, ὦ λίμνη, πρέπει νὰ κλάψης τὸ χαμό τῆς δὲν κάνει, χρυσὴ μου, νὰ παίξης τώρα πᾶν μὲ τὴς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριού... Ἐκεῖνη σ' ἀγαποῦσε... σ' ἀγαποῦσε πολὺ... Ἐρχόταν συχνὰ στὰ καθάρια νερά σου καὶ ἔβλεπε τὰ λαμπρὰ τῆς μάτια, ἔπαιζε σὰν παιδάκι μαζί σου, πετοῦσε πέτρες στὰ χρυσάφια νερά σου, καὶ γελούσε. Ὡ! Πόσο δυνατὰ... Πόσο ξενοιαῖα. Θεέ μου, γελούσε, ὅταν θυμωμένη ἐστὶν προσταθούσε νὰ τῆς λερώσῃ τὸ φόρεμα!... Χρυσὴ μου λίμνη, μόνη φίλῃ πού μου ἀπόμεινε, πῆς μου κατὶ παρήγορο συντροφισμό με λίγο καὶ σὺ στὸ κλάμμα... Δὲν ἀκούς; Δὲν ἀπαντᾷς καλὴ μου;

Προτιμᾷς νὰ παίξης μὲ τὴς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριού!... Δὲν πρέπει ὁμως νὰ παίξης τόσο πολὺ!... τόσο τρελλὰ μαζί του, γιατί θὰ τ' ἀγαπήσῃς κι' ἔπειτα κάποιον δρόμῳ θὰ σβῆσῃ ὅπως ἐσθῶσε ἐκεῖνη... Καὶ τότε, θὰ κλαῖς... Πόσο θὰ κλαῖς!...

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΛΗΣ

» Θάρρος ἔ!...Καὶ γὰρ ἀπόμεινα σὰν χανωμένος καθὼς τὴν ἔβλεπα νὰ φεύγῃ παιχνιδιάρικα... Κι' ἀπόμεινα μόνος, τόσο μόνος...

Σταμάτησε συγκινημένος ἀπ' τὴν ἀνάμνησιν. Ἦταν φανερό πῶς ἡ ἱστορία εἶχε τελειώσῃ. Τὸ φεγγάρι παιχνιδίζοντας στὰ φύλλα τοῦ δένδρου μ' ἀποκάλυψε προδοτικὰ δύο δάκρυα, δύο διαμαντένιες ὑγροστάλες στὰ βαθυγάλατα μάτια τοῦ πονεμένου μου συντρόφου. Δὲν θόρυπα ἓνα λόγο παρηγορίας. Εἶναι στιγμὲς πού μένει δουλὸς μπρὸς στὸ ἔσπασμα ἑνὸς πόνου. Ἐπεγείρησα νὰ σφαιρίσω κάποιον γνωστὸ τραγουδάκι γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴν ἀμνηχανία πού μᾶς πλάκωνε.

—Πᾶψε, ψιθύρισε. Τὸ τραγουδοῦσε διὰ νη...

Ἀργά... σηκώθηκε καὶ προχωροῦσε με σιωπηλῶς. Ἀπὸ μακριὰ, ἀργυροστέφανη κατ' ἀπ' τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριού καὶ ὑψωνόταν περὶφανὸς ὁ τοῖχος τῆς φυλακῆς, τῆς φυλακῆς τοῦ ἔρωτος.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΓΕΩΜΗΡΕΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Κυρίες μου,
Τό μυστικό της ωμορφιάς είναι ένα και απλούστατον.

Ήσουν ή απλητισμένη της ζωής και χάρις σε μια καλή σύμπτωση ανέκαλυψα το απλούστατον αυτή μυστικό.. Είμαι πρόθυμη να σας το αποκαλύψω. Γραφτεί με, έσχαλει-σους φακέλλον ε: την διεύ-θιναι σας και ανάλογον γραμ-ματόσημον. Δεν πρόκειται να σας πωλήσω τίποτε, ούτε δε-χρμα, επισκέψεις. Θα σας δώσω μόνον μια πολύτιμη συμβουλή και θα σας εξηγήσω γιατί το κάνω αυτό. Κα Έλπις Δημη-τριάδου. «Παλαιά ντε Βερσαίγ». «Οδός 10. Αθήναι.

«Ο,τι νεότερον εις μάλλινά υ-φάσματα Ευρωπαϊκά.

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ
5 Πλατ. Καπνικαρέας

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΧΥΜΑ

Φαρμακείον
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
«Ομόνοια»

ΑΤΕΛΙΕ ΛΟΡΑΝΣ

Βουλής 21

Κάθε κυρία, κάθε δεσποινίς
πού θέλει να είναι συνεπής

προς την τελευταίαν λέξιν

της μόδας να επισκεφθί

ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ ΛΟΡΑΝΣ

Βουλής 21

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
ΓΑΤΙ ΝΩΣΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAIRE ΚΑΙ
HALF HEN

Χειρ. Οφθαλμορρογολόγος
Δέχεται εις την νύκτα αυτού κα-
τοικίαν Μεγαρόν Μαλάου. Έμ.
Μεγάλη και Μαυροκορδάτου 6,
από 4-6 μ.μ. Τηλ. 29-562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς εν Παρισίοις. Έ-
ξέτασις και δι' αντίων PON-
TKEN Ακαδημίας και Ιππο-
κράτους 19 &

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε άναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής άπευ-θυνομένης εις τα γραφεία μας με την ση-μείωσιν: «Διά τών Ιατρών», οίανδήποτε ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστα-τος, να περιγράψει δηλαδή λεπτομερώς τās εκδηλώσεις του νοσήματός του. Οι άναγνώσται μας οι επιθυμούντες ιδιαιτέρως δι' επιστολής απάντησιν, ας γράφουν άπ' ευθείας στον Ιατρόν μας κ. Λουκιαν Δη-μητριάδην 14 οδός 'Αγ. Δημητρίου (πά-ροδος Εφριπίδου).

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τούς έχοντας άνάγκην τών συμβουλών του άναγνώσταις μας καθ' έκαστην, πλην Κυριακής, 6-7 μ.μ. Είναι όμως ά-παράιτητον να του δηλώσουν ν το όνομα υπό το όποιον μάς έγγραφαν.

Μ. Μ. 'Αθηναίαν. Για το ζήτημα της κακοσμίας, για να καθορισθί δηλαδή ή αι-τία είναι άνάγκη να γίνουν τὰ εξής: πρώτα-πρώτα πρέπει να εξετάσετε τὰ δόντια σας γιατί και μόνον σας αφήνεται να έννοηθί ότι ύ-πάρχει κάποια βλάβη σ' αυτά, αφού όταν τὰ σκαλίσετε μυρίζουν. 'Αν όμως δεν ό-φείλεται ή κακοσμία στα δόντια τότε πρέ-πει να εξετασθί ή μύτη μήπως προέρχεται το κακό από καμμιάν όζαναν.

Γιατί και αυτή προκαλεί πολλές φορές κακοσμία. 'Αν δὲ δεν είναι και από κεί, τότε πρέπει να άποδοθί στο στομάχι. Και το μόνον πού θα σας άνακουφίση σε μιὰ τέτοια περίπτωση είναι ένα έλαφρό καθαρι-τικό κάθε έβδομάδα και λίγο δάμνα σκόρ-δου κάθε πρωί 15-20 σταγόνες. Θα το δοήτε αυτό στο φαρμακείο Λαμβέργγη, Πα-νεπιστημίου υπό το όνομα 'Αλ σ α τ. 'Ο-

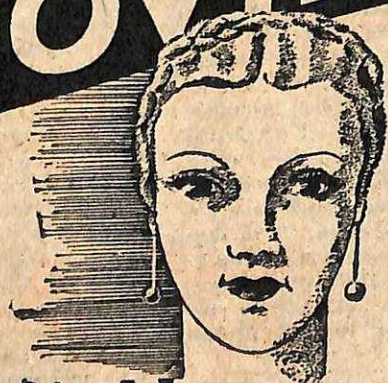
σο για τὰ μαλλιά, το πέσιμό τους πρέπει μάλλον να άποδοθί στην πιτυρίδα. 'Όταν λούζεσθε, στο δεύτερο νερό βάζετε και λί-γο ξύδι, μιὰ δὲ έως δύο φορές την έβδο-μάδα, τριβετε μ' ένα δαμάκι δουτηγμένο σε λίγο οινόπνευμα.

'Αδικοιολόγητον. Δεν είμαι της γνώμης ότι ή κατάσταση αυτή όφείλεται σε όργανική βλάβη. Μάλλον ψυχολογικοί είναι λόγοι πού την προκαλούν. Γι' αυτό ίσως θα έπρεπε να τονωθί λίγο το ήθικόν σας κι' αυτό θα μπορούσατε μόνος σας να το κατορ-θώσετε θανμάσια. 'Αλλωστε ή επιστολή σας δείχνει άνθρωπο πολύ ίσορροπημένο. Οι έ-νέσεις πού άρχισατε και δυστυχώς τόσο πρό-ωρα σταματήσατε για ένα έντελώς τυχαίο περιστατικό ήταν καλές και θανμάσια μπο-ρείτε να τις ξαναρχίσετε εν συνδυασμῳ με ενέσεις 'Υοχιμίνης Σπίγγελ. Θα τις κάνετε μέρα παρ' ήμέραν. Δηλ. τή μιὰ μέρα θα κά-νετε από το ένα είδος και την άλλη από το άλλο. Τέλος θα πάρετε και 25 γραμμάρια δάμματος Βαλεριάνας, από το όποιο θα παίρ-νετε 40 σταγόνες την ήμέρα: 20 το πρωί και 20 το βράδυ. Μετά ένα μήνα μού ξανα-γράψετε.

Κορφιάτην. Οι ενέσεις Στρυχνίνης θα είναι τών 0,002. Κάλσιον Φαρρέλ θα πάρετε άλλες 10. Δεν είναι βέβαια άσχη-μα τὰ κομπριμέ της 'Ανδροστίνης αλλά ά-συγκρίτως καλλίτερα άποτελέσματα έχει κα-νείς με τις ενέσεις. Τὰ κομπριμέ δεν ύπάρ-χει λόγος να τα διαλύσετε. Τὰ παίρνετε έ-τσι με λίγο νερό. Για τὰ καλά σας λόγια πολύ εύχαριστώ.

'Απελπισμένον Πειραιώτην. Στην ήλικίαν πού βρίσκεσθε είναι κατί πε-ρισσότερο από συνηθισμένο αυτό το φαινό-μενον και πολύ ψυσιολογικό. Σας δεν σας άρκει τώρα ότι το έχετε τόσο άργά αλλά σώνει και καλά θέλετε να το σταματήσετε.

NOVINA
ΦΩΝΗ
CREMES
POUDRES
LAIT

Καλλυντικά με
έπιστημονικήν βάση

ΑΡΤΕΜΙΣ ΠΟΛΙΤΟΥ
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 15
ΤΗΛ. 22.136

Ειδικευθείσα εις
Παρισίους επί δει-
ράν έτών.

Ευρίσκονται & εις τὰ καλλίτερα Φαρμακεία και Μυροπαλεία

Νομίζετε δὲ ότι είναι εύκολο αυτό. 'Η γνώ-μη μου είναι ότι οτιδήποτε φάρμακα και άν πάρετε δεν θάδιναι δυνατόν να το σταμα-τήσετε τελειωτικά άν δεν κάμετε αυτό πού και όλοι οι φίλοι σας κάμνουν. Μόνον κατ' αυτόν τόν τρόπον μπορείτε να άπαλ-λαγήτε. Διαφορετικά ματαιοπονείτε.

Κωνσταντόπουλον. Ποτέ δεν με-ροληπώ ύπὲρ του ένός ή του άλλου. 'Επί-σης ποτέ δεν κρίνω άσχηρά παρά μονάχα όταν επιβάλλεται, όπως στην προκειμένη περίπτωση. Σας έχω άναγράψει ότι, δυστυ-χώς, δεν έχω άσφαλῆ μέσον να έλέγξωμε, περισσότερο δὲ όταν έχει ύποβληθί και σε θεραπεία, άσχετα άν είναι μικρή ή μεγάλη. Τώρα μού ζητάτε να σας πῶ άν κατά 90% θα περάση ή βαρυνκία όποτε θα πεισθίτε. Λοιπόν άγαπήτέ μου, αυτά δεν γίνονται ού-τε μπορώ εγώ να προεξοφλήσω μιὰ κατά-σταση πού έχει χρονίσει τόσο και έχει επι-δυνώθῃ ύστερ' από δύο έγγειρήσεις.

Όποτε, το καλλίτερο πού έχετε να κάμετε είναι να κρίνετε μόνος σας χωρίς να θέλε-τε να έχετε και συνεργάτας ανθρώπους οι όποιοι είναι τελείως άνεύθυνοι. 'Εγώ έλά-λησα και άμαρτίαν ούκ' έχω. Τώρα άποφα-

σίσατε και κρίνατε μόνος σας. 'Αν τυχόν δὲ και είσθε στάς 'Αθήνας μπορείτε να με επισκεφθίτε χωρίς τόν φόβον ότι θα επι-δαρυνθίτε με το παρμικρό. Τότε θα σας έ-ξηγήσω και προφορικά.

Θρακιώτην. 'Η θεραπεία την όποια κάματε ήταν καλή. Τώρα το ότι εξακολουθεί το πράγμα να εμφανίζεται δεν πρέπει να σας τρομάξῃ. Δυστυχώς αυτό το νόσημα είναι τόσο επίμονο ώστε άπελπίζεται κα-νείς, στενοχωριέται ότι δεν θα γίνῃ καλά και το άποτέλεσμα είναι ότι ξαναφαίνεται. Γι' αυτό καλόν είναι έφ' όσον οι ενέσεις δεν όφέλησαν να κάμετε λίγη άθθαιματοθε-ραπεία. Πολλές φορές σώζει ή θεραπεία αυτή. 'Επίσης δεν θα ήτο άσχημο να κάμνα-τε και μερικῆς επιθίξεως με διαλύσιν νιτρι-κού άργύρου 30% 25 γραμ.

Και τέλος, έφ' όσον σας είναι εύκολο πάρτε ένα μπουκάλι νερό 'Υάτης Λαμβέρ-γγη και μ' αυτό κάμνετε λουρά τοτικά. Με-τά δύο μήνες μού ξαναγράψετε και σας λέ-γω πάλι.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

'Εξεδόθη το 12ον τεύχος μηνός Δεκεμβρί-ου 1936 με το εξής περιεχόμενον:

- 1) 'Απολογισμός δωδεκαε-τίας.
- 2) 'Υπάρχει Τύχη: Πρωτότυπος με-λέτη υπό 'Αγγέλου Τανάγρα. ('Αριστοτέ-λους 67).
- 3) 'Η έφαρμογή τών ψυχικών φαινομένων εις την έγκλημα-τολογία. 'Αποκάλυψις έγκλημάτων υπό τών μέντιουμ 'Ελ. Ζακυνθινού, Κασσάνδρας και 'Ελπ. Παυλάτου.
- 4) Τὰ θανμάσια του ένστίπτου.
- 5) Τηλεπάθεια κλπ. του στρατηγού Βάσσου, του κ. Φραγκούλη, της δ. Μαρκο-πούλου.

ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΑΠΝΑ

Μία άντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποια άφαιρεί τās κηλίδας και άποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευ-κότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποιαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς 'Εκθέσεως

Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον έκτός συναγωνισμού.

Εις την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπί-σης υπό της αυτής 'Εκθέσεως το χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Και τὰ δικὰ σας μαλλιά

θα γίνουν ώραια, άρκει να τὰ λούζετε μιὰ φορά την έβδο-μάδα με το γνωστό Σαμπουάν ΤΕΤΕ - NOIRE (Tet - Νουάρ). Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» πού δίνει στα μαλλιά φυσική γυαλάδα, ύγια και τὰ δια-τηρεί πάντοτε φρέσκα. Δύο είδων Σαμπουάν ΤΕΤ - ΝΟΥΑΡ ύπάρχουν: Το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για τὰ ξαν-θά μαλλιά, το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για τὰ σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ
TETE-NOIRE

2 είδη:
Shamposan
Shampodon

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τό ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ Τμήμα τοῦ Φαρμακείου μας διατηρεῖ πεγάλην συλλογὴν ἀρωμάτων (Parfums) καὶ λοσιόν ἐφαμίλλων τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν.

Διαθέτομεν προσωπικόν εἰδικῶς μορφωθέν εἰς Γαλλικοὺς Οἴκους καὶ τὰς πρώτας ὕλας (Essences) τὰς εἰσάγομεν ἐκ Γαλλίας Φυσικὰς πάντοτε.

Εἴτε εἰς χῦμα, εἴτε εἰς φιαλίδια ἐξαιρετικῆς ἐμφανίσεως εὐρίσκετε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ λοσιόν παρομοίας εἰς ἀξίαν καὶ γούστο τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τίς ἐξαιρετικὰς μας Κολώνιες Athenia κ.λ.π.

Τό φημισμένο ἄρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μία νέα création γεμάτη πρωτοτυπία καὶ μοντερνισμό. Καὶ τὸ νέο μας ἄρωμα Eternel Printemps ποὺ θυμίζει τὴν αἰωνίαν ἀνοιξιν.

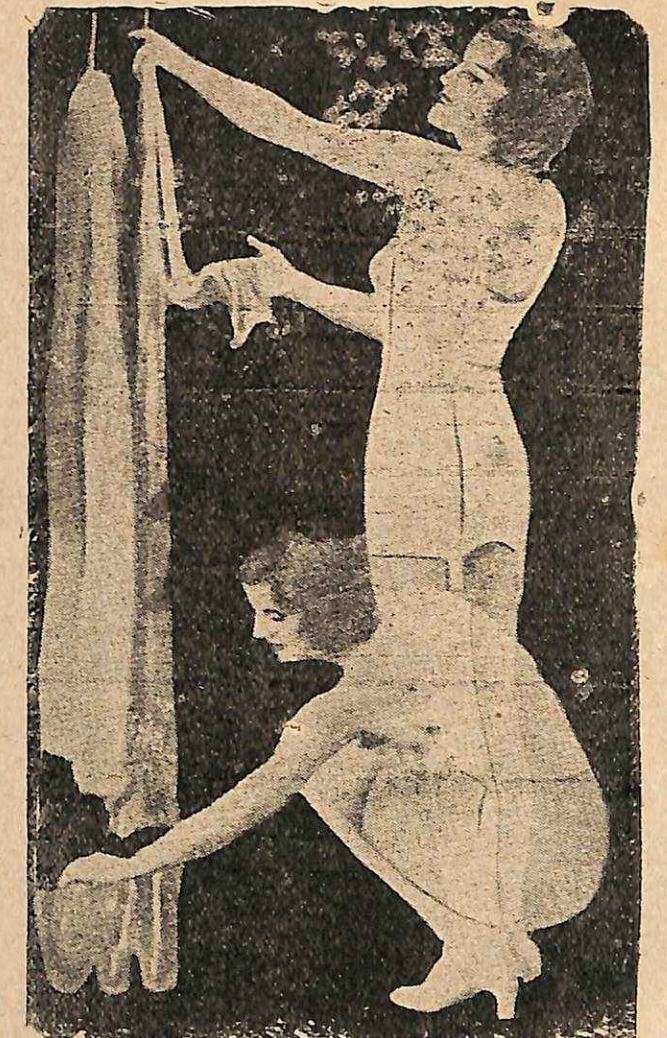
Τὰ Κιοῦ-Νούκ καὶ Eternel Printemps εὐρίσκονται σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα κομψὰ φιαλίδια.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Ἐάν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττόν καὶ νὰ διατηρησετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμάσατε τὰ τελευταῖα μονέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ--ΚΟΡΣΕΔΩΝ--ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. τοῦ περιφήμου οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σὰν γάντι ἐντελῶς ἀδιόρατα καὶ χωρὶς μπανέλλες. Μία δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

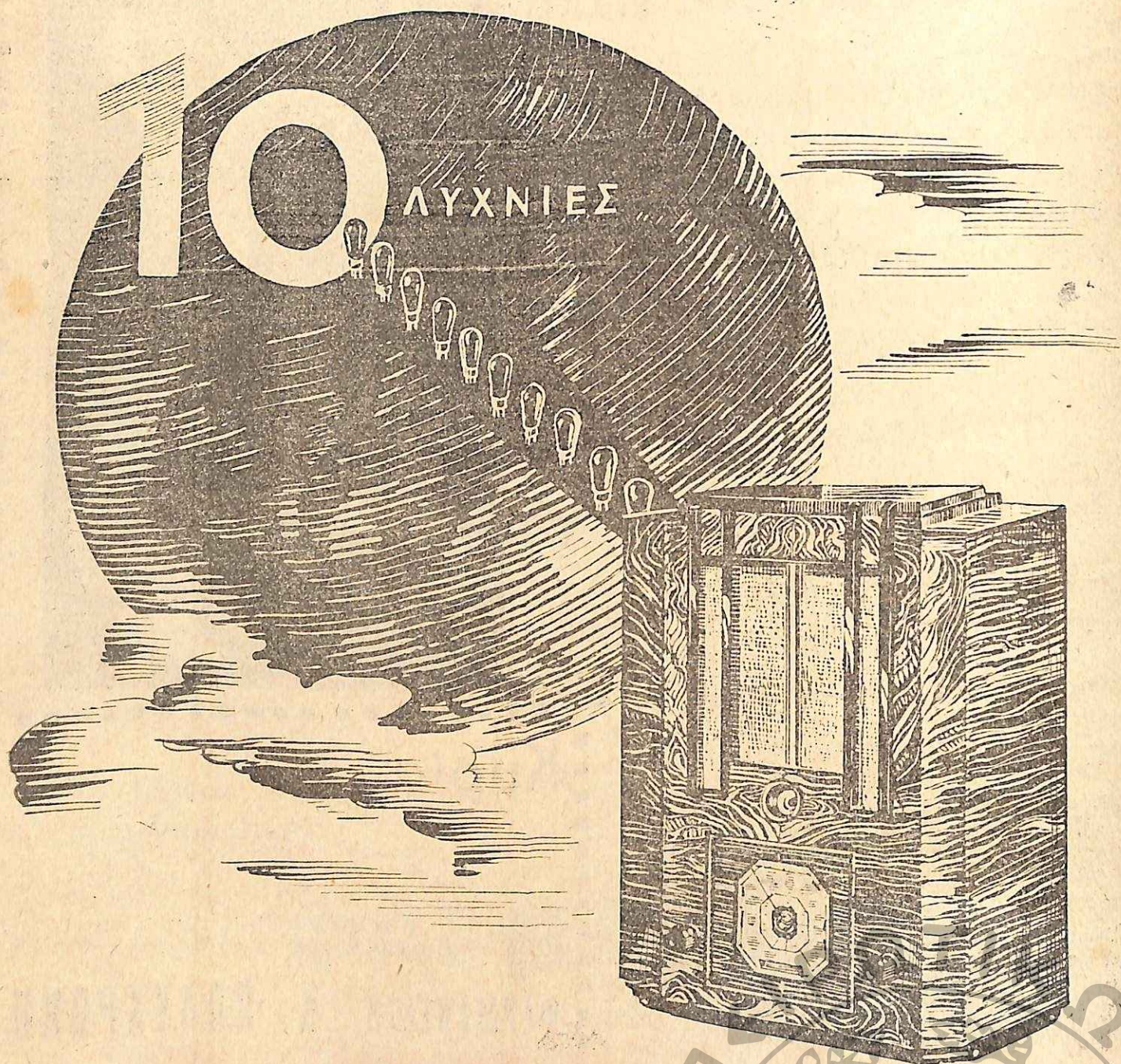

Η ΚΛΩΣΤΗ
ΚΙΘΑΡΑΣ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ

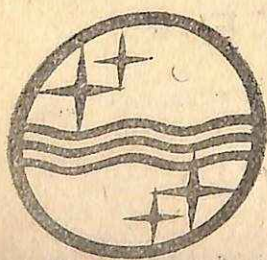

Κυρία,
Η ΜΟΔΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑΝ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΗΤΑΙ ΕΝΑ ΚΟΡΣΕ Η ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ
Παραπλευρῶς τοῦ Κινηματογράφου «Ἀττικόν»
.....
Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ
μένει πάντα ὑγιής, καὶ φρέσκια σὰν τὴν ἀνοιξιακὴν δροσίαν ὅταν πίνει τὸ
ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ
Εἶναι μοναδικὸ διὰ τὴν ἀκίνδυνον ἐλάττωσιν τοῦ πάχους καὶ διατηρεῖ τὸ σῶμα λεπτὸ καὶ εὐκίνητο.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΥΦΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ.

MULTI-INDUCTANCE

ΑΣΦΑΛΗΣ ΛΗΨΙΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
(ΛΗΨΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΑΣΘΕΝΩΝ
ΣΤΑΘΜΩΝ). ΟΠΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ.
ΦΙΛΤΡΟΝ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΗΧΟΥ. ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΟΣ ΔΙΑΚΟΠΤΗΣ
ΔΙΑ ΤΟ ΡΕΥΜΑ, ΤΑΣ ΚΛΙΜΑΚΑΣ ΚΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΚ-ΑΠ.
ΤΡΕΙΣ ΚΛΙΜΑΚΕΣ ΚΥΜΑΤΩΝ: 15.5-54 Μ. 170-590 Μ. 725-2150 Μ.
ΕΙΔΙΚΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟ-ΔΥΝΑΜΙΚΟΝ ΜΕΓΑΦΩΝΟΝ ΜΕΓΑΛΩΝ
ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΝ ΜΕ ΙΣΧΥΡΟΝ ΜΟΝΙΜΟΝ ΜΑΓΝΗΤΗΝ. ΣΥΝΔΕΣΙΣ
ΔΙΑ ΠΙΚ-ΑΠ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΓΑΦΩΝΟΝ.

ΓΚΡΕΚΑ

ΦΙΛΙΠΣ